

Marcel Lefebvre

SESADILI HO Z TRŮNU

Od liberalismu k apostasii

Tragédie koncilu

Brno 2002

Název francouzského originálu
Ils L'ont decouronné
Du libéralisme a l'apostasie - La tragédie conciliaire
Editions „Fideliter“, N.-D. Pointet, F 03110 Escurolles, 1987

Brno 2002

Předmluva

Idea této knihy má svůj počátek v několika přednáškách o liberalismu, které jsem měl pro seminaristy v Ecône. Smyslem těchto přednášek bylo objasnit budoucím kněžím nejhorší a neškodlivější omyly nové doby a dát seminaristům možnost, aby si o následcích a všech formách projevů ateistického liberalismu a liberálního katolicismu udělali úsudek, který odpovídá pravdě a víře.

Liberální katolíci zanesli liberální omyly do nitra Církve i do těch oblastí, které byly ještě stále trochu katolické. Velice poučná jsou neomylná prohlášení papežů na toto téma, jakož i jejich slavnostní a tvrdá odsouzení ex cathedra. Je potřeba připomenout také aprobaci papeže Pia IX. udělenou velkolepé knize Louise Veuillota „L'illusion libérale“ a také pochvalu, kterou udělilo Svaté Officium knize Dona Felixe Sardy y Salvany „Le liberalisme est un péché“.¹

Jak skvěle tyto autoři mysleli a co by asi řekli dnes, když v naší době už musíme jen potvrdit, že liberalismus neomezeně vládne jak ve Vatikánu, tak v episkopátech?

Proto je pro budoucí kněze nezbytně nutné tyto omyly znát. Neboť jak Don Sarda (Kap. VII.) trefně dokazuje, má liberální katolík mylné chápání aktu víry. Víra pro něho již není objektivní závislost na autoritě Boží, nýbrž subjektivní pocit, který navíc respektuje všechny omyly a obzvláště omyly náboženské. Louis Veuillot dokazuje v 23. kapitole své knihy velice jasně, že základní princip revoluce z r. 1789 je náboženská nezávislost, sekularizace společnosti a konečně náboženská svoboda.

Pan Abbé Tissier de Mallerai, generální sekretář Kněžského bratrstva sv. Pia X., byl požádán generálním představeným, aby tyto přednášky doplnil, uspořádal a publikoval. Díky tomu budou moci z těchto velice aktuálních poučení čerpat také seminaristé a jiní.

A právě během dokončování této práce se odehrálo v Assisi nejohavnější vystoupení liberálního katolicismu, jako jasné potvrzení toho, že papež a ti, kteří jej poslouchají mají mylné chápání víry, modernistické chápání, které je důvodem strašlivých otřesů v Církvi. Sám papež to připustil ve svém projevu ke členům kurie 22.12. 1986.

Knihy přichází zdá se v pravý čas, aby katolickou víru před tímto morem liberalismu bránila a zachránila ve smyslu slov Našeho Pána: „Kdo uvěří, bude zachráněn, kdo ale neuvěří bude zatracen“. To je ta víra, kterou vyžadovalo vtělené Slovo Boží od těch, kteří chtějí dosáhnout spasení. To je ta víra, která jej přivedla až na smrt a po Něm všechny mučedníky a vyznavače, kteří ji vyznávali. Náboženský liberalismus nás zbavuje mučedníků a misionářů a zanechává za sebou pouze osoby, které kupčí s náboženstvím. Těm pak přizvukují jejich kolegové hlásající mír ve slovech, ale ne v činech.

At' je liberalismus, hrobař katolické církve daleko od nás! Následujme Našeho Pána, nesme Kříž, jediný znak a zdroj spásy.

Kéž Matka Boží fatimská u příležitosti sedmdesátého výročí svého zjevení laskavě žehná šíření této knihy, která je ozvěnou jejich předpovědí.

Ecône, 13 ledna 1987
Na Svátek Křtu Našeho Pána
† Marcel Lefebvre

¹ „Liberalismus je hřích.“

Úvod

Kam se ženeme? Co bude na konci všech současných převratů? Nemám tím na mysli možnou atomovou válku nebo ekologickou katastrofu. Jedná se mi především o revoluci vně a uvnitř Církve a o apostasii, odpad od víry, jenž zachvátil celé národy, které předtím byly katolické a sahá dokonce až k vrcholu církevní hierarchie. Řím, zdá se, zcela oslepl. Věčný Řím upadl do mlčení, zesláblý a zlomený Řím je přemožen jiným Římem, liberálním Římem, který jej ovládl a nahradil. Zřídla božské milosti a víry vysychají a v tepnách Církve proudí smrtelný jed naturalismu.

Není možno pochopit tuto hlubokou krizi bez toho, abychom pochopili ústřední událost tohoto století: druhý vatikánský koncil. Myslím si, že můj názor ohledně této věci je dostatečně známý, takže stačí, když řeknu jen to podstatné: Bez toho, abych tento koncil jako celek odsuzoval, si myslím, že je to největší neštěstí tohoto století a dokonce všech staletí od založení Církve. Můj pohled při tom nevychází z jiného kritéria, než z toho, které nám dal Náš Pán - soudit strom podle jeho ovoce. (Mt. 7,16)

Když byl kardinál Ratzinger požádán, aby jmenoval jedno dobré ovoce koncilu, nedokázal odpovědět¹. A když jsem se jednou ptal kardinála Garroneho jak může tak „dobrý“ koncil nést tak špatné ovoce, odpověděl mi: „To není koncil, to jsou masmédiá!“²

Zde nám může napomoci trocha zdravého uvažování: pokud je pokoncilní doba dobou revoluce v Církvi, není to snad jednoduše proto, že ji koncil sám přinesl? „Koncil je rokem 1789 v Církvi“ prohlásil kardinál Suenens. A kardinál Ratzinger říká: „Problémem koncilu byla nutnost asimilace hodnot liberální kultury posledních dvou staletí.“³ A blíže vysvětluje: Pius IX. svým *Syllabem* neodvolatelně zavrhl svět, který se zrodil z francouzské revoluce tím, že odsoudil větu: „Papež se může a musí smířit a přijmout pokrok, liberalismus a moderní civilizaci.“ (věta č. 80). Koncil, říká zcela otevřeně Josef Ratzinger, byl „antisyllabem“ tím, že přinesl usmíření Církve s liberalismem, jmenovitě v dokumentu *Gaudium et spes*, v nejdelším koncilním dokumentu. Papežové 19. století totiž nebyli schopni odlišit to, co se v revoluci z r. 1789 vyvozovalo z křesťanských pravd a mohlo by být Církví přijato.

¹ Josef Kardinál Ratzinger, *O víře dnes*. Rozhovor s Vittorio Mesorim nakl. ZVON, Praha 1994 s. 23

² Jednání z 13. 2. 1975

³ Pouze v italském interview v časopise *Jesus*, 11-1984; objevuje se v knižním vydání minimálně v jejím německém překladu

Takové tvrzení je absolutně tragické, zvláště z úst představitele církevního učitelského úřadu! Čím byla *ve své podstatě* revoluce z r. 1789? Naturalismem a subjektivismem protestantismu zaneseným do právních norem a tím vnuceným katolické společnosti. Proto proklamace *lidských práv* bez Boha, proto velebení *subjektivity* na úkor objektivní pravdy, proto stejné právní postavení všech náboženství, stručně řečeno organizace lidské *společnosti* bez Boha, bez spojení s Naším Pánem Ježíšem Kristem. Tyto zruďné teorie se dají pojmenovat jedním jediným slovem LIBERALISMUS.

A zde se dotýkáme skutečně „tajemství zla“ (2.Thes. 2,7). Ihned na konci revoluce vzbudil ďábel v Církvi lidi plné pýchy, hledající novoty, samozvané, sebou samými inspirované reformátory, kteří snili o tom jak sblížit Církev s liberalismem a zkoušeli uskutečnit mezi Církví a principy revoluce *cizoložné spojení*. Jak se ale může sblížit Náš Pán Ježíš Kristus a tato kopa bludařů, kteří stojí v tak diametrálním protikladu k Jeho milosti, Jeho Pravdě, Jeho Božství, Jeho universálnímu Království? Ne, papežové se nemýlili, když se odvolávali na Tradici a chránili Církev s podporou Ducha svatého a s Nejvyšší autoritou a s pozoruhodnou kontinuitou odsuzovali velikou zradu liberálního katolicismu.

Jak se ale mohlo podařit liberální sektě vnutit své názory ekumenickému koncilu? Jak mohlo nepřirozené spojení Církve⁴ a francouzské revoluce zplodit tohoto netvora, jehož pomýlené řeči dnes nahání hrůzu i jeho nejžhavějším straníkům? Vynaložím veškeré úsilí na to, abych na následujících stranách týkajících se liberalismu odpověděl na tyto otázky. Chci zde ukázat, že pokud se jednou v Církvi rozlil jed liberalismu, vede to ve svých přirozených následcích k apostasii.

Proto téma knihy zní: „Od liberalismu k apostasii“. Žijeme totiž zajisté v době apostasie! Nezapomínejme však přesto, že všechny doby a staletí patří Našemu Pánu Ježíši Kristu: „Ipsius sunt tempora et secula“ – „Tvůj je čas a věčnost“, jak říkáme ve velikonoční liturgii. Toto století patří odpadu, bez pochyby jiným způsobem než v minulosti. Na jedné straně apostasie tak mnohých podtrhuje heroickou víru nemnohých. Z tohoto pohledu jde i o století heroické víry malého stáda Ježíše Krista: tak, jak tomu bylo v Izraeli za dob proroka Eliáše, kdy se zachránilo před Bohem pouze sedm tisíc mužů, kteří nesehnuli svá kolena před Baalem (3. Kr. 19, 18). Nesklánějme tedy svá kolena před modlou „kultu člověka“⁵, který se usadil dokonce v chrámě Božím a dosadil sebe na místo Boží. (2. Thes. 2, 4). Zůstaňme katolíky, uctívejme jedině pravého Boha, Našeho Pána Ježíše Krista s Jeho Otcem a Svatým Duchem!

⁴ Nebo spíše církevních činitelů nebo vnějšího aparátu církve.

⁵ Výraz Pavla VI.

Na druhé straně nás dějiny Církve učí, že každé století krize připravuje dobu víry a skutečnou obnovu ve shodě s Tradicí. Je tedy na Vás drazí čtenáři, aby jste se do tohoto procesu zapojili tím, že s pokorou přijmete to, co Církev učila do předvečera II. vatikána ústy papežů a co vám předávala a co vám nyní i já předávám. Věčné a neměnné učení Církve, které jsem zdarma přijal a které zcela zdarma vám dále předávám: „*Quam sine fictione didici, sine invidia communico.*“⁶

⁶ Moudr. 7,13

DÍL PRVÝ

Liberalismus, jeho principy a jeho praxe

1. Kapitola

Počátky liberalismu

„Pokud nebudete číst, stanete se dříve nebo později zrádci, protože kořeny zla nejste schopni pochopit!“ Těmito silnými slovy doporučil jednoho dne seminaristům v Ecône jeden z mých spolupracovníků¹ četbu kvalitní literatury na téma - liberalismu.

Skutečně nemůžeme pochopit současnou krizi Církve, ani poznat pravou tvář čelních představitelů dnešního Říma a pochopit jejich postoje k současnému světu, bez toho, abychom odhalili příčiny této krize. Abychom tak učinili, musíme se vrátit zpět do historie a odkrýt prvotní, vlastní prameny liberalismu, odsuzovaného papeži po celá dvě uplynulá staletí.

Naše světlo: Hlasy papežů

Nacházíme se tedy na počátku, jak to dělali papežové vždy, kdykoliv pranýřovali a odsuzovali rodící se převrat. Všimněme si však, že kdykoliv papežové počínaje Piem VI. až po Benedikta XV., odsuzovali liberalismus, vraceli se k počátkům této krize, daleko do minulosti, až do 16. století, kdy protestantismus rozpoutal svůj boj proti Církvi a také k naturalismu, který byl příčinou a nositelem této hereze. Ten jí totiž předcházel a připravoval pro ni půdu.

Renesance a naturalismus

Naturalismus se objevuje již v renesanci, která ve svém úsilí o návrat k bohatství antické pohanské kultury, obzvláště řecké kultury a umění se tak dostává k nadměrnému velebení člověka, přírody a přírodních sil. Velebení hodnot a sil přírody působí, že padá do zapomnění duch člověka a zapomíná se na fakt, že lidstvo je určeno k nadpřirozenému životu a že k tomu obdrželo Světlo v Božím Zjevení. Pod záminkou umění se tehdy všude, dokonce i v Církvi, šíří jako hlavní podnět umění - nahota. – Můžeme bez přehánění hovořit o kultuře nahoty – která slavila svůj triumf v Sixtinské kapli v Římě. Toto umění má bez pochyby z dějinného pohledu svou hodnotu, ale bohužel nese s sebou především onen tělesný aspekt, ono velebení těla, které je i

¹ Abbé Paul Aulagnier 17. 9. 1981

v přímém rozporu se slovy evangelia: „Neboť tělo vede proti duchu a duch proti tělu,“ říká sv. apoštol Pavel (Gal. 5,17).

Neodsuzuji toto umění, pokud je uchováváno v profánních muzeích, ale nevidím v něm žádný prostředek, který by jasně vyjadřoval pravdy o Vykoupení, čili o radostném podřízení vzpouzející se lidské přirozenosti pod sílu milosti. Zcela jiný je můj soud o barokním umění katolické protireformace, obzvláště v zemích, které čelily protestantismu: Barok se vyžíval v tvorbě typických buclatých andělíčků, ale toto umění, je uměním plným pohybu a patetického výrazu, je triumfujícím jástem spásy, vítězným zpěvem katolicismu nad pesimismem, chladem a pochybnostmi protestantismu.

Protestantismus a naturalismus

Může se to samo o sobě zdát zvláštní a paradoxní kvalifikovat protestantismus jako naturalismus. U Luthera totiž nenacházíme nic z oné oslavy přirozených hodnot lidské přirozenosti. Podle Luthera je lidská přirozenost nevyčísitelně padlá a žádostivost nepřemožitelná. Nicméně právě tento přehnaně nihilistický náhled, který si protestant zavedl nakonec ústí do praktického naturalismu: Následkem znehodnocení přirozenosti a velebení síly „sola fides“, „pouhé víry“ jsou pojmy jako boží milost a nadpřirozený řád odsouvány do oblasti abstrakce. Podle protestanta nepůsobí milost skutečnou vnitřní obnovu; křest nevrací člověka do stavu milosti posvěcující. Pouze akt víry v Ježíše Krista může člověka ospravedlnit a zachránit.

Milost tedy nepůsobí obnovu přirozenosti. Ta zůstává ve své hloubi zkažena a vírou dosahujeme od Boha pouze toho, že On přes naše hříchy přehodí cudný plášť Noemův. Podle toho pojetí je celý nadpřirozený organismus, neboť křest se v přirozenosti zakořenil a jím všechny vylité milosti a dary Ducha Svatého znovu zničeny a znehodnoceny a Bůh je tímto násilným aktem „věrných věřících“ zredukován na Vykupitele, který uděluje svou milost a vydává svůj život jen proto, aby se poté znovu vzdálil od svého tvora, za stále stejnou, obrovskou propast, která zeje dál mezi věčně nešťastným člověkem a jeho nekonečnou bídou a třikrát svatým, transcendentním Bohem. Tento *pseudosupernaturalismus*, jak jej nazval P. Garrigou – Lagrange, ponechává člověka, ač – vykoupeného, odkázaného jeho vlastním silám, čímž se obě rozporuplné názorové krajnosti spojují a člověk upadá zákonitě do *naturalismu*. Jacques Maritain popsala velice dobře vyústění luterství do naturalismu:

„Lidská přirozenost potřebovala pouze odhodit plášť milosti, jakožto nepotřebného, teologického příslušenství a probudit v sobě důvěryplnou víru, aby se z ní stalo ono krásné, osvobozené zvíře, jehož nepřetržitý a nezadržitelný pokrok dnes ohromuje okresek zemský.“²

Tento naturalismus se projevuje obzvláště v občanském a společenském řádu: milost je zredukována na soukromý pocit osobní víry a vykoupení je chápáno pouze jako individuální a soukromá pobožnost, která nemá žádný vliv na veřejný život. Vlivem toho se bude veřejný, hospodářský a politický pořádek rozvíjet a žít mimo Našeho Pána Ježíše Krista. V krajním případě bude protestant ve svém hospodářském úspěchu hledat kritérium svého ospravedlnění v očích Božích. V tomto smyslu si může na dveře svého domu s radostí vyvěsit onu větu ze Starého zákona: *„Cti Hospodina ze svého majetku i prvotinami z celé své úrody! Bohatě se naplní tvé sýpky, moštem budou přetékat tvé kádě“* (Přís. 3,9-10).

Jacques Maritain popsal protestantský materialismus, který položil počátky hospodářskému liberalismu a kapitalismu tímto způsobem:

„Za Lutherovým odvoláváním se na vykupitelského Beránka, za jeho rozletem důvěry a za jeho vírou v odpuštění hříchů stojí lidské stvoření, které pozdvihlo svou hlavu a docela dobře se zabydlelo v blátě, do něhož zapadlo hříchem Adamovým! Člověk si dokáže zcela ve všem v tomto světě poradit, poddává se touze po moci, imperialistickým instinktům, zákonům tohoto světa, který je jeho světem. Bůh, je – li ještě jaký, je už jen jakýmsi spojencem.“ (op. Cit.,s. 52f.).

Následkem protestantismu se člověk silněji přimknul ke statkům tohoto světa a zapomněl na statky věčné. A když se pak ještě jistý puritanismus chopil toho, že převzal vnější dohled nad veřejnou morálkou, není již člověk schopen své srdce nechat proniknout a ovládnout pravým křesťanským duchem, který má být správně duchem nadpřirozeným, tím, co nazýváme *duchovním primátem*.

Protestantismus byl zcela jistě povolán k tomu, aby vyhlásil emancipaci časného na duchovním. Je to ale právě tato emancipace, kterou můžeme najít znovu v liberalismu. Papežové tedy plným právem tento naturalismus odsuzovali jakožto inspiraci protestantismu a jako počátky liberalismu, který v letech 1789 a 1848 zničil křesťanství. Proto napsal Lev XIII.:

„Tato opovážlivost nevěrných lidí, kteří denně hněvivě vyhrožují lidské společnosti zničením, jež ve všech myslích vyvolává neklid a zmatek, má

² Trois Réformateurs, s. 25

svůj počátek v onom otráveném učení, které se šíří v těchto posledních časech mezi lidmi, v tomto rozsetém semeni zla, jež nyní ve svůj čas přináší své velice zkažené ovoce. Neboť víte velice dobře bratři o té kruté válce, kterou od 16. století vedou novotáři proti katolické víře. Jejich cílem je odstranění veškerého Zjevení a zničení nadpřirozeného řádu, aby byl dán volný průchod tzv. objevům, či spíše deliriu zkaženého rozumu.“³

A blíže naší době papež Benedikt XV.:

„Můžeme říci, že od doby prvních tří staletí a počátků Církve, kdy se celá země napájela krví křesťanů nebyla Církev nikdy v takovém nebezpečí, do jakého vkročila na konci 18. století. Tehdy totiž dosáhla šílená filosofie novátorů svého pokračování v herezi a apostasii a nabyla všeobecné mocí při svádění duchů, aby uskutečnila hluboké a totální přeměny ve společnosti s jasným záměrem zničit křesťanské základy lidské společnosti nejen ve Francii, ale krok za krokem ve všech národech.“⁴

Zrození politického naturalismu

Protestantismus v 16. století rozpoutal nejtěžší útok proti Církvi a způsobil hluboký rozkol v křesťanstvu. Přece se mu však nepodařilo otrávit jedem svého politického a sociálního naturalismu katolické národy. K tomu došlo až poté, co tento duch zesvětštění pronikl postupně mezi vzdělance a poté k tzv. *osvícenským filosofům*.

Filosofické základy protestantismu a právního pozitivismu mají svůj počátek v nominalismu z konce středověku, který rovněž Luthera vedl k jeho čistě vnitřnímu a symbolickému (nominálnímu) chápání vykoupení a u Descarta k jeho koncepci nesrozumitelnosti Božského práva, jenž nutnost podrobit se vůli Boží a božským zákonům pokládá za čistou svévoli ze strany Boží. Jenže celá křesťanská filosofie potvrzuje v jednotě se sv. Tomášem Aquinským jednotu věčných božích zákonů a přirozených mravních lidských zákonů: „*Přirozené mravní zákony nejsou nic jiného, než podíl rozumných tvorů na věčném zákoně*“ (I, II, 91,2), píše Doctor angelicus. Již Descartem však byla ustanovena propast mezi Božím právem a lidským přirozeným právem. Po něm již univerzitní učitelé a právníci začínají zavádět toto rozdělení do života. A tak Hugo Grotius (1625), kterého Paul Hazard stručně shrnuje říká:

„Božské právo? Grotius se je pokoušel hájit. Píše: To, co jsme právě řekli, by bylo pravdivé také tehdy, kdybychom uznali, že Bůh neexistuje (páchající tak velkou zradu) nebo že lidské záležitosti nejsou předmětem

³ Encyklika *Quod apostolici* z 28. 12. 1878.

⁴ Dopis *Anno iam exeunte* ze dne 7.3.1917, PIN 486.

jeho péče. Pokud však Bůh a Prozřetelnost bez pochyby existují, představují zdroj práva, kromě toho, které vyvěrá z přirozenosti. „*Přirozené právo může být jako takové také připsáno Bohu, neboť Bůh si zjevně přál, aby takové principy v nás existovaly.*“. „Zákon Boží a zákon přirozený“... pokračuje Paul Hazard, „tuto zdvojenou formulaci nevymyslel Grotius (...), již středověk ji znal. V čem tedy spočívá její novost? Čím to, že bývá kritizována a odsuzována učiteli a doktory? Co je příčinou toho hněvivého rozruchu? Novost spočívá v oddělení obou těchto pojmů, jež vychází najevo z prohlášení, která se snaží postavit je proti sobě, o čemž nás nyní záměrně ujišťují svými pokusy o jejich smíření, aby ihned poté bylo vykonáno jejich rozdvojení.⁵

Učitel práva Pfufendorf (1627) a filosof Locke (1689) sekularizaci přirozeného práva dokončily. Filosofie osvícenství vytvořila pojem „přirozený stav“, který nemá s realismem křesťanské filosofie nic společného a vrcholí v Rousseauově idealistickém mýtu o *ušlechtilém divochovi a prvotní přirozenosti*. Přirozený mravní zákon byl zredukován a propojen na pocity, které má člověk v sobě a které sdílí velká část lidí. Ve Voltaireových spisech nacházíme následující dialog:

„B: Co je to přirozený mravní zákon?“

A: Instinkt, který působí, že máme pocit správnosti.

B: Co nazýváte správným a nesprávným?“

A: Co se celému světu jako takové zdá.“⁶

To jsou plody zbloudilého rozumu, který ve své touze odpoutat se od Boha a od Jeho Zjevení strhl za sebou mosty spojující rozum s jednoduchými principy přirozeného řádu na kterých staví nadpřirozené zjevení Boží a které potvrzuje učitelský úřad církve. Pokud francouzská revoluce vykonala oddělení světské vlády od vlády církevní, vykonala to u samých kořenů, zatímco již dlouhou dobu před tím byla odlučována víra od rozumu těmi, kteří se nazývali filosofové. Na tomto místě je vhodné připomenout nauku I. vatikánského koncilu v této otázce:

„Nejen že víra a rozum nemohou být spolu ve vzájemném rozporu, ale navzájem se doplňují. Pravý rozum objasňuje základy víry a osvícen světlem víry oddává se moudrosti věcí Božích, zatímco naopak víra povzbuzuje a chrání rozum před bludy a scestnými naukami.“⁷

⁵ *La crise de conscience européenne, 1680-1715*, Fayard, Paris, 1961, 3 díl, kap. 3.

⁶ Voltaire, *Dialogues philosophiques*, l'A.B.C. 1786, *Quatrième entretien, De la loi naturelle et de la curiosité* citace Paula Hazarda, op.cit.

⁷ *Konstituace de fide catholica „Dei Filius“*, Dz 1799.

Francouzská revoluce vypukla vlastně ve jménu zavedení *božství rozumu*, rozumu, který sám sebe staví jako nejvyšší normu pravdy a lži, dobra a zla.

Naturalismus, racionalismus, liberalismus

Již v této fázi můžeme postřehnout, jak velice tyto omyly do sebe vzájemně zapadají: liberalismus, naturalismus a samozřejmě racionalismus jsou pouze jedny a tytéž aspekty téhož jevu, který musí být nazván *revolucí*. Zatímco tam, kde vládne rozum osvícený vírou, je vidět pouze harmonii a řád, zbožštěný rozum rozevívá propasti a staví hradby: přirozenost bez milosti, materiální bohatství bez hledání věčných dober, samostatná světská moc vykonávající svou vládu bez moci církevní, politika bez Boha a Ježíše Krista, lidská práva v opozici k Božím právům a konečně svoboda bez pravdy.

V tomto duchu byla uskutečněna francouzská revoluce. Jak jsem se pokoušel vysvětlit, byla již dvě stě let před tím připravována a plánována jistými lidmi. Uskutečnila se však až na konci 18. století, dosáhla svého cíle a přinesla své jednoznačné plody – politické plody – díky spisům filosofů, encyklopedistů a nepředstavitelné aktivitě zednářů,⁸ kteří v několika desetiletích dokázali proniknout a ovládnout veškeré horní a tím vládnoucí vrstvy společnosti.

Svobodní zednáři: strůjci těchto bludů

S jakou precizností, s jakou jasnozřivostí papežové tuto organizaci odsuzovali! Papež Lev XIII. z něhož jsme již citovali píše v *Quod apostolici* a poté ještě jednou v encyklice *Humanum Genus* ze dne 20. srpna 1884 na téma zednářské sekty následujícím způsobem:

„V našem čase se zdá, že strůjci zla vytvořili ve svém velikém úsilí koalici za pomoci a na popud dokonale organizovaného a rozšířeného na mnoha místech sdružení svobodných zednářů.

Naši předchůdcové, římské papežové, kteří bděli obezřele nad spásou křesťanského lidu ve své ostražitosti velice rychle rozeznali tohoto úhlavního nepřítele, kdo jest a co chce, jakmile vystoupil z temnot tajného spiknutí a vrhl se do útoku za bílého dne. “

Lev XIII. poté zmiňuje rovněž papeže, kteří již dříve zednáře odsoudili; Klement XII. vyhlásil ve své encyklice *In eminenti* ze dne 27. dubna 1738 exkomunikaci svobodných zednářů; Benedikt XIV. potvrdil a obnovil toto odsouzení v encyklice *Providas* ze dne 16. března 1751; Pius VII. se zaměřil ve své encyklice *Ecclesiam Suam* speciálně na karbonáře; Lev XII. shrnul ve své

⁸ 1517 revolta Luthera, který ve Wittenbergu spálil papežskou bullu – 1717 založení velké lóže v Londýně.

apoštolské konstituci *Quo graviora* (ze dne 13. března 1825) vše, co jeho předchůdcové učinili a rozhodli a prohlásil, že tato rozhodnutí trvají a **na věky potrvají!** Odhalil navíc tajnou společnost *L'Universitaire*, která zkoušela kazit mládež; Podobně promluvili Pius VIII. (encyklika *Traditi* ze dne 21. května 1829), Řehoř XVI. (encyklika *Mirari vos* z 15. srpna 1832 a nejčastěji pak Pius IX. encyklika *Quanta cura* z 8. prosince 1864, encyklika *Qui pluribus* z 9. listopadu 1846; allokuce – (konzistorní řeč) z 25. září 1865 atd. Ti všichni hovoří ve stejném smyslu.

Pak si s bolestí stěžoval Lev XIII., že vlády si z tak závažných varování tak málo dělají a potvrzuje strašlivé rozšíření sekty:

„Je skutečností, že v průběhu posledního půlstoletí sekta zednářů učinila neuvěřitelný pokrok. Patrně je, že se ničeho neštítí, před žádným protivníkem neustupuje, ale den ze dne nabývá smělosti a opovázlivosti. Celá města jsou jí nakažena, všechno občanské zřízení je stále více otráveno jejím jedovatým dechem. Usadila ve všech kruzích společenské hierarchie a začíná se podílet na moci novodobých států, které získali suverenitu.“

Co by asi řekl Lev XIII., dnes, kdy není ani jediná vláda⁹, která by neuzavřela dohodu se zednáři? Jsme svědky útoků zednářského ducha na hierarchii Církve do níž vstupuje nejen zednářský duch, ale i samotní zednáři v celých řadách. K tomuto problému se ještě později vrátíme.

Co je to ale svobodozednářský duch? Je to dobře vysvětleno několika slovy, jež pronesl senátor a člen Grand Orientu Goblet d'Aviello z Belgie, který 5.8. 1877 v lóži Amis Philanthropiques v Brusellu řekl:

„Řekněte Neophytům, že zednářství... je především škola vulgarismu a to škola extrémní, cosi na způsob laboratoře, v níž se spojují a utvrzují a navzájem posilují velké ideje epochy, aby se potom rozšiřovaly a prakticky působily v občanské společnosti. Řekněte jim to jedním slovem: m y j s m e f i l o s o f i e l i b e r a l i s m u.“

Je tedy potřeba říci drahý čtenáři, že i když je nebudeme stále jmenovat, budou zednáři tvořit střed všech těchto pojednání a o nich bude řeč na všech stranách této knihy.

⁹ Nesmí se činit vyjímka ani co se komunistických zemí týče, neboť komunistické strany jsou čistě zednářské společnosti s jediným rozdílem, že jsou zcela legální a veřejné.

2. Kapitola

Přirozený řád a liberalismus

„Svoboda nestojí na počátku nýbrž na konci. Nachází se nikoliv v kořenech, nýbrž na květech a v plodech.“

Charles Maurras

Existuje jedna kniha, kterou zcela mimořádně doporučuji všem, kteří touží poznat konkrétně a celkově liberalismus, aby potom mohli na téma liberalismu přednášet. Toto dílo je určeno těm, kteří mají určité zkušenosti s tímto bludem, s jeho intrikami, ale také těm, kteří mají ve zvyku myslet liberálně a dokonce se jedná o katolíky oddané tradici. Toto dílo je určeno těm, kteří si nejsou vědomi stupně proniknutí naší společnosti a rodin liberalismem. Kniha obsahuje konkrétní a dokonalý pohled na liberalismus.

Není pochyby o tom, že „*pokročilý liberalismus*“ Giscarda d'Estaingna za okolností roku 1975 přivedl Francii k socialismu; přesto si však u nás lidé vážně myslí, že nás „*liberální právo*“ může ochránit před útlakem totalitarismu. Lidé v dobrém úmyslu skutečně nevědí, zda mají *liberalizaci potratu* považovat za zvrhlost nebo ji přijmout. A jsou schopni podepsat se pod petici domáhající se euthanasie. Skutečně vše, co nese „etiketu“ svobody je již po dvě staletí ovíjeno aureolou uznání jen díky tomuto slovu, které se považuje za svaté. Ale právě kvůli tomuto slovu hyneme. To liberalismus otrávil svým jedem jak světskou společnost, tak Církev. Otevřeme tedy knihu o níž jsem mluvil totiž: *Libéralisme et catholicisme* (Liberalismus a katolicismus) od Abbé Roussela, která vyšla poprvé v r. 1926. Přečtěme si strany 14 -16, kde je popsán liberalismus velice konkrétním způsobem, k čemuž připojíme menší komentář:

„Liberál je fanatik ve věci svobody, kterou vychvaluje ve všech oblastech až na hranice absurdna.“

To je tedy jedna definice liberalismu. Podívejme se jaké následky z toho plynou. Jakých druhů svobod se liberalismus domáhá.

1. „Nezávislost pravdy a dobra ve vztahu k bytí: jde o relativistickou filosofii proměnlivosti a vývoje. – Nezávislost poznatelnosti, poznávacích schopností

ve vztahu k poznávanému objektu: Protože je rozum svobodný, nemůže se podřizovat zkoumanému objektu: je to on (rozum), který tvoří objekt; odtud radikální evoluce pravdy a relativistický subjektivismus.“

Podtrhněme dvě klíčová slova: subjektivismus a evoluce (vývoj).

Subjektivismus je zavedením svobody do oblasti poznávání, zatímco naopak jedinečnost poznání spočívá v tom, že se poznání svému objektu který poznává podřizuje a přizpůsobuje (adaequatio) nebo-li, dokonalé poznání spočívá ve shodě myslícího subjektu s poznávaným objektem. Naše poznání pracuje na podobném principu jako fotoaparát; musí dokonale zachytit skutečnost. Jeho dokonalost spočívá v tom, jak věrně zobrazí skutečnost. Z této příčiny je vlastně pravda definována jakožto shoda poznání a věci samotné. Pravda je totiž taková vlastnost myšlení, která dokáže být ve shodě s věcí, kterou poznává. Není to poznání, které tvoří věci; naopak věci se předkládají poznání takové jaké jsou. V souvislosti s tím pravda toho co se tvrdí, spočívá v tom co je; neboli na objektivní věci. Osoba hledající pravdu se musí zříci sama sebe, zříci se veškeré tvorby vlastních úmyslů, zříci se „vymýšlení pravdy“.

V subjektivismu naopak rozum vytváří pravdu: objekt se podřizuje subjektu! Subjekt se stává centrem všech věcí. Věci již nejsou tím, čím jsou, ale tím, čím si myslíme že jsou. V tom případě ztrácí člověk pravdu podle své momentální chuti. Ve filosofii se tento blud nazývá *idealismus* a v terminologii morální, sociální, politické a náboženské se nazývá *liberalismus*. Následkem tohoto způsobu myšlení se pravda bude různit v závislosti na daných osobách a společenských skupinách. Pravda se bude upravovat podle potřeby. Nikdo nemůže tvrdit, že vlastní výlučnou pravdu; pravda se stále tvoří a je cílem neustálého hledání. Můžeme si představit jak to vše je v naprostém rozporu s učením Našeho Pána Ježíše Krista a Jeho Církve.

Z historického hlediska můžeme poděkovat za tuto emancipaci subjektu na objektu (toho co je) čtyřem osobám. Lutherovi, který se nejprve vzepřel autoritě učitelského úřadu Církve a uznal jediné Bibli. Odmítl veškeré prostředníky mezi Bohem a člověkem, zavedl koncepci *svobodné interpretace Písma*. Bludným pojetím svobodné biblické inspirace zahájil éru individuální inspirace! Později *Descartesovi* a po něm *Kantovi*, kteří vypracovali systém subjektivismu. Poznání je uzavřeno samo do sebe je schopno pouze svého vlastní myšlení a ničeho jiného. Descartovo - „cogito“ a Kantovy „kategorie“. Věci samotné jsou nepoznatelné. Nakonec přichází *Rousseau*: a subjekt je osvobozen od objektu a protože ztratil zdravý úsudek stává se bezbranným vůči *veřejnému mínění*. Myšlení jednotlivce ztrácí svou samostatnost pod tlakem veřejného mínění, kterým je míněn názor všech nebo většiny. Tyto názory

většiny se vyrábí pomocí technik skupinové dynamiky, která je dílem médií, jež se nachází v rukou finančníků, politiků, zednářů, atd.. Silou vlastního rozpínání se intelektuální liberalismus přetváří v *totalitarismus* myšlení. Po odstranění objektu jsme svědky zániku i samotného subjektu, který se stává zralým k tomu, aby byl poddán všem možným formám otroctví. Subjektivismus, hlásající svobodu myšlení nakonec fakticky končí zničením myšlení.

Druhým důležitým výrazem intelektuálního liberalismu, jak jsme již vzpomenuli je **evoluce (vývoj)**. Protože se odmítl podříditi skutečnosti, musí liberál odmítnout neměnnost bytí a věcí. Pro něj přirozenost věci neexistuje, neexistuje pro něho neměnná přirozenost člověka, která je dána pevně danými principy stanovenými Tvůrcem. Podle liberála se člověk nachází ve stavu permanentního vývoje, stále postupující evoluce. Člověk včerejška již není člověkem dneška; upadáme tak do relativismu.

A co víc, člověk sám sebe tvoří. Je autorem svých vlastních práv, která musí zcela odpovídat jedinému neměnnému právu - požadavku pokroku. Poté nastupuje evolucionismus do všech oblastí: biologická evoluce (Lamarck, Darwin), intelektuální (racionalismus s jeho mýtem o nekonečném rozvoji lidského rozumu), mravním (emancipace od „tabu“) nábožensko-politický (emancipace společnosti na Ježíši Kristu).

Vrcholu evolučního deliria je dosaženo Paterem Theillardem de Chardinem (1881-1955), který ve jménu pseudovědy a pseudomysticismu tvrdí, že materie se stane duchem, příroda se stane nadpřirozenem a lidství se stane Kristem: trojité smíšení evolučního monismu, který je neslučitelný s katolickou vírou.

Pro víru znamená evoluce smrt. Tím, že se mluví o Církvi, která se vyvíjí, chce se dosáhnout evoluce víry. „Musíte se podříditi žijící Církvi, Církvi dneška“ – tak mi to bylo napsáno z Říma v roce 1976, jako by Církev dneška neměla povinnost být stejná jako Církev včerejška. V odpovědi jsem jim napsal: „*Za těchto podmínek, již zítra nebude platit to, co říkáte dnes.*“ Tito lidé nemají naprosto žádné objektivní pojetí pravdy. Jsou modernisty.

2. „Nezávislost vůle na rozumu: Vůle - jakožto svévolná a slepá síla naprosto nemusí brát do úvahy úsudek rozumu; vůle totiž tvoří dobro sama, právě tak jako rozum tvoří pravdu.“

Jedním slovem svévole: „*Sic volo, sic iubeo, sit pro ratione voluntas!*“ Taková je moje vůle, tak přikazuji, ať se má vůle stane mým rozumem!

3. „Nezávislost svědomí na objektivních zásadách a zákonech: Svědomí povyšuje sebe samo za nejvyšší pravidlo mravnosti.“

Podle liberála zákony omezují svobodu a zatěžují ji různými požadavky a nakonec i fyzickými sankcemi. Zákony a jejich omezování tak stojí v opozici k lidské důstojnosti a svědomí. Liberál zaměňuje svobodu se svévolí. Náš Pán Ježíš Kristus je však jakožto Slovo Boží živým zákonem, které nám znovu ukazuje v jak hlubokém rozporu je liberál ve vztahu k Němu.

4. „Nezávislost anarchie sil pocitů na rozumu: jde o charakteristický znak romantismu, nepřítele primátu rozumu.“

Romantik si libuje ve vytváření sloganů; odsuzuje násilí, pověry, fanatismus, integrismus, rasismus, neboť tato slova působí na lidskou obrazotvornost a utrpení. V tomtéž duchu romantik ze sebe dělá apoštola míru, svobody, tolerance a pluralismu.

5. „Nezávislost těla na duši, zvířecí přirozenosti na rozumu: tzn. radikální odmítnutí lidských hodnot a dimenzí.“

Velebí a sakralizuje se sexualita; Převrací se oba účely manželství (rozmnožení lidského pokolení a výchova dětí na jedné straně a utišení žádostivosti na druhé straně) tvrdí se, že prvořadé je tělesné uspokojení manželů nebo partnerů. To vede ke zničení manželství a rodiny nemluvě o úchylkách, kterými trpí svátost manželství v biologických laboratořích, kde se dělá z nenarozených nemluvnat lukrativní sklad kosmetického průmyslu.¹

6. „Nezávislost současnosti na minulosti, odtud pochází pohrdání tradicí a chorobné milování novot pod záminkou pokroku.“

Je to jedna z vin, kterou připisuje sv. Pius X. modernismu:

„Zdá se Nám, že příčiny (modernismu) je možno zredukovat pouze na dvě: zvědavost a pýcha. Zvědavost jako taková, pokud není řízena rozumem, stačí k objasnění všech bludů. Je to názor našeho předchůdce Řehoře XVI., který napsal: „Je žalostné vidět, jak velice upadne lidský rozum, který se shání po novotách.“²

¹ srov. Fideliter č. 47

² Encyklika *Pascendi* z 8. září 1907

7. Nezávislost jednotlivce ve vztahu k celku společenství, k veškeré přirozené vládě a k hierarchii: nezávislost dětí na rodičích, manželek na mužích (osvobození žen), pracujících na zaměstnavateli; pracující třídy ve vztahu k buržoazní třídě (třídní boj).

Politický a sociální liberalismus to je vláda individualismu. Základní jednotkou liberalismu je individuum, jednatel.³ Jednatel platí jako *absolutní subjekt práv* („*lidská práva*“), bez toho, aby byla nějaká řeč o povinnostech vůči Tvůrci, který stojí nad ním nebo vůči jiným stvořením a už vůbec ne vůči *právům Božím*. Liberalismus působí, že všechny přirozené společenské hierarchie zanikají. Tím se stává i jednatel nakonec osamoceny a bezbranný vůči davu, jehož je pouze výměnným elementem a který jej celkově pohltil.

Sociální učení Církve však naproti tomu učí, že společnost není beztvorou masou jednatelů⁴, ale uspořádaným organismem zkoordinovaných a hierarchicky uspořádaných společenských skupin: rodin, podniků, obchodů, profesionálních korporací včetně vlády a států. Korporace spojují zaměstnavatele a pracovníky téhož závodu kvůli ochraně ve vlastním zájmu. Společenské třídy nejsou antagonistické, nýbrž naopak navzájem se doplňují.⁵ Zákon nazývaný Le Chapelier ze dne 14.6. 1791 způsobil zákazem spolků smrt korporacím, které od středověku byly nástrojem sociálního pokoje; tento zákon byl plodem liberálního individualismu, avšak místo osvobození dělníků dosáhl jejich útisku. A když v 19. století kapitál liberálního měšťanstva zničil beztvorou dělnickou masu, která se stala proletariátem, bylo nalezeno řešení díky iniciativě socialistů, aby se dělníci shromáždili v dělnických odborech. Ty však ještě rozšířily celou tuto občanskou válku rozšířily propast mezi kapitálem a proletariátem na celou společnost. Je známo, že toto vzájemné postavení se proti sobě (třídní boj) byl počátkem marxistické teorie *dialektického materialismu*, takže falešný sociální problém vytvořil falešný společenský systém: *komunismus*.⁶ Od dob Lenina se třídní boj stal díky komunistům privilegovaným způsobem boje, neboť bránil komunistickou revoluci.⁷

Držme se tedy pevně nepopíratelné historické a filosofické pravdy: liberalismus vede svým přirozeným sklonem k totalitarismu a ke komunistické revoluci. Můžeme říci, že je duší všech moderních revolucí a revolucí vůbec.

³ Daniel Raffards de Brienne, *Le deuxieme étendard*, s. 25.

⁴ srov. Pius XII., vánoční rozhlasové poselství celému světu 24. prosinec 1944, *Discorsi e Radiomessaggi di S.S. Pio XII.*, VII Řím 1961, s. 239

⁵ Viz Lev XIII. Encyklika *Rerum novarum* z 15. května 1891.

⁶ Viz Pius XI., Encyklika *Divini Redemptoris* z 19. března 1937, §15.

⁷ Tamtéž, §9.

3. Kapitola

Náš Pán Ježíš Kristus a liberalismus

„Pravda Vás osvobodí.“
Náš Pán Ježíš Kristus

Poté, co jsem vám objasnil, že liberalismus představuje revoltu člověka proti přirozenému pořádku stanoveného Tvůrcem, která vede ke společnosti individualistické, egalitářské, nesoucí známky společnosti koncentračního tábora, zbývá mi ukázat vám do jaké míry měl liberalismus také plán na zasažení nadpřirozeného řádu plánu spásy, to znamená tzv. posledních věcí člověka, do jaké míry měl liberalismus za cíl zničit vládu Našeho Pána Ježíše Krista a to jak nad jednotlivci tak nad lidskou společností.

Budu se nyní zabývat dvěma druhy nezávislosti, které vyhlásil liberalismus vůči nadpřirozenému řádu. Ty bych vám nyní chtěl představit:

1. „Nezávislost rozumu a poznání na víře: to je racionalismus pro nějž je rozum nejvyšší soudce a určovatel pravdy, je soběstačný a odmítá jakoukoliv vnější nadřazenost kohokoliv.“

To je to, co se nazývá **racionalismus**.

Liberalismus zde chce osvobodit rozum od víry, která nám předkládá dogmata což je pravda formulovaná definitivním způsobem, které se intelekt musí podrobit. Již pouhé tvrzení, že jisté pravdy mohou přesahovat chápavost rozumu je pro liberalismus nepřijatelná. Dogmata se proto musí vždy znovu podrobovat testování rozumem a vědou a to průběžně s ohledem na pokrok vědy. Zázraky Ježíše Krista, nadpřirozené události v životě svatých se musí podrobit nové interpretaci a odmytologizovat. Výsledkem takového uvažování je rozlišování mezi „Kristem víry“, který je konstruktem věřících, apoštolů a společnosti kolem a „Kristem historickým“, který byl obyčejný člověk. Můžeme vidět, jak velice zde stojí racionalismus v protikladu k božství Našeho Pána Ježíše Krista a Božímu Zjevení!

Vysvětlil jsem již jakým způsobem probíhala revoluce v r. 1789 ve znamení božství rozumu. Již v roce 1751 v předmluvě Encyklopedie Diderotovi byl obraz představující korunovaci Rozumu. Čtyřicet let poté stal se rozum předmětem náboženského kultu:

„Dne 20. brumaire, tři dny poté, co někteří kněží v čele s metropolitním biskupem Globelem „přestali být kněžími“ navrhl Chaumette před národním shromážděním, aby byl uctěn tento den, kdy rozum získal své impérium“. Pospíšili si aby započatý úmysl proměnili v čin. Bylo ustanoveno, že Kult Rozumu bude slaven pravidelně v chrámu Notre Dame v Paříži, který byl při té příležitosti speciálně ozdoben malířem Davidem. Na vrcholu hory vyrobené z papíru skrývala řecká svatyně nevelkých rozměrů pěknou tanečnici, která byla velice pyšná nato, že měla být vyhlášena bohyní Rozumu; Skupiny mladých děvčat s věnci na hlavě zpívaly hymny. Po ukončení svátku a nutno poznamenat, že účastníků bylo nemnoho vydal se průvod s Rozumem do národního konventu, jehož prezident políbil bohyni.“¹

Jenže tento radikální racionalismus nebyl ochoten povolit Robespierre. Proto v březnu 1794 „potřeštěnce“ zlikvidoval, protože

„se mu totiž zdálo, že jeho všemocnost se musí opírat o vznešené teologické zásady vycházející z jeho vlastního díla a proto své dílo korunoval ustavením kultu Nejvyššího poznání, jehož byl on sám nejvyšším veleknězem. 18. floeralu roku II. (7.5. 1794) měl řeč ‚o vztahu náboženství a morálky a principech republiky a také o národních svátcích‘, o kterých vyjádřil svůj názor v hlasování. Robspierre potvrdil, že ‚koncepce Nejvyšší Bytosti a nesmrtelné duše‘ má vztah ke spravedlnosti a jako taková je vlastní a republikánská. Nový kult je povinen být kultem ctnosti. Byl schválen dekret v němž národ uznával dva pilíře Robspierrovi teologie a také byl vydán list, který zvětšil tuto událost a který měl být připevněn u vchodů do kostelů. Poté byl vydán seznam svátků v nichž platilo pracovní volno, které byly rozděleny na dvě poloviny. První svátek byl svátek Nejvyšší Bytosti a přírody; tento svátek byl stanoven na den 20. prairial (8.6. 1794). Skutečně se také slavil: Začalo se v Tuilerijské zahradě, kde na vysoké hranici byla spálena obrovská figura znázorňující atheismus, během tohoto aktu pronášel Robspierre mystický projev. Poté dav zazpíval hymnus složený pro tuto příležitost a pak se šlo slavnostním pochodem do Champ de Mars. Tam se vydali všichni průvodem za vozem, taženým osmi voly, který byl naložen snopy pšenice a listím a na němž trůnila socha Svobody.“²

Již toto samotné racionalistické fantazírování a pestré „variace“ tohoto náboženství vycházejícího a omezeného na oblast pouhého rozumu³, demonstrují dostatečně jeho zvrácenost.

¹ Daniel Rops, L'Eglise des revolutions, s. 63.

² tamtéž a str. 64.

³ Kantův dopis, 1793.

2. „Nezávislost člověka, rodiny, vyznání a především státu ve vztahu k Bohu, k Ježíši Kristu, Církvi; to je v závislosti od úhlu pohledu naturalismus, laicismus, latitudinarismus (nebo indiferentismus)... odtud vychází oficiální apostasie národů, odmítající společenskou vládu Našeho Pána Ježíše Krista a neuznávající božskou duchovní autoritu Církve.“

K vysvětlení těchto bludů několik úvah:

Naturalismus tvrdí, že člověk je omezen na přirozenou sféru a že v žádném případě není Bohem určen pro nadpřirozený stav. Pravda je však zcela jiná: Bůh nestvořil člověka ve stavu čisté přirozenosti. Na počátku stvořil Bůh člověka ve stavu nadpřirozeném: „Bůh“, potvrzuje koncil tridentský, stvořil prvního člověka „*ve stavu svatosti a spravedlnosti*“ (Dz 788). Ztráta milosti posvěcující nastala u člověka následkem dědičného hříchu, ale vykoupení udrželo v platnosti původní Boží plán: člověk je určen pro život v nadpřirozeném stavu. Omezení lidského života na přirozený řád představuje pro člověka *stav znásilnění* a Bůh si ho nepřaje, učí kardinál Pie a ukazuje přitom, že přirozený stav není něčím špatným, ale odstranění nadpřirozeného stavu je už pro člověka zlem:

„Je proto potřeba učit, že lidský rozum má svou vlastní sílu a vlastní poznávací schopnosti. Je potřeba učit, že filosofická pravda obsahuje morální a vrozenou hodnotu, kterou Bůh hojně dává jednotlivcům i národům přirozenými a časnými dary, někdy dokonce více cennými milostmi. Ale je také potřeba říci a učit a dokázat argumenty nerozlučně spjatými s křesťanstvím, že přirozené ctnosti a přirozené světlo nejsou sto dovést člověka k jeho poslednímu cíli, kterým je nebeská sláva...“

Je potřeba učit, že dogmata jsou nutná, že nadpřirozený řád k němuž nás určil a ustanovil sám Původce naší přirozenosti, skrze formální akt své vůle a lásky je závazný a není před ním úniku; je potřeba učit, že *Ježíš Kristus není nepovinná, jen možná volba a že mimo Jím zjevené zákony neexistují a nikdy nebudou existovat žádné filosofické „mírové prostředky“*; kde si každý at' učený, či prostý může najít pro sebe klid svědomí a pravidla svého života.

Je potřeba učit, že důležité není jen to, aby člověk konal dobro, ale aby ho konal ve jménu víry, skutečně s nadpřirozenými úmysly, bez nichž jeho skutky nedosáhnou konečného cíle, který mu byl určen Bohem tj. věčného štěstí v nebi...“⁴

⁴ Kardinál Pie, eveque de Poitiers, *Ouevres*, sv. 2, s.380 f., citace in: Jean Ousset, *Pour qu'Il regne*, La Citté catholique, Paris, 1959, s. 117

Takže v situaci, kdy lidskost je zcela závislá na Boží milosti nemůže vzniknout nebo existovat společnost mimo Našeho Pána Ježíše Krista: to je učení svatého Pavla:

„Nebot' v NĚm bylo všechno stvořeno na nebi i na zemi,(...) Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On je přede vším a všechno v něm stojí“ (Kol. 1,16-17).

Plán Boží je „*všechno znovu sjednotit v Kristu*“, (Ef. 1,10), tzn. přivést všechno k jedné hlavě – ke Kristu. Svatý papež Pius X. si učinil, z tohoto citátu sv. Pavla své heslo: „*Omnia instaurare in Christo*“, vše znovu vystavět, všechno znovu obnovit v Kristu: nejen náboženství, ale i občanskou společnost:

„Ne, ctihodní bratři- je potřeba s veškerou energií připomínat v této době společenské a intelektuální anarchie, kdy každý sám sebe ustanovuje učitelem a vůdcem, – že společnost nelze vybudovat jinak, než tak, jak to učinil Bůh. Budova společnosti nebude vybudována, dokud jí Církev nepoloží základy a nebude budovu řídit. Ne, civilizace se nemusí znovu hledat, ani se nemusí stavět nová společnost v oblacích. Ona už zde byla a ona zde je; je to křesťanská civilizace a katolická společnost. Je potřeba se pouze a neustále vracet a obnovovat její přirozené a božské základy, navzdory všem dorážejícím útokům nezdravých utopií, revoltám a bezbožnosti: omnia instaurare in Christo.“⁵

Veledílo „*Pour qu'il regne*“ Jeana Ousseta obsahuje několik jedinečných stran o naturalismu. Ve druhé části která má název „*Odpor proti Království Našeho Pána Ježíše Krista ve společnosti*“, autor rozlišuje tři kategorie naturalismu: „naturalismus agresivní nebo otevřeně manifestovaný“, který popírá existenci nadpřirozena, to je naturalismus racionalistů (srovnej výše). Poté „naturalismus umírněný“, který nechce negovat nadpřirozeno, ale odmítá mu přiznat nadřazenost, když tvrdí, že všechna náboženství představují náboženskou emanaci: to je naturalismus modernistů. Konečně „nekonsekventní naturalismus“, který uznává existenci nadpřirozena a jeho božský primát, ale považuje tyto otázky za „věc volby“ je to praktický naturalismus mnoha nedbalých křesťanů.

Laicismus je politický naturalismus: tvrdí, že společnost může a má být založena a může existovat bez jakéhokoliv zřetele na Boha a náboženství. Bez toho, aby se bral ohled na Ježíše Krista, bez uznání práva Ježíše Krista na kralování, tzn. bez toho, aby se Jeho učením inspirovalo veškeré zákonodárství společného řádu. Následek toho je, že stoupenci laicismu chtějí

⁵ Dopis *Notra charge apostolique* z 25. 8.1910 o Sillonu, PIN 430.

oddělit Církev od státu. Církev by byla poddána státním zákonům, které jsou společné pro všechny spolky a nebude brán ohled na její duchovní autoritu a universální poslání. Následujícím krokem by bylo postupné zavádění předpisů a dokonce výchovy „veřejné, postupně dokonce povinné světské, neboli ateistické. Laicismus to státní ateismus bez názvu!

Později se vrátím k tomuto bludu současného liberalismu, který se těší přízni deklarace o náboženské svobodě II. vatikánského koncilu.

Indiferentismus tvrdí, že není rozdíl mezi tím, zda člověk vyznává to nebo ono náboženství; Pius IX. odsoudil tento blud:

„Člověk je svobodný v přijetí a vyznávání náboženství, které veden světlem svého rozumu uznal za pravdivé“ (Syllabus odsouzená věta č. 15), nebo: „Lidé mohou najít cestu ke spáse v jakémkoliv náboženství“ (věta č.16); nebo: „Můžeme být v dobré naději o spáse těch, kteří v žádném případě nebyli v pravé Církvi.“ (věta č. 17).

Je snadné odkrýt racionalistické nebo modernistické kořeny těchto vět. K těmto omylům přistupuje ještě *indiferentismus* států v náboženské oblasti: stát vychází z tvrzení, že není schopen (agnosticismus) rozeznat pravé náboženství jako takové a v souvislosti s tím, musí přiznat tutéž svobodu všem kultům. Přesto by bylo vhodné přiznat katolickému náboženství, pokud existuje taková potřeba primát de facto, když je to náboženství většiny obyvatel. Stát však tvrdí, že uznání katolického náboženství za pravé, by bylo současně zavedením teokracie. Současně by to znamenalo přiznat státu takové kompetence, které on nechce, jmenovitě, rozhodování o pravosti či falešnosti daného náboženství. Biskup Pie (ještě nebyl kardinál) se odvážil demaskovat tento závažný blud a také katolickou doktrínu o vládě Ježíše Krista v lidské společnosti před Napoleonem III., francouzským císařem. Se skutečně apoštolskou odvahou dal knížeti lekci na téma křesťanského práva tj. toho, které se nazývá *veřejným právem Církve*. Touto rozmluvou bych chtěl zakončit tuto kapitolu.

Bylo to 15. března 1856, říká Otec Theotime od sv. Justýna, z něhož jsem čerpal tento citát.⁶ Císaři, který se chválil, že udělal mnoho věcí pro Církev a dokonce že uskutečnil samotnou restauraci,⁷ biskup odpověděl:

„Výsosti, toužím být spravedlivý vůči vašim náboženským snahám. Víím, že je potřeba ocenit vaše služby Římu a Církvi, obzvláště během prvních let vaší vlády. Nemohla však restaurace přesto učinit více, než vaše Výsost?“

⁶ P. Theotime de Saint Just, *La Royauté sociale de N.S.Jésus Christ, d'après le cardinal Pie*, Paris, Beauchesne, 1925, s. 117-121.

⁷ Restaurace monarchie skrze Ludvíka XVIII. po francouzské revoluci a první císařství. Tato restaurace bohužel potvrdila liberální princip svobody vyznání.

Budiž mi dovoleno dodat, že ani restaurace, ani Vy Pane jste neučinili pro Boha to, co se slušelo. Ani jeden jste neobnovili Jeho Trůn, když jste nepopřeli principy revoluce, ačkoliv její praktické konsekvence potíráte, ale společenské evangelium, které dnes inspiruje stát, je deklarace lidských práv, která není ničím jiným než formálním popřením práv Božích.

Nebot' je to Bůh, kdo má právo vládnout státům i jednotlivcům. Nic jiného nebylo cílem příchodu Našeho Pána Ježíše Krista na tento svět. On musí panovat tak, že se stane inspirací pro právo, skrze posvěcení morálky, skrze osvětlení výuky a výchovy, skrze to, že bude vést shromáždění, že bude řídit práci vlád a vládců. Všude tam, kde Ježíš Kristus nemůže užívat tohoto práva, vládne nepořádek a úpadek.

Mám tedy právo vám říci, že On nepanuje v našem středu, že naše ústava není ústavou křesťanského a katolického státu – je od toho daleko. Naše veřejné právo samozřejmě uznává, že katolické náboženství je náboženstvím většiny Francouzů, ale potvrzuje rovněž, že *jiné formy kultu mají právo na ochranu*. Cožpak to není současně tvrzením, že ústava chrání ve stejné míře pravdu i blud? Nebo jinak! Zdalipak víte Sire, co Ježíš Kristus říká vládám, které jsou vinny takovou nespravedlností? Ježíš Kristus, Král nebe i země jim odpovídá: „Já, také vládám, které se střídají, nastupují jedna za druhou a které obviňují své předchůdce říkám: Já také Vás obdarovávám stejnou podporou. Tutěž přízeň jsem věnoval tvému strýci - císaři, stejnou ochranu Bourbonům, stejnou podporu jsem dal Louisi- Philippovi, stejnou podporu republice a také tobě dám stejnou podporu.“

Císař přerušil biskupa: „Ale myslíte si že doba, v níž žijeme, by připustila něco takového a že přichází okamžik, v němž bude možno zřídit takové náboženské panství o které jste mne žádal? Nemyslíte si Excellence, že by to vyvolalo jen všemožné zlé nesnáze?“

„Sire, pokud tak veliký politik jako Vaše Výsost říká, že takový čas ještě nenadešel, mohu pouze ustoupit, protože nejsem velkým politikem. Ale jsem biskupem a jako biskup odpovídám: „Nepřišel ještě čas, aby panoval Ježíš Kristus. Dobře! Potom ovšem ještě nenastala doba, aby tato vláda mohla vytrvat.“⁸

*

Na závěr těchto dvou kapitol týkajících se zmíněných aspektů liberalismu pokusme se zdůraznit to, co je nejzásadnější v tomto osvobození, které se navrhuje člověku, ať už jednotlivci nebo celé společnosti. Liberalismus ve shodě s tím, co jsem popsal je duší veškeré revoluce. Je neměnně, od momentu svého zrození v 16. století, všeobecným nepřitelem Našeho Pána

⁸ *Historie du cardinal Pie*, sv. I, kniha 2, kap. 11 s. 698 f.

Ježíše Krista, vtěleného Boha. Bez jakýchkoliv pochybností mohu potvrdit, že od té doby je liberalismus totožný s revolucí. Liberalismus představuje revoluci ve všech oblastech, radikální revoluci.

Biskup Gaume napsal na téma revoluce několik slov. Zdá se, že tato slova charakterizují liberalismus dokonalým způsobem:

„Pokud jí strhneš masku a zeptáš se jí (revoluce): Kdo jsi? - odpoví ti: „Nejsem tím, co se myslí, že jsem. Mnoho lidí o mně mluví, ale jen málo jich mne zná. Nejsem ani karbonarismus, ani roztržka, ani změna monarchie za republiku, ani výměna jedné dynastie za druhou, ani chvilkovým narušením veřejného pořádku. Nejsem vytí jakobínů, ni šílení montagristů, ani boj na barikádách, ani plenění, ani vypalování, ani agrární reforma, ani gilotina, ani topení. Nejsem Marat, ani Robspierre nebo Babeuf, Mazzini nebo Kossuth. Tito lidé jsou mými syny ale to nejsem já. Tito lidé tato fakta jsou věci pomíjející, ale já jsem trvalý stav.

Jsem nenávisť vůči každému pořádku, který neustanovil člověk a v němž on není králem a současně bohem. Jsem deklarace lidských práv, která nedbá na Boží práva. Jsem náboženství a společenský řád založený na vůli člověka a ne o vůli Boží. Já jsem Bohem sesazeným z trůnu a člověkem posazeným na jeho místě. Proto také nosím jméno revoluce, tj. vzpoura!“⁹

⁹ Mgr. Gaume, *La revolution*, Recherches historiques, Lille, Secretariat de la société Saint Paul, 1877, sv. I., s. 18 citován Jeanem Oussetem, *Pour qu'il regne*, s. 122.in

4. kapitola

Omezují zákony svobodu?

„Svoboda spočívá v tom, že za pomoci občanských zákonů můžeme žít snáze podle zákonů Božích.“

Lev XIII.

Uvedl jsem, že liberalismus přináší do všech oblastí života zkázu, jak o tom bylo pojednáno v předcházejících kapitolách. Nebyl bych schopen o tom podat lepší důkaz než několik fragmentů pastýřského listu biskupů, který je již sto let starý, ale i po stu letech tak velice aktuální:

„V tuto hodinu představuje liberalismus hlavní omyl lidí a dominující vášně našeho století. Vytváří druh otrávené atmosféry, která ze všech stran obklopuje politický a náboženský svět a je největším nebezpečím jak pro společnost, tak pro jednotlivce.

Je rovněž základním, nejnespravedlivějším a nejukrutnějším nepřítelem Církve kupí všechny elementy zkázy a smrti bez ladu a skladu jeden přes druhý aby vyhnal Církev ze Země.

Falšuje ideje, korumpuje úsudek, křiví svědomí, zeslabuje charakter, vyrábí vášně a neuspokojuje (jak by také mohl), pochodeň Zjevení by uhasil, suně se vpřed opovážlivě, aby uhasil dokonce i světlo přirozeného rozumu.“¹

Tak zní liberální princip

Ale je to vůbec možné uprostřed takového chaosu, v bludech, které na sebe berou tak rozmanité formy, odkrýt základní princip, který všechno objasní? Již jsem řekl, opakující slova otce Roussella, že liberalismus je fanatismem svobody. To je jeho zásada. Ale zkusme to zformulovat přesně.

Kardinál Billot, jehož teologické traktáty jsem studoval na Gregoriánské univerzitě a ve francouzském semináři v Římě věnoval liberalismu několik stran vysvětlení ve svém traktátu o Církvi.² Jak tedy vysvětluje základní zásady liberalismu:

¹ Pastýřský list biskupů Ecuadoru jejich věřícím 15.7. 1885, citováno podle Don Sarda y Salvany, *Le liberalisme est un péché*, s. 257f.

² *De Ecclesia*, sv. II., s. 19-63

„Svoboda je základním dobrem člověka, naprosto svatým a nedotknutelným dobrem. Není dovoleno někoho ponižovat jakýmkoliv nucením. Následkem toho je, že svoboda se stane skálou na níž se budou budovat všechny elementy lidských vztahů, neměnnou normou podle níž budou posuzovány všechny ostatní věci z hlediska práva. Následně vše co ve společnosti bude obsahovat zásady nedotknutelné svobody jednotlivce bude spravedlivé a dobré. To bylo smýšlení iniciátorů revoluce z r. 1789, revoluce, jejíž trpkého ovoce již po dlouhý čas požívá celý svět. To je celý obsah deklarace lidských práv od prvního do posledního řádku. Pro ideologii to byl nutný východiskový bod pro celkové přebudování společnosti v oblasti řádu politického, ekonomického, a především náboženského a mravního.“³

Zeptáte se ale: což není svoboda znamením inteligentních bytostí. Což tedy není vhodné, aby se společenský řád odvozoval z ní? Odpovídám: Buďme opatrní! O jaké svobodě hovoříme? Neboť tento termín má mnoho významů a liberálové používají svou důvtipnost, aby je smíchali. V souvislosti s tím musíme rozlišovat.

Je svoboda a svoboda...

Zabývejme se chvíli filosofií. Nejzákladnější úvahy nám poukazují na to, že existují tři druhy svobody.

1. Nejprve **svoboda psychologická**, liberum arbitrium - neboli svobodná vůle, která je vlastní bytostí, obdařeným inteligencí, je to schopnost obracet vlastní uvažování k tomu nebo onomu dobru, nezávisle na jakékoliv vnitřní potřebě (vzrušení, instinktu atd.) Svobodná vůle představuje základní důstojnost lidské osoby, představující bytí *sui juris*, závisící samo na sobě a proto nesoucí zodpovědnost na rozdíl od zvířat.

2. Poté máme **svobodu morální**, jež se týká využívání svobodné vůle: dobré využívání pokud prostředky vedou k dobrému cíli; špatné využívání pokud k němu nevedou. Zde vidíme, že morální svoboda je podstatně spojena s dobrem. Papež Lev XIII. ji definuje způsobem, který je překrásný a současně velice prostý: mravní svoboda, říká, je „*schopnost pohybovat se v dobru*.“ Mravní svoboda v souvislosti s tím není absolutní; je zcela relativní ve vztahu k dobru, neboli především v konečném vztahu k právu. Je to totiž právo a především věčné božské právo, které se nachází v božské inteligenci a následně přirozené právo, které je účastí stvořených rozumných bytostí na právu věčném, takže vlastně právo popisuje řád ustanovený Tvůrcem svými

³ Sebrané překlady latinských textů P. Je Flochem in *Le cardinal Billot de la theologie*, 1932, s.44.

cíli, které přikázal člověku (žít, rozmnožovat se, organizovat se do společnosti, dosáhnout věčného cíle *Summum Bonum*, kterým je Bůh) a není překážkou svobodě, ale naopak při různých překážkách představuje nouzovou pomoc. Totéž se týká občanských práv, jež jsou hodna toho jména. Bez práva svoboda degeneruje ve *svévůli*, která znamená „dělání si toho, co se mi chce“. Jistí liberálové požadující absolutní mravní svobodu, hlásají svévoli, svobodu, která nerozlišuje dobro a zlo, podporují bez rozdílu pravdu a lež. Ale kdo nepostřehne, že možnost zanedbání dobra tak závislá na zásadě a skutečnosti svobody je znamením nedokonalosti padlého člověka! Kromě toho jak vysvětluje svatý Tomáš, možnost hřešit není již svobodu, ale nevolnictvím: „Každý, kdo páchá hřích je nevolníkem hříchu.“ (Jn. 8,34)

Naproti tomu svoboda řízená právem, umístěná mezi bezcennými bariérami dosahuje svého cíle. Toto říká papež Lev XIII.:

„Podmínky lidské svobody jsou takové že vyžadují ochranu, pomoc a podporu, které by byly schopny usměrnit všechny její hnutí ve směru dobra a odvrátiti je od zla. Bez tohoto by svoboda představovala pro člověka věc velice škodlivou. – je to především zákon, který je zde zapotřebí, čili pravidlo které říká, co je potřeba dělat a co se dělat nesmí.“⁵

Lev XIII. z toho odvozuje svou vlastní, obdivuhodnou definici svobody, kterou můžeme nazvat dokonalou:

„V lidské společnosti nespočívá svoboda, hodna toho názvu v konání všeho, co nám působí příjemnost: to se děje ve státě radikálního nepořádku, zmatku, který přináší útisk a nespravedlivost (utrpení). Svoboda spočívá v tom, že za pomoci občanských zákonů můžeme žít snadněji ve shodě s příkazy zákonů věčných.“¹

3. Konečně, je zde svoboda fyzická neboli svoboda činnosti nebo též svoboda ve vztahu k přinucování, jež znamená chybění vnějšího donucování, jež nám stěžuje činnost podle našeho svědomí. Z této svobody činí liberálové cosi absolutního; tyto koncepce podrobíme dále analýze a kritice.

Přirozený řád a přirozený mravní zákon

Nejprve bych chtěl podtrhnout existenci přirozeného řádu a přirozených mravních zákonů, protože liberálové souhlasí s přijetím zákonů, ale pouze

⁵ Encyklika *Libertas praestantissimum* z 20. června 1888

těch, které byly vytvořeny člověkem a odmítají veškerý řád a právo, jehož autorem není člověk!

To, že existuje přirozený řád zavedený Tvůrcem, který se týká neorganické hmoty, rostlin i přirozenosti zvířat a také přirozenosti člověka je vědecký fakt. Neexistuje vědec, který by popíral existenci zákonů vepsaných do přirozenosti věcí a také člověka. Co jsou vlastně vědecká bádání za něž se vyhazují miliardy? Co jiného to je, než vyhledávání zákonů. Často se hovoří o vědeckých objevech. Ale to je lež. To jen někdo odkryl zákony a využil je. Tyto zákony, které jsou odhalovány jsou neměnné vztahy mezi věcmi, ony nejsou stvořeny vědci. Totéž se týká zákonů lékařských v medicíně, které řídí zdraví, psychologie, která řídí specificky lidské reakce. Všichni se shodnou v tom, že tyto zákony nejsou vytvořeny člověkem. Člověk nachází tyto zákony již zakořeněny ve své přirozenosti. Když docházíme k otázce o mravním zákonu, který reguluje lidské činy v kontextu posledního cíle člověka, liberálové hovoří jen o pluralismu, kreativnosti, spontánnosti a svobodě. Podle nich je každá osoba a každá filosofická škola schopna vytvořit vlastní odpovídající etiku, jako by člověk ve své nejrozumnější a nejsvobodnější části své bytosti nebyl stvořen Bohem!

Cožpak lidská duše stvořila sebe samu? Je to evidentní že, přes všechnu jejich složitost a různost jsou duše stvořené podle stejného vzoru. A mají tutéž přirozenost. Bez ohledu na to, zda je to duše příslušníka kmene Zulu z Afriky nebo Maora z Nového Zélandu, svatého Tomáše Aquinského nebo Lenina. Vždy máme dočinění s lidskou duší. Následující přirovnání vám pomůže porozumět tomu, co chci povědět: v dnešní době nekupuje nikdo technické zařízení jako je pračka, kopírka nebo počítač bez toho, aby se zeptal, jak se používá. Vždy existují předpisy, zákony podle nichž se užívají zmíněné předměty, aby vykonávaly svou práci správně, aby takříkajíc dovedly zadání jež jim bylo zadáno k cíli. Funkční princip byl vytvořen člověkem, který dané zařízení vymyslel a ne hospodyní, která si myslí že její svoboda spočívá v tom bavit se a hrát si s tlačítky a klávesnicemi. A navíc zachovávající všechny rozměry, podobný vztah existuje mezi naší duší a Pánem Bohem! Bůh nám dal duši, On je jejím Tvůrcem a proto nám dal potřebné zákony: dává nám prostředky za pomoci nichž máme dosáhnout náš cíl a především náš věčný cíl, kterým je Bůh sám, poznáný a milovaný v žití věčném.

„Ale my to nechceme“ vykřikují liberálové. To člověk musí vytvořit zákony zavazující lidskou duši.- Proto ať nás nepřekvapuje, že liberálové vyvádějí člověka z rovnováhy, když ho nutí, aby žil způsobem, který je v rozporu s přirozenými zákony. Představte si strom, který odmítne žít podle vegetačních zákonů a přestane přijímat potravu a živiny ze země. Zcela jistě uschne a zahyne to je jisté. Strom, který se zřekne vlastní mízy nebo ptáci,

kteří přestanou hledat obživu, kdyby si takovou možnost zvolili, zcela jistě zahynou. Nedodržování zákonů, které jim nařizují instinkty, by pro ně znamenalo smrt! A nyní považme, že člověk nemá následovat pouhý slepý instinkt jako zvířata. Bůh nám dal ohromný dar rozumu, díky němuž se můžeme svobodně nasměrovat ke svému cíli, ovšem nikoliv bez dodržování zákonů. Boží zákony a přirozené mravní zákony, nadpřirozené zákony, poté jiné zákony, které z těch prvních vyplývají: lidské zákony, občanské nebo církevní, všechny tyto zákony jsou určeny k našemu dobru. Naše štěstí je právě v nich. Bez řádu, ustanoveného shůry Bohem, bez zákonů by byla svoboda pro člověka otráveným darem. To je realistické pojetí člověka, které brání Církev před liberály ze všech sil. Je největší zásluhou a slávou velkého papeže Pia XII., že byl zachráněn přirozený a křesťanský řád proti útokům současných liberálů.

Abychom se ještě vrátili ke svobodě, krátce shrňme, že svoboda je nemyslitelná bez zákonů. To jsou dvě reality, které spolu těsně souvisí a bylo by absurdní je oddělovat a stavět proti sobě:

„Ve věčných zákonech Božích a pouze tam, musíme hledat pravidla svobody. Nejen pro jednotlivce, ale i pro celou lidskou společnost.“⁷

⁷ Encyklika *Libertas praestantissimum*, PIN 184.

5. kapitola

Prospěšný nátlak

„Nemysli na to, že jsi nucen, nýbrž
na to, k čemu jsi nucen, zda
k dobrému nebo ke zlému.“

sv. Augustin

Liberalismus, tak jak jsme si o něm řekli dělá ze svobody věc, která je definovaná v předcházející kapitole jakožto osvobození od všech omezení, mající cíl sama v sobě. Dáme hlas kardinálu Billotovi, který analyzuje a odsuzuje toto liberalistické třeštění. Píše:

„Základní princip liberalismu“ píše, „je osvobodit se od každého druhu nátlaku, bez ohledu na to o jaký nátlak jde, nejen od nátlaku uloženého mocí, jehož cílem jsou pouze vnější činy, ale také od nátlaku pocházejícího ze strachu před stíháním a tresty, od občanských povinností, zkrátka od okovů nátlaku každé věci, která zdržuje člověka od konání toho, co je ve shodě s jeho přirozenými sklony. Pro liberála je tato individuální svoboda dobrem par excellence, základním a nedotknutelným dobrem, před nimž musí všechno ustoupit. Svoboda je dobro, jemuž jsou podřízeny všechny věci; je nezbytným fundamentem celé konstrukce společnosti.¹

Kardinál Billot, k tomu ale říká: „Tento liberální princip je absurdní, je proti přirozenosti a je to prelud.“ Dále uvedu kritickou analýzu z jeho práce a dovolu mi poté několik slov komentáře.

Liberální princip je absurdní

Tento princip je absurdní: *incipit ab absurdo*, začíná absurdním tvrzením, že zásadním dobrem člověka je odstranění jakýchkoliv pout, které by ho nějak poutaly nebo omezovaly jeho svobodu. Ve skutečnosti za hlavní dobro člověka je potřeba považovat cíl: ten, který je požadován sám o sobě. Ale svoboda, svoboda jednání, je pouze prostředkem, jen schopností, která umožňuje člověku dosažení dobra. Je tedy naprosto závislá na tom, k čemu se

¹ Op.cit., s.45f.

jí používá. Je dobrá, pokud se jí používá k dobrým věcem, špatná, pokud se jí používá ke špatným věcem. Svoboda proto není cílem sama o sobě a zcela jistě nepředstavuje zásadní dobro člověka.

Liberálové tvrdí, že nucení je vždy zlem (s výjimkou omezení, která zabezpečují veřejný pořádek). Na druhé straně je známo, že například vězení je dobré po zločince nejen kvůli veřejnému pořádku, ale i pro potrestání a polepšení provinilců. Podobně je tomu s cenzurou tisku, která je užívána samotnými liberály proti jejich nepřátelům, jak praví liberální rčení: „Žádnou svobodu pro nepřátele svobody“, cenzura je tedy sama o sobě dobrem, nejen proto, že se jí zachovává veřejný klid, ale také brání společnost proti šíření jedu omylů, které kazí ducha lidí.

V souvislosti s tím, je potřeba uvést závěr, že nátlak nepředstavuje zlo sám o sobě a dokonce z mravního úhlu pohledu je quid indifferens in se jako takový nezávislý lhostejný. Vše závisí na účelu a cíli, jemuž nátlak slouží. Takové je také učení svatého Augustina, učitele Církve, který napsal Vincentiovi:

„Nyní vidíš, jak doufám, že nemáme přihlížet jen na samotný fakt existence nátlaku, ale spíše na to, k čemu jsme nuceni, zda k dobrému, či ke zlému. Není tomu tak, že by se každý mohl stát dobrým proti své vůli, ale strach před tím, co člověk nechce trpět učiní konec svéhlavosti, která by způsobila škodu a přiklání jej k hledání pravdy, kterou neznal. Ta působí, že člověk odstraňuje lež, které se dříve dopouštěl, hledá pravdu, kterou neznal; dochází k tomu, že chce to, co dříve nechtěl.“²

Na II. vatikánském koncilu jsem mnohokrát intervenoval a protestoval proti liberálnímu pojetí svobody, které bylo použito při chápání náboženské svobody, pojetí, podle kterého je svoboda definována jako osvobození od veškerých omezování. Prohlásil jsem tehdy:

„Lidská svoboda nemůže být definována jako volnost od jakéhokoliv nátlaku bez nebezpečí, že se tím zničí veškerá autorita. Nátlak může být fyzický nebo morální. Morální nátlak je v náboženské oblasti velice prospěšný a nacházíme jej v celém Svatém Písmu: Bázeň Boží je počátek moudrosti.“³

Prohlášení proti nátlaku v č. 28 je dvojsmyslné a v některých aspektech mylné. Neboť co by se pak stalo s autoritou otců křesťanských rodin ohledně jejich dětí? Jak by to dopadlo s autoritou učitelů v křesťanských školách, autoritou Církve nad apostaty, heretiky

² Dopis 93 – ad Vincentium – č. 16, PL 33,321-330.

³ koncilním sekretariátem vyžádaná poznámka z 30. prosince 1963

a schizmatiky, autoritou hlav států katolických vůči falešným náboženstvím, které s sebou přinášejí racionalismus, nemorálnost atd.⁴

Myslím si, že absurdita liberálního principu, kterou uvedl kardinál Billot nemůže být lépe potvrzena než citací papeže Lva XIII.:

„Nelze si vůbec představit absurdnější tvrzení , které by bylo více v rozporu se zdravým rozumem, než následující: člověk svobodný od přirozenosti musí být osvobozen od veškerých zákonů.“⁵

Je to totéž jako říci: Já jsem svobodný, proto mne musíte nechat svobodného! Sofisma, které se ukrývá za tímto výrokem je zřejmé, pokud k němu připojíme následující vysvětlení: jsem svobodný pod přirozeností, obdařený svobodnou vůlí, navíc jsem svobodný od každého zákona, od veškerého nátlaku, který mi hrozí trestem. Neříká se zde, že zákony musí být zbaveny jakýchkoli sankcí? To by ale znamenalo smrt zákonů. Člověkem není andělem a ne všichni jsou svatí!

Moderní duch a liberalismus

Chtěl bych na tomto místě učinit úvahu. Liberalismus je velice závažným bludem, jehož historický původ jsem probral. Ale existuje také moderní duch, který i když není zjevně liberální, je charakteristický svou tendencí zaměření ve směru liberalismu. Tento duch je přítomen počínaje 16. stoletím mezi katolickými autory, které nepodezíráme ze sympatií k naturalismu nebo protestantismu. Dnes není pochyb, že projevem tohoto moderního ducha je následující způsob myšlení: „Jsem svobodný do té míry, že neexistuje zákon, který by mne omezoval“.⁶ Je beze vší pochybnosti, že každý zákon omezuje svobodu konání, ovšem duch středověký, tzn. duch přirozeného křesťanského řádu, o němž jsme výše mluvili, vždy pojímal zákon i jeho význam především jako pomoc a záruku pro skutečnou svobodu a ne jako omezování. Řeknete, že je to otázka kladení důrazu? Já tvrdím, že ne! Je to zcela zásadní otázka, která označuje počátek fundamentální změny mentality: svět nasměrovaný k Bohu považovanému za konečný cíl, jenž má být dosažen za každou cenu; svět zcela orientovaný na nejvyšší Dobro

⁴ ústní intervence v koncilní aule v říjnu 1964.

⁵ Encyklika *Liberatas praestantissimus*, PIN 180

⁶ Fr. Suarez S.J. (1548-1617) projevuje tohoto ducha, když píše: „homo continent libertatem suam“, člověk si podržuje svou svobodu ve smyslu, že svoboda je přednostní vůči zákonu. – Tomistický duch jako Lev XIII. by nepřipustil takové rozdělení dvou přísně vzájemných realit.

postupuje nyní své místo novému světu, zaměřenému na člověka, zaujatého jeho privilegií, jeho právy a jeho svobodou.

6. kapitola

Nutná rozdílnost

Přirozenost se projevuje prostřednictvím
autority a rozdílnosti a protičečí
tak přímo bláznivým liberálním
a demokratickým hypotézám.

Charles Maurras

Individualismus proti přirozenosti

Pokračujeme v analýze principů liberalismu. Kardinál Billot tvrdí, že liberalismus je v rozporu s přirozeností v tom,

„že si myslí, že vše je povinno ustoupit dobru individuální svobody, že společenské potřeby rozmnožily množství překážek této svobodě a že ideálním zřízením pro člověka je to, v němž vládne zákon čistého a dokonalého individualismu“. Autor k tomu dodává že, **„tento individualismus je naprostém rozporu s lidskou přirozeností.“**

Jistě jste poznali individualistický liberalismus Jeana Jacquese Rousseaua, který nacházíme v základech veškerého současného politického myšlení. Podle Rousseaua se lidé rodí svobodni, tzn. nezpůsobí k omezování svobody, od přírody nespolečenští, stvoření k samostatnému životu v džungli, kde jsou šťastni. Příčiny jejich úpadku a nerovnosti mají svůj počátek v zavedení soukromého vlastnictví, které zavedlo rivalství a vzájemnou konkurenci: „válečný stav všech proti všem.“ Pokud se lidé sjednocují do společenství není to v žádném případě z důvodu jejich přirozené potřeby, ale jde výlučně o následek jejich svobodné vůle, která jim přikazuje uniknout ze stavu, v němž je člověk člověku vlkem. Společenství v sobě nemá nic přírodního a co se týče jeho historického původu a jeho zavedení představuje čistě věc zvykovou, obyčejovou. Jde o tzv. konvenci nazývanou „contract social“ společenská smlouva.¹

Celá tato teorie je odshora omítnuta nejprve svatým Tomášem Aquinským, který poukazuje na společenskou přirozenost člověka, připojující jako důvod

¹ Srov. Baltasar P. Argos S.J., *Catéchisme politique*, Orme Rond, 1981,s.58.

fakt, že člověk je tvor nejvíce zbavený přirozených prostředků k samostatnému přežití, již od chvíle, kdy přichází na svět a že lidé ve věku dospělém nejsou schopni zabezpečit pro sebe všechny své potřeby a v souvislosti s tím si lidé musí navzájem pomáhat.² Byl bych rád, kdyby jste si přečetli velkolepou stat' moderního politického myslitele Charlesem Maurrasem (1868-1952), jenž krácejíce za sv. Tomášem mistrovsky smetl individualistickou a rovnostářskou Rousseauovu mytologii. Má název „Obrana nerovnosti“³. Zatím bude stačit, když si ukážeme, co učí Lev XIII. o tomto tématu v encyklice týkající se původu politické moci:

„Veliký omyl těchto filosofů spočívá v tom, že nevidí, to, co je jasně očividné, že lidé nejsou tvorové necivilizovaného a samostatného plemene. Bez ohledu na jejich vůli přirozeným rozměrem života, je život ve společnosti.“⁴

Přelud rovnosti

Podle kardinála Billota je princip rovnosti přeludem proto, že: „zprvė žádným způsobem se neshoduje se skutečností: předpokládá v okamžiku vzniku společenství existenci jakési počáteční dohody. Viděl někdo něco takového? Předpokládá svobodný vstup jednotlivce do společenství. A je zde ještě větší požadavek. Předpokládá, že všichni lidé jsou ušiti podle stejného vzoru a tak jsou si skutečně r o v n i, což představuje člověka abstraktního, reprodukováného milionkrát za sebou, bez známek individuality. Kde je někdo takový? Používejte si „contract social“, pokud se vám to zdá dobré, ale vysvětlujte jej prosím vás jen lidem, pro které byl vytvořen. To jsou abstraktní lidé, nežili v žádném století a v žádné zemi, jejichž podstata vznikla pouhým mávnutím kouzelné hůlky.“⁵

Lev XIII. vyslovil totéž několika stručnými slovy, jež obě předcházející věty doplňují:

„Dodejme k tomu jen tolik, že smlouva, kterou chtějí uzavřít je výmysl a přelud.“⁶

Zůstaňme při podivínství této rovnosti, podle níž se lidé rodí rovni nebo přinejmenším rovni v právech: „Lidé se rodí a zůstávají svobodni a rovni ve

² srov. Sv. Tomáš Aq., *De Regimine principum*, svaz. I., kap., 1.

³ Charles Maurras, *Mes idées politiques*, la politique naturelle, s.17 ff.

⁴ Encyklika *Diuturnum illud* ze dne 29. června 1881. PIN 97.

⁵ Hipolyte Taine, *La Révolution*, sv. I., 2. kniha, kap. 2.

⁶ Tamtéž

svých právech“ hlásá první článek deklarace lidských práv pro obyvatele z r. 1791. Podívejme se, co si o tom mysleli papežové:

Papež Pius VI. podobně jako jeho předchůdce odsuzuje obzvláště článek 11. této deklarace,⁷ přechází od toho k samotnému principu volnosti a rovnosti: odsuzuje ho a nazývá jej pustým prázdňým rozmarem a „slovy zbavenými smyslu:“.

„Kde se totiž nachází tato svoboda myšlení a činnosti, kterou národní shromáždění přiznává člověku ve společnosti v rámci nezbytného přirozeného práva. Cožpak toto vymyšlené právo nestojí v rozporu s právy Nejvyššího stvořitele, jemuž vděčíme za svou existenci a za vše co máme? A navíc, cožpak je možno pominout fakt, že člověk nebyl stvořen pro sebe samého, ale k tomu, aby byl užitečný jiným lidem? Pokud je lidská přirozenost tak slabá k tomu, aby osamoceně přežila, potřebují lidé vzájemnou pomoc. K tomu vlastně obdrželi lidé o Boha rozum a umění pomáhat si slovy, aby se mohli obracet na jiné lidi a také, aby mohli naopak pomáhat těm, kteří požadují podporu. Sama přirozenost sloučila lidi a shromáždila je do společnosti. Navíc, protože člověk musí používat rozum obzvláště k tomu, aby poznával svého nejvyššího vládce, uctíval ho, obdivoval, oddával mu celou svou osobu a celou svou existenci; protože již od svého dětství musí mít respekt vůči těm, kteří jsou starší; musí svolit k tomu, aby se mu vládlo aby byl poučován; musí se od nich učit uspořádat si rozumně svůj život, podle společenských a náboženských zákonů; proto ona r o v n o s t a s v o b o d a, které jsou tolik vychvalované, že jsou mu dány od okamžiku jeho narození jsou pouhými prázdňými p ř e l u d y a slovy zbavenými smyslu.“⁸

Od této svobody – rovnosti, která se považuje za přirozenou pro jednotlivce, se prostřednictvím společenské smlouvy odvozuje princip lidské suverenity. Tato suverenita tkví primárně v lidech naprosto ne v Bohu nebo přirozených mocích ustanovených Bohem; úvaze Pia VI. neunikl tento závěr.

Následně papež Lev XIII. odsuzuje liberální zásadu rovnosti lidí, přednesenou znovu socialisty a přesně rozlišuje rovnost, kterou lidé vlastní ve věci společné přirozenosti od nerovnosti, která vyplývá z různých funkcí ve společnosti jak je to potvrzeno i v evangeliu:

⁷ „Svobodná výměna myšlenek a názorů je jedním z nejcennějších práv člověka. Každý obywatel může proto svobodně mluvit, psát, tisknout, pod podmínkou že nese zodpovědnost za zneužití této svobody v případech popsáných právem.

⁸ Dopis *Quod aliquantum* biskupům francouzského národního shromáždění ze dne 10. března 1791, PIN 3.

„Socialisté, jak víme nepřestávají hlásat, že všichni lidé jsou si od přirozenosti rovni. Na tomto základu tvrdí, že nikdo není povinen ctít vládu nebo být poslušen zákonů, kromě těch zákonů, které byly ustanoveny skrze jejich přeludy.

Naopak, podle evangelia, rovnost mezi lidmi se zakládá na faktu stejné přirozenosti, kterou všichni dostali a na povolání do téže nejvyšší důstojnosti synů Božích a následně skrze jeden a tentýž cíl určený pro všechny. Každá osoba musí být souzena podle jednoho a téhož práva a musí obdržet tresty a odměny podle svých zásluh. Přesto však existuje nerovnost práv a moci, která pochází od samotného Původce přirozenosti „od Něhož má počátek veškeré otcovství na nebi i na zemi“⁹.

Poté Lev XIII. poukazuje na pravidla poslušnosti vůči vládě, která vymezuje sv. apoštol Pavel:

Neexistuje totiž moc, která by nepocházela od Boha a ty, které jsou, byly ustanoveny Bohem. Kdo se tedy staví proti vládě, moci staví se proti pořádku Božímu.

Poté papež učí, že hierarchie občanské společnosti nepředstavuje pouze výsledek lidské vůle, ale je především uskutečněním božího nařízení, božského plánu:

„Když totiž Ten, který stvořil všechny věci a řídí je, zařídil je ve své nesmírné moudrosti takovým způsobem, že ty nižší dosahují svého cíle díky prostředním, které ho zase dosahují díky vyšším. Podobně tedy také rozhodl, aby v samotném království nebeském byly andělské kůry odlišeny a vzájemně si podřízeny. Stejným způsobem ustanovil v Církvi různé stupně svěcení s různými funkcemi tak, aby ne všichni byli apoštoly, ne všichni doktory, ne všichni pastýři. (Řím. 13, 1-7), Podobně také ve světské společnosti ustanovil mnoho stupňů odlišných od sebe co do důstojnosti, práva a moci k tomu, aby společnost, tak jako Církev, tvořila jedno tělo složené z velkého množství členů, mezi nimiž někteří jsou více ušlechtlejší, než druzí, ale všichni jsou potřební jedni druhým a společně se starají o společné dobro.“¹⁰

Myslím si, že uvedené texty jasně ukazují na celkový nedostatek realismu základních principů liberalismu: svobody a rovnosti. Přesně naopak nepopíratelným faktem přirozenosti je to, že jednotlivec v každé fázi svého života není výměnným článkem společnosti, ale členem, který se od samého

⁹ Encyklika *Quod apostolici*, PIN 71f.

¹⁰ Ebd. Č. 74.

počátku stal součástí těla, bez toho, aby se nějak vyslovil k této skutečnosti. Kromě toho v oblasti tohoto těla je jednatelce poddán nutným a přínosným omezením. Konečně v tomto těle nachází jednatelce své místo, které odpovídá jeho přirozeným nebo získaným vlohám, jakož i jeho nadpřirozeným darům, také v závislosti na hierarchii a nerovnosti, které jsou přesto velice výhodné. Proto to tak Bůh zamýšlel – Bůh je Bohem pořádku a ne nepořádku.

7. Kapitola

Ježíš Kristus, král republiky?

Většina nevytváří pravdu -
pravda musí tvořit většinu.

Musím Vám říci ještě mnoho o liberalismu, ale chci, aby jste dobře pochopili, že to nejsou mé osobní názory, které Vám předkládám. A proto Vám k tomu předložím důkaz, totiž papežské dokumenty a ne mé osobní názory, které by se daly snadno připsat mé dřívější formaci, kterou jsem obdržel ve francouzském semináři v Římě, kde jsem studoval. Pater Le Floch, který byl mým představeným semináře, měl skutečně v značné míře tradicionalistické názory. V souvislosti s tím, se o mně říká: „Seminární výchova měla na něj ten vliv!“ Dobrá, nepopírám tento vliv, ba co víc, dokonce denně děkuji Bohu za to, že mi dal patera Le Flocha, za představeného a učitele. Byl poté obviněn, že se zabýval politikou: Jen Bůh ví, zda to byla vina a či zásluha vykonávat politiku pro Ježíše Krista a probouzet lidi do politiky, kteří budou využívat všech oprávněných a dokonce i zákonných prostředků k tomu, aby vypudili ze společnosti nepřátele Ježíše Krista.¹ Ale ve skutečnosti se pater Le Floch nemíchal do politiky, ba dokonce ani tehdy, když byla Action Française² intrikami neoprávněně obviněna z naturalismu. Pomýlený papež Pius XI. odsoudil Action Française. Jeho nástupce Pius XII. tyto sankce zrušil. Ale zlo bylo vykonáno: Rok 1926 znamenal pro Francii rozhodující fázi okupace Církve liberální frakcí nazývanou „liberální katolík“ a počátek krize, která začala, když jsem byl v semináři.

Naopak Pater Le Floch nám neustále hovořil o nebezpečí modernismu, sillonismu a liberalismu. Díky tomu, že se opíral o papežské encykliky dokázal nám otec Le Floch vštípit silné přesvědčení, postavené na solidních základech neměnného učení Církve o nebezpečí těchto bludů. Mojí touhou je vštípit

¹ To, že levicově orientovaní biskupové dělají socialistickou nebo komunistickou politiku, není důvodem proto, aby se Církev vzdalovala od politiky! Církev má bez pochyby nepřímý ale reálný vliv na časnou oblast a na život společnosti. Sociální panování Našeho Pána Ježíše Krista je hlavním péčí Církve.

² Noviny a strana vedené Charlesem Maurrasem l'Action Française bojovali proti liberální demokracii ve Francii a opíraly se o zdravé přirozené základy.

vám totéž přesvědčení, podobně jako se předává pochodeň, jako světlo, které vás ochrání před těmito všeobecnými bludy, které nyní vládou, více než kdy jindy, *in ipsius Ecclesiae venis et visceribus*, v žilách a v nitru Církve, jak měl ve zvyku říkat svatý Pius X.

Chápete nyní, že mé politické názory, například na téma vlády, která by byla nejlepší pro Francii nemají velký význam. Přijde - li na to, fakta hovoří sama za sebe: to, co se nepodařilo vykonat francouzské monarchii uskutečnila demokracie: (pět krvavých revolucí (1789, 1830, 1848, 1870, 1945), čtyři invaze (1815, 1870, 1914, 1940), dvakrát vyplenění Církve, vyhnání řeholních řádů, zavírání církevních škol, laicizace institucí (1789 a 1901) atd. ... Mnozí lidé tvrdí, že Lev XIII. se přičinil o „ralliement“ (vstoupení) francouzských katolíků do republikánské vlády.³ (což vyvolalo politickou a náboženskou katastrofu). Jiní kritizují tento čin Lva XIII., mnohem více a označují ho, tak jako jeho původce za liberální. Nevěřím, že Lev XIII. byl liberál a ještě méně demokrat. Ne! Jednoduše usoudil, že vytvořil dobrou politickou konstrukci pro dobro náboženství ve Francii. Je ale zřejmé, že zapomněl na nezvratně liberální a zednářský a antikatolický původ a založení francouzské demokracie.

Demokratická ideologie

Demokratická ideologie vychází z liberálního postulátu jednotlivce – krále (krále sebe samého) a je dále vybudována logickým způsobem; jednotlivci obdrží svou pozici ve společnosti díky standardní dohodě: společenskému kontraktu, který podle Rousseaua představuje „*celkové předání každého společníka se všemi jeho právy, celé společnosti.*“ Odtud se odvozuje:

- nutná nejvyšší lidová vláda: lidé jsou nutně samostatní, vlastní moc od sebe samých a zachovávají si ji i poté co si zvolí vládu.
- neuznávání žádné vlády, která se neopírá o nejvyšší vládu lidu, nebo takové moci která si myslí, že obdržela moc od Boha.

Následkem toho máme v praxi :

- Boj o všeobecné zavedení demokracie;
- „křížové tažení“ demokracií proti takovým režimům, které se odvolávají na Boží autoritu a které se současně nazývají „posvátné“ nebo „absolutistické“. Z tohoto pohledu byla versailleská smlouva z r. 1919 který

³ Srov. Encyklika *Au milieu des sollicitudes* biskupům a věřícím ve Francii z 16. února 1892.

odstranila poslední skutečně křesťanské monarchie, liberálním a přesněji řečeno zednářským vítězstvím;³

- politické vlády většiny, které se považují za zástupce nejsvětější a neomylné „*volonté générale*“ vůle většiny.

Chtěl bych při této příležitosti ohledně demokracii, která proniká do Církve prostřednictvím kolegiality připomenout, že *většina netvoří pravdu*: lze ale bez pravdy, bez skutečné spravedlnosti vůči Bohu a našemu bližnímu něco trvalého vybudovat?

Odsouzení demokratické ideologie papeži

Papežové nikdy neustali s odsuzováním demokratické ideologie. Lev XIII. to učinil ex professo ve své encyklice *Diuturnum*, o níž jsem vám již hovořil:

„Mnoho současníků, kteří kráčí ve šlépějích těch, kteří si v minulém věku dali jméno filosofové, tvrdí, že veškerá moc pochází od lidu; a následkem toho, že moc nenáleží těm, kteří ji vykonávají, ale mají pouze moc lidového mandátu s tím omezením, že vůle lidu má právo jim opět odebrat mandát moci, kterou jim dala.

Na tomto místě se katolíci rozcházejí s těmito novými učiteli, poněvadž právo k vládě hledají u Boha a myslí si, že toto právo pochází od něho, jakož i ze zdrojů přirozených i z principu nezbytnosti.

Je potřeba na tomto místě říci, že pokud jde o označení těch, kteří jsou povinni vládnout republice, jejich jmenování může být v jistých případech svěřeno volbám a preferencím většiny a že to není v rozporu s katolickým učením. Tato volba skutečně ustanovuje vládcce; nemá však právo k suverénní vládě. Tímto způsobem se neustavuje moc, ale pouze se ustanoví, kdo tuto moc bude vykonávat.“⁴

Také v demokracii veškerá moc pochází od Boha!

Veškerá moc pochází od Boha. Tato pravda je zjevenou pravdou a papež Lev XIII. se zabýval solidním zdůvodněním této pravdy z Písma svatého, z tradice Otců a samozřejmě z rozumu. Moc pocházející jediné od lidí by neměla moc zavazující svědomí pod trestem hříchu:

³ Viz H.Je Caron, *Le plan de domination mondiale de la contre-eglise*, s.22 – 1986

⁴ PIN 94.

„Žádný člověk nemá v sobě nebo ze sebe to, co je zapotřebí k tomu, aby zkrotil svobodnou vůli člověka sobě rovného nějakým poutem v jeho svědomí. Jedině Bůh, Stvořitel všeho a Zákonodárce, má tuto moc. A co víc, ti kteří ji vykonávají ji musí dostat od něho a vykonávat ji v jeho Jménu.“

Nakonec se Lev XIII.: věnuje dokazování mylnosti ideje Rousseauova společenského kontraktu (úmluvy), který představuje základ současné demokratické ideologie.

Církev neodsuzuje demokratické zřízení

Nyní chci poukázat na to, že ne každá demokracie je liberální. Existuje demokratická *ideologie* a demokratická *forma vlády*; pokud církev odsuzuje ideologii, neodsuzuje formu vlády, tzn., *podílení se lidí na vládě*.

Již svatý Tomáš takto ospravedlnil oprávněnost demokratického zřízení:

„Když mají všichni svůj jistý podíl na řízení, je tím způsobem jistě zachován společenský klid a mír. Každý má rád takovou organizaci a dbá o její zachování, jak říká Aristoteles v II. knize Politiky.“

Bez toho aby preferoval demokracii všestranný doktor uvažuje, že všeobecně nejlepším politickým zřízením je monarchie, v níž všichni obyvatelé mají svůj podíl ve vládě na příklad na výběru těch, kteří spravují vládu v monarchii. Je to, říká svatý Tomáš, vláda, která správným způsobem slučuje monarchii, aristokracii a demokracii.

Stará francouzská monarchie tak jako mnoho jiných byla více méně tohoto typu bez ohledu na to, co tvrdí liberálové. Mezi monarchií a množstvím jejich poddaných existoval dokonalý řád a hierarchie nepřímých zástupců, kterých využívaly kompetentní rady na vysokých místech.

Katolická církev v té míře v jaké je zainteresována nepřikládá žádné preference pro tu nebo onu formu vlády. Církev nechává lidi aby si vybrali typ vlády, který by nejlépe odpovídalo jejich vlastnímu charakteru a okolnostem:

„Není důvod, aby Církev neuznávala svrchovanou vládu jediného člověka nebo většího počtu lidí, pokud je to spravedlivá vláda a vede ke společnému dobru. Proto pokud je zabezpečena spravedlnost neexistuje příkaz, aby lid přijal takovou nebo jinou politickou formu, která lépe odpovídá jeho tradici a mravům.“

Co je neliberální demokracie?

Musíme přiznat, že neliberální demokracie, je zjevem řídkým, ale nejde jen o nějaký prázdný pojem jak dokazuje příklad republiky Krista Krále v Ekvádoru za dob Garcia Morena v minulém století.

Charakteristické znaky neliberální demokracie

1. první princip: *Princip nejvyšší lidové vlády*; za prvé omezuje se na demokratické zřízení a respektuje oprávněnost monarchie. A navíc je podstatně jiná rozdílná od demokracie Rousseauovského typu: vláda spočívá v rukou lidu, ale ne svým původem ani ve svém konečném cíli. Od Boha pochází vláda lidu a od Boha pochází jakožto původce, jakož i od společné lidské přirozenosti, ale ne od jednotlivce – vládce sebe sama. Pokud jsou dané osoby jednou lidem vybrány aby vládli, tak lid již dále svou nejvyšší moc nevykonává.

-první konsekvence:

vlády plní svou funkci ne skrze beztvorou masu jednotlivců, ale skrze lidi v ustanovených orgánech: hlavy rodin (které mají bezprostřední zákonodárnou moc v některých velice malých zemích, jako Appenzell ve Švýcarsku) jsou to sedláci a obchodníci, velcí i malí majitelé, vojáci, úředníci, soudci, řeholníci, kněží a biskupové; tak to říká Mgr. De Segur: „Národ společně se všemi životnými silami zavedenými skutečně reprezentativní způsobem a schopný k projevení svých přání skrze své skutečné představitele a ke svobodnému vykonávání svých práv. Pius XII. přesně rozlišuje *lid* a *lidové masy*:

„Lid a beztvorý dav, nebo jak se obvykle říká „lidové masy, to jsou dvě odlišná pojetí. Lid žije plným životem, který vytvářejí samotní lidé, každý člověk na svém místě a podle svého vlastního způsobu s vědomím vlastní odpovědnosti za vlastní rozhodnutí. Lidová masa, naproti tomu čeká na impuls zevnějšku, snadno podléhá vlivům těch, kteří využívají jeho instinkty a citlivost. Lidová masa se ochotně nabídne jednomu praporu, aby se zítra nabídla jinému.“

- Druhá konsekvence:

Zvolené vlády dokonce pokud jsou svatým Tomášem nazvány „vikáři zástupci davu“, jsou jimi pouze v tom smyslu, že dělají pro dav to, co on sám pro sebe nemůže učinit a jmenovitě vládnou. Ale moc jej jim dána od Boha. „od něhož bere název je má jméno všechny rody na nebi i na zemi. Lidé se u

moci navíc zodpovídají za své činy především před Bohem, jehož jsou sluhové a teprve poté před lidmi pro jejichž společné dobro vládnou.

2. Druhá zásada. *Boží právo* (nebo právo církve v katolickém národě) představují základ ústavy. V souvislosti s tím, je desatero inspirací pro veškeré zákonodárství.

- První konsekvence:

„vůle většiny“ (volonté générale) je bezvýznamná a neplatná pokud stojí v opozici vůči Božím zákonům. Většina *netvoří* pravdu; většina je povinna trvat v pravdě, pod hrozbou demokratického pokřivení. Pius XII. moudře upozorňuje na nebezpečí, které je vlastní demokratickému zřízení, jemuž musí čelit ústava: nebezpečí depersonalizace (odosobnění) zneužívání mas a manipulace davu ze strany nátlakových skupin a umělé většiny.

- Druhá konsekvence:

Demokracie není světská, ale otevřeně křesťanská a katolická. Je ve shodě se společnou doktrínou Církve, která se týká soukromého vlastnictví, principy naplnění a výuky ve škole zůstává záležitostí Církve a rodičů, atd. ...

Shrnutí: demokracie, ne méně než jakákoliv jiná forma vlády musí zavést společnou vládu a panování Našeho Pána Ježíše Krista. Demokracie musí, tak jako vše ostatní, mít krále: Ježíše Krista.

8. Kapitola

Liberalismus, neboli společnost bez Boha

„Indiferentismus je ateismus
beze jména.

Lev XIII.

Po této analýze principů politického liberalismu se Vám pokusím doložit, že hnutí všeobecné laicizace, které téměř dokonale zničilo křesťanskou společnost má svá zřídla v liberálních principech. To dokázal papež Lev XIII. ve své encyklice *Immortale Dei*, ve velice ceněném a klasickém textu, který musíme bezpodmínečně znát.

„Nové právo“

„Jenže tato zhoubná politováníhodná touha po novotách, která pochází ze 16. století a nejprve otrásla křesťanským náboženstvím, poté svým přirozeným sklonem pronikla do filosofie a z filosofie do všech oblastí občanského života. V těchto zdrojích musíme hledat původ této moderní nespoutané svobody, která ve velikých vírech posledních staletí rozšířila zjevně podobné principy a základy do nového práva, které bylo dosud něčím neznámým a které je v rozporu nejen s křesťanským právem, ale dokonce i s přirozeným právem.

Zde je nejdůležitější z těch principů: Všichni lidé jsou skrze fakt, že jsou téhož druhu rodu a přirozenosti stejní, ve způsobu života a každý závisí sám na sobě takovým způsobem, že žádný jiný nemůže žádným způsobem si jej podmanit svou autoritou. Každý má svobodu ve všem co myslí, co chce a co dělá co je mu příjemné, takže nikdo nemá právo druhému poroučet. Ve společnosti založené na takových principech je jedinou autoritou jen vůle lidu, která, protože závisí sama na sobě je jedinou, která může sama sobě poroučet. Lid si volí své představitele a to takovým způsobem, že jim předává pouze právo k vládě, jejíž původ, síla a autorita se neodvozují výlučně od Boha. Nejvyšší moc Boží je pomíjena tak, jako by Bůh neexistoval, anebo jako by vůbec neměl zájem na lidské společnosti; nebo jakoby lidé skutečně každý sám pro sebe a jakoby jako společnost neměli vůči Bohu žádné povinnosti, nebo jakoby bylo možno si představit vládu, jejíž původ, moc a autorita se nevyvozují výlučně od samotného Boha.

Tímto způsobem jak je vidět není stát ničím jiným než pouhým davem, jenže je sám sobě mistrem a pánem; a protože se lid považuje za zdroj všech práv a veškeré moci, vyplývá z toho, že *stát se necítí žádné závazky vůči Bohu a vůči žádnému náboženství, aby je veřejně vyznával a není povinen k pátrání po tom, které z mnoha náboženství je pravé, ani k preferování některého z nich, ale jedná s nimi stejně podle zákonů a varuje je pouze před tím, aby neohrožovaly státní pořádek. Ve všech náboženských otázkách se musí každý rozhodnout sám a je svobodný ohledně vyznávání náboženství které upřednostňuje a nebo žádného pokud mu žádné nevyhovuje*“ Z toho jakožto následky vyplývají: svoboda svědomí, která nezná žádné zákony, absolutní svoboda uctívání nebo neuctívání Boha, neomezená svoboda myšlení a publikování vlastních myšlenek.¹

Konsekvence „nového práva“

„Na základě těchto principů o státu, které dnes všeobecně již platí je vidět dostatečně dobře na jak odstrčené místo je odstavena Církev. Kdekoliv totiž tomuto učení odpovídají činy, je katolicismus stavěn na stejnou úroveň jako sekty, jež mu odporují nebo dokonce hůře od nich je řízen státem, stát nebere žádný ohled na církevní právo a Církví, která je z rozkazu a posláni Ježíše Krista povinna učit všechny lidi je odpírán podíl na veškerém veřejném vyučování. Ve věcech týkajících se mezi obou mocí vládcové států stanoví podle svého a zasahují i do těch nejsvětějších práv Církve a domýšlivě jednají. Proto zahrnují pod svou pravomoc manželství křesťanů, rozhodující dokonce o samotném svazku, o jednotě a trvání manželství.

Přebírají pravomoc kléru, odpírají Církví právo rozhodování v čemkoliv. Jedním slovem jednají s Církví tak, že ji zbavují práva a charakteru dokonalé společnosti, srovnávají ji s jinými sdruženími existujícími v rámci společnosti. A co víc, kdykoliv Církev obdrží právo a svobodu k činnosti je to považováno za milost a ústupek státní vrchnosti.“²

Nutné následky

„(...) Za takových podmínek dnes již zcela rozšířených, existuje snaha odsunout Církev ze společnosti nebo přinejmenším o její podřízení pod jařmo státu. K tomuto cíli směřuje větší část politických

¹ PIN 143.

² PIN 144.

zákroků států. Ústavy, státní administrativa, výchova mládeže. Vyvlastnění a záhuba řeholních společností, zabránění časného papežského panství, všechno to s tím cílem, aby byl podt'at křesťanský život u samého kořene, aby byla zkrácena svoboda katolické církve a ostatní její práva ji odeprěna.

Lev XIII. právě kvůli tomu poukázal na to, že nové právo, které se opírá o liberální zásady vede k **indiferentismu státu** ve vztahu k náboženství, tzn. - jak říká, *ateismu pouze beze jména*, k eliminaci katolického náboženství, kterého má být dosaženo skrze zničení katolických států, které jsou oporou a podporou církve. Tyto státy byly předhradím víry. Proto bylo nutné jejich zničení. Když už bude toto předhradí zničeno, když budou zničeny politické instituce, které představovaly její ochranu a výraz jeho dobročinného vlivu když budou odstraněny Církev sama o sobě zůstane bezvládná a současně s tím i křesťanská rodina, křesťanská škola, křesťanský duch a navíc sám název křesťanstva. Lev XIII. zřetelně viděl tento satanský plán vytvořený zednářskými sektami, který byl takřka přiveden ke svému konečnému cíli.

Laicizující liberalismus v činnosti na II. vatikánského koncilu

Bezbožnost dostoupila míry jak nikdy dosud, když samotná Církev nebo lépe řečeno to, co se za ni chtělo vydávat, přijala během II. vatikánského koncilu zásady státního laicismu nebo to, co vede k tomu stejnému, zásadu stejné ochrany státu pro vyznavače všech kultů, v deklaraci o náboženské svobodě. Vráťím se k tomu později. To také ukazuje jak dalece liberální ideje pronikly do samotné Církve až do jeho nejvyšších sfér. K tomuto tématu se rovněž později vrátíme.

Abychom si shrnuli logicky následky liberálních principů až po jejich nejzávažnější následky pro Církev uvádím zde schéma, které jsem připojil k mému dopisu adresovanému kardinálu Šeperovi 26. února 1978. Ukazuje na nezvykle jasnou analogii mezi *Quanta cura* Pia IX. a *Immortale Dei* Lva XIII.

Lev XIII	Pius IX
Immortale Dei (PIN 143f.)	Quanta Cura
1. Odsouzení individualistického, indiferentního racionalismu, indiferentismu státu a monismu:	1. Odhalení naturalismu a jeho užití ve státech:

„Všichni lidé jsou si vzájemně rovni a jsou svobodni do té míry, že nikdo nepodléhá naprosto žádné moci a může myslet jak chce a dělat to, co chce...“	„...je mnoho takových v naší době kteří přenáší na světskou společnost bezbožnou a nesmyslnou zásadu tzv. naturalismu a odvažují se tvrdit, že: lepší zřízení společnosti a společenský pokrok vyžadují, aby společnost byla spravována a organizována bez ohledu na náboženství, tak jako by toto vůbec neexistovalo nebo minimálně bez jakéhokoliv rozlišování mezi pravým a falešným náboženstvím.“
„Lid je považován za zdroj všech práv a veškeré moci... stát nepociťuje žádné povinnosti ve vztahu k Bohu a nevyznává veřejně žádné náboženství není povinen hledat pravdu v náboženství.“	společnost byla spravována a organizována bez ohledu na náboženství, tak jako by toto vůbec neexistovalo nebo minimálně bez jakéhokoliv rozlišování mezi pravým a falešným náboženstvím.“
2. Následky: „Právo na náboženskou svobodu“ ve státě:	2. Následky: „Zákony o náboženské svobodě ve státě“:
„...všechna (náboženství) je zapotřebí zrovnoprávnit – pouze s tou výstrahou, aby neškodily státnímu pořádku. Ve všech náboženských otázkách je proto každý schopen posoudit a každý svobodně vyznávat náboženství jaké chce nebo žádné, pokud se mu žádné nepozdává.“	„A proti nauce Písma sv., Církve a svatých Otců neváhají tvrdit, že nejlepším společenským zřízením je takové, v němž světské moci nepřísluší právo na stíhání těch, kteří narušují katolické náboženství–kromě případů. Kdy to vyžaduje veřejný pořádek..“
	A také: „Svoboda svědomí a náboženského vyznání je osobním právem každého člověka v každé lidmi zřízené společnosti a je nutno ji vyhlásit a potvrdit zákonem...“
3. Následky tohoto nového práva:	3. Následky tohoto „nového práva“: škody způsobené Církvi:
„Na základě těchto principů o státu jaké jsou dnes nejvíce rozšířeny je vidět na jak poslední místo je od-	Pius IX. odsuzuje poslední názor, citovaný zde v odstavci 2., jakožto: „nejbludnější názor pro církev ka-

stavěna církev. Kdekoliv totiž to-	tolickou a pro spásu duší“.
muto učení odpovídají skutky, tam	
bývá katolicismus stavěn na úroveň	Papež na toto téma nic víc neříká,
sekt nebo je s ním zacházeno ze	ale později dodává, že to vše vede
strany státu ještě hůř. Zkrátka, jed-	K:
nají s Církví tak, že ji zbavili práv	„Vyloučení náboženství ze sféry ve-
dokonalé společnosti a srovnávají ji	řejného společenského života.“
s jinými sdruženími ve státě.“	

Bez pochyby II. vatikánský koncil nepřijal první zásadu liberalismu, kterou jsem zde uvedl a nazval individualistickým, indiferentním racionalismem, ale jak ukáží beze zbytku je tam celý: indiferentismus státu, právo na náboženskou svobodu pro vyznavače všech náboženství, zničení veřejného práva církve, likvidace katolických států: to vše tam je, celá řada ohavností v souladu s vymoženostmi logiky liberalismu, který nechce odhalit své jméno, ale představuje skryté zřídlo toho všeho.

9. Kapitola

Svoboda svědomí a svoboda vyznání

„Pod svůdným termínem svobody vyznání se zavádí legální apostasie společnosti.“

Lev XIII.

Ve své encyklice *Libertas praestantissimum* se papež Lev XIII. zabývá novými svobodami hlásanými liberalismem. Projděme si jeho prohlášení krok za krokem: ¹

„Bude prospěšné,“ říká papež, „když pojednáme zvlášt’ o každém druhu oněch svobod, které se představují velikou obžalobu naší doby.“

Svoboda vyznání (nebo svědomí a vyznání) je první: Myslí se jí *občanské právo*, vysvětluje Lev XIII. mravní svoboda jednotlivce jakož i společenská svoboda.

„Především ve vztahu k jednotlivci předesíláme, že tato svoboda je v rozporu s náboženskou ctností, tzv. svoboda vyznání jak bývá nazývána, která se opírá o zásadu, že dovoluje každému vyznávat to náboženství, které si zvolí anebo dokonce nevyznávat žádné. Jenže zcela naopak tou největší a nejsvětější povinností člověka ze všech je beze všech pochybností ta, která ukládá člověku povinnost vzdávat Bohu hold pobožnosti a chválu Boží náboženství. Tato povinnost je jedině následkem faktu že jsme jedině na Bohu ve všem závislí, že podléháme jeho vůli a péči a také faktu, že jsme vyšli od Něho k Němu se musíme vrátit.“

Pokud tedy jednatel – „král sebe sama“ představuje zdroj svých vlastních práv, je pro něho logické, že připisuje svému vlastnímu svědomí naprostou nezávislost na Bohu a náboženství. Lev XIII. přechází poté k náboženské svobodě jakožto k občanskému právu²:

¹ PIN 201 f.

² Citáty jsou v předcházející kapitole v encyklikách *Immortale Dei* Lva XIII. a *Quanta Cura* Pia IX. a také v následující kapitole.

Díváme-li se na věc ze stejného úhlu pohledu, pak tato svoboda vyžaduje, aby stát nevzdával žádnou poctu Bohu, neustanovoval žádné veřejné společné vyznání, nepreferovalo se žádné náboženství před jiným, když se uznává, že všechna náboženství mají ta stejná práva, i když lid vyznává katolickou víru.

Pokud skutečně se společnost sestává s jednotlivců - králů, není již stát ničím povinen vůči Bohu. Stát se považuje za zproštěného všech náboženských závazků. Lev XIII. říká, že je to očividný klam:

„Není možné zpochybňovat, že svazek lidí ve společnosti je dílem Boží vůle. Je to patrné zřetelně mezi jejími členy, v jejím formě, která je mocí, v jeho příčinách a také v četných významech a přínosech které pomáhají lidem. Bůh stvořil člověka pro společnost a spojil ho s ostatními stvořeními k tomu, aby potřeby jeho přirozenosti, které není možno uspokojit samostatným úsilím, mohl uspokojit spoluprací s jinými. To je důvod proč civilní společnost natolik nakolik je společností musí nutně uznat Boha jakožto za svůj základ a původce a následně vzdát jeho moci a vládě hold svého vyznání. Ani v ohledu na spravedlnost ani v ohledu na rozum, nemůže být stát ateistický. Ani se nemůže, což by bylo krokem ve směru ateismu ve vztahu ke každému náboženství se projevovat stejně a přiznávat každému náboženství totéž právo bez rozdílu.“

Lev XIII. velice dbá o to, aby nezanedbal nutnou přesnost: když někdo hovoří o *náboženství* abstraktním způsobem, hovoří domněle o *jediném pravém náboženství*, kterým je náboženství Církve katolické:

„Protože je nutnou věcí vyznávání pouze jediného náboženství ve společnosti, musí být náboženství které má být vyznáváno jediným pravým a snadno rozeznatelným, zvláště v zemích katolických, skrze znamení pravdy, které se v něm krásně vyjadřují.“

V souvislosti s tím musí stát uznat pravé náboženství jako takové a složit katolické vyznání³. Následující uvedená slova důrazně odsuzují údajný agnosticismus států a jeho zdánlivou neutralitu ve věcech náboženských.

„Hlavy států musí totiž zachovávat a chránit toto (pravé) náboženství nakolik ostatně hodlají být věrny své povinnosti dbát

³ To znamená zapsat do ústavy tyto principy

rozvážně o skutečné dobro společnosti. Pokud byla veřejná vláda ustanovena pro dobro řízených i když jejím nejbližším cílem je blahobyt pozemský, nemění povinností, ale naopak důležitější, je zvětšování schopnosti člověka k dosažení nejvyššího a nenahraditelného dobra, kterým je štěstí věčné, nedosažitelné bez náboženství.“

Ještě se vrátím k těmto slovům, která obsahují základní princip úpravy vztahu státu k náboženství – mám vždy na mysli pravé náboženství.

*

Encyklika *Libertas praestantissimum* vyšla 20. 6. 1888. Rok později odsoudil Lev XIII. s apoštolskou horlivostí svobodu vyznání znovu za pomoci překrásných formulací v listu císaři Brazílie.⁵ Zde jsou výňatky které ukazují absurdnost a bezbožnost svobody vyznání, neboť vždy způsobuje státní ateismus:

„Svoboda vyznání, uvažovaná ve vztahu ke společnosti se opírá o zásadu že stát, dokonce v katolickém národě nemá povinnost vyznávat anebo podporovat nějaký kult. Stát musí zůstat nezávislý ve vztahu ke všem náboženstvím a jednat s nimi stejně z hlediska práva. Nehovoří se zde o toleranci de facto, kterou je možno za některých okolností přiznat jiným kultům, ale spíše o přiznání jí práv, která náleží pouze pravému náboženství, které na světě ustanovil Bůh a označil zřetelnými a přesnými osobami a znameními tak, aby je každý mohl rozeznat a přijmout.

Mimo to staví taková svoboda na stejnou úroveň pravdu a blud, víru a herezi, Církev Ježíše Krista a libovolné lidské instituce. Tato svoboda ustanovuje žalostný a smrtící rozkol mezi lidskou společností a Boha, jejího Původce. Nakonec vede ke smutným následkům státního indiferentismu ve věcech náboženských, anebo, což svádí k tomu stejnému, jeho ateismu.“

Zlatá slova! To jsou slova která by bylo potřeba se správně naučit zpaměti. Svoboda vyznání implikuje indiferentismus státu vůči všem formám náboženství. **Náboženská svoboda znamená naprosto nutně ateismus státu.** Stát kdykoliv tvrdí, že uznává nebo přeje všem bohům, v podstatě neuznává žádného a obzvláště ne pravého Boha! Právě toto opakujeme, když

⁵ List *E giunto* z 19. července 1889, PIN 234-237.

nám někdo představuje náboženskou svobodu II. vatikánského koncilu jako vítězství, pokrok a rozvoj církevního učení !!!! Cožpak je ateismus nějakým pokrokem? Cožpak je „teologie smrti Boha“ vepsána v linii Tradice Církve? „Legální“ smrt Boha! To je nepředstavitelné!

Bez obtíží můžete pozorovat, že v současnosti je to vlastně příčina našeho jednání: ve jménu náboženské svobody II. vatikánského koncilu byly dosud existující katolické státy zničeny, podlehly laicizaci, z ústav byly vymazány jejich články číslo 1. hlásající odevzdanost státu Bohu, jeho Původci nebo v některých státech se vyznávalo podřízení se pravému náboženství.⁵ Nic jiného si tolik zednáři nepřáli; v současnosti dostali radikální prostředky: podmanit si církev hlasem jejího magisteria, vyhlásit náboženskou svobodu nic víc.

Díky tomu dojde nevyhnutelně k laicizaci katolických států.

Dobře víte, je to historický fakt, svého času o tom psaly všechny noviny v New Yorku, že kardinál Bea v předvečer II. vatikánského koncilu navštívil B'nai B'rith „syny smíru“, zednářskou sektu určenou výlučně pro židy, která má velký vliv v západním světovém hnutí.⁶ Z pozice státního sekretáře sekretariátu pro jednotu křesťanů založeného právě Janem XXIII. se jich zeptal: „Zednáři, co si přejete?“ Oni mu odpověděli: „Náboženskou svobodu. Vyhláste náboženskou svobodu a nepřátelství mezi zednáři a katolickou církví přestane!“ A tak obdrželi tuto náboženskou svobodu; z toho plyne fakt, že náboženská svoboda II. vatikánského koncilu je vítězství zednářů! Potvrzuje to fakt, že před pár měsíci prezident Argentiny Alfonsín, oficiálně přijatý v Bílém Domě ve Washingtonu a také u B'nai B'rith v New Yorku, byl vyznamenán těmito zednáři medailí náboženské svobody zato, že zavedl náboženskou svobodu.⁷

Odmítáme tedy náboženskou svobodu II. vatikánského koncilu. Odmítáme ji stejnými slovy, kterými ji odmítali papežové 19. století. Opíráme se výlučně o jejich autoritu. Co může představovat větší záruku setrvání v pravdě, než přesné setrvání v síle Tradice, v neměnném učení papežů Pia VI., Pia VII., Řehoře XVI., Pia IX., Lva XIII., Benedikta XV., atd., kteří všichni odsoudili náboženskou svobodu, jak si ukážeme v následující kapitole.

*

Dovolím si uzavřít tuto kapitolu opět citátem z listu *E giunto*, kde papež Lev XIII. nám dává ještě jednu možnost nahlédnout do obdivuhodné

⁵ Vgl. dole Kap. 32 pozn. 8

⁶ Vgl. H. Je Caron, op. cit., s.46

⁷ Journal de Geneve, 23. března 1985

pronikavosti a síly svého úsudku ohledně náboženské svobody (která zde nese název svoboda vyznání):

„Bylo by naprosto zbytečnou věcí zdržovat se těmito úvahami. Již při mnoha příležitostech, v oficiálních dokumentech určených katolickému světu jsme poukazovali jak mylné je učení těch, kteří pod svůdným názvem svobody hlásají uzákoněnou apostasii společnosti, odvracející se tím to způsobem od jejího božského Původce.“

Náboženská svoboda představuje uzákoněnou apostasii společnosti: důkladně si to zapamatujme. Takovou stále stejnou odpověď dávám Římu vždy znovu kdykoliv se domáhá přijetí koncilu „v celosti a bez výjimky“ a obzvláště deklarace o náboženské svobodě. 7. 12. 1965 jsem odmítl podepsat tento koncilní dokument. Po dvaceti letech důvody mého odmítnutí se pouze zvětšily. Apostasie se nepodepisuje!

10. Kapitola

Náboženská svoboda odsouzená papeži

„Svobodné vyznávání všech těch kultů rozšiřuje mor indiferentismu.“
Pius IX.

I když podstupuji riziko, že se budu opakovat, zaměřím se v této kapitole na hlavní texty odsuzující náboženskou svobodu v devatenáctém století, abych jasně ukázal *co* bylo odsouzeno a *proč* to papežové odsoudili.

I

Odsouzení

Pius VI.. list *Quod aliquantulum*, ze dne 10. 3. 1791 francouzským biskupům v národním shromáždění:

„Nutným následkem ústavy schválené národním shromážděním je zničení katolického náboženství a spolu s tím poslušnosti, která náleží králům. K tomuto cíli byla ustanovena jako právo člověka ve společnosti tato absolutní svoboda, která nejenže zavádí právo nezájmu na jakýchkoliv náboženský názor, ale k tomu přiznává svobodu beztrestného myšlení, mluvení a psaní a navíc ještě ve věcech náboženství a navíc tisknutí všeho, co jen neuspořádaná představitost může poskytnout. - Obludné právo, které se však přesto shromáždění zdálo být věcí přirozené rovnosti a svobody všech lidí. Ale cožpak může být něco nesmyslnějšího, než ustanovení takové rovnosti mezi lidmi i té nespoutané svobody, která zdá se blokuje činnost rozumu, nejcennějšího daru přírody daného člověku a jediné věci, která jej odlišuje od zvířat?“¹

Pius VII. Apoštolský list *Post tam diuturnitas* biskupovy z Troyes ve Francii, s odsouzením „svobody svědomí a vyznání“, která byla zajištěna Ústavou z r. 1814 (Ludvík XIII.).

¹ PIN 1.

„Další příčinou veliké bolesti způsobené Našemu srdci, která přiznáváme nám působí nejvyšší utrpení a muka, je dvacátý druhý článek vaší ústavy. Nejen že se povoluje svoboda vyznání a svědomí, abychom užili slov samotného článku, ale poskytuje se podpora a ochrana této svobodě a služba tomu, co se nazývá kulty. Nemusíme dlouho uvažovat, když se obracíme na takového biskupa jakým jste vy, abych vám vysvětlil jak smrtelnou ránu jste zasadili tímto článkem katolickému náboženství ve Francii. Samotným faktem ustanovení svobody všech kultů bez rozdílu, je pravda smíšená s bludem a svatá a neposkrvněná nevěsta Kristova Církev, mimo níž není spásy je srovnávána s heretickými sektami a dokonce s židovskou věrolomností. Ba co víc, tím, že byla poskytnuta náklonnost a podpora heretickým sektám a jejich posluhovačům, tolerují se a uznávají nejen jejich osoby, ale také jejich bludy. Je to naprosto tragická a vždy odsouzeníhodná hereze, kterou sv. Augustin vyjádřil těmito slovy: ‚Tato hereze tvrdí, že všichni heretici jsou na vlastní cestě a mluví pravdu, což je absurdnost tak obludná, že nemohu uvěřit, že by to jakákoliv sekta skutečně vyznávala.‘“²

Řehoř XVI., encyklika *Mirari vos* ze dne 15. 8. 1832, kterou odsoudil stoupence liberalismu Félicité de Lamennaise:

„Z těchto otrávených zřidel indiferentismu pochází tato falešná a absurdní přehnanost nebo lépe řečeno toto šílenství, že totiž svoboda svědomí má být přiznána a garantována každému. Tento blud náleží k těm nenakažlivějším a cestu mu razí ona svoboda názorů, absolutní a bez omezení, která se všude šíří ke zkáze Církvě i států a kterou se jistí lidé s největší drzostí nebojí představovat jako přínos pro náboženství. ‚Jaká smrt je horší pro duše než svévole bludu!‘, řekl sv. Augustin.³ A stejným způsobem pokud se odejme lidem obava, která jim nedovolovala sejít z cesty pravdy, jejich přirozenost, která se kloní ke zlému, je strhne do propasti a říkáme pravdu, že je již otevřen jícen propasti, z něhož viděl svatý Jan vystupovat dým, kterým se zatmělo slunce a z něhož vyšly na zem kobyly, aby ji ničily.⁴ Odtud totiž pochází ztráta jistoty názorů; odtud stále horší zkáza mládeže; odtud v lidech pohrdání církevními zákony, nejsvětějšími zákony a věcmi; odtud jedním slovem ta nejhorší zkáza, schopná zpusťovat státy; protože ze svědectví víme, že od nejstarších dob státy, které oplývaly

² PIN 19.

³ Komentář k žalmu 124.

⁴ Apk. 9,3

bohatstvím, mocí a slávou, touto jedinou nemocí - neomezenou svobodou slova, svévolí shromažďování a touhou po novotách, byly přivedeny k úpadku.“⁵

Pius IX., Encyklika *Quanta Cura* ze dne 8. 12. 1864. Papež opakuje odsouzení svých předchůdců:

„Víte dobře, ctihodní bratři, že nechybí dnes lidé, kteří vnášejí do společnosti bezbožné a absurdní zásady naturalismu jak to nazývají a mají odvalu učít, že nejlepší zřízení státu a také společenský pokrok vyžadují, aby se lidská společnost byla organizovaná a řízena bez jakéhokoliv ohledu na náboženství, tak jako by naprosto neexistovalo, nebo nanejvýš bez ohledu na nějaké rozdíly mezi různými náboženstvími, mezi náboženstvím pravým a falešným.“ A navíc proti učení evangelia, Církve a svatých otců se nebojí říkat, že „nejlepší vládou je ta, která neukládá vládě povinnost zasahovat proti ničiteli katolického náboženství trestnými opatřeními, s výjimkou, že to vyžaduje veřejný pořádek.“

Jako následek této absolutně mylné představy vlády společnosti, neobávají se hlásat ten bludný názor, nejvíce škodlivý pro katolickou Církev a spásu duší, který náš nezapomenutelný předchůdce Řehoř XVI. nazval blouzněním,⁶ že svoboda svědomí a vyznání je osobním právem každého člověka; že v každém uzákoněném společenství je potřeba ji vyhlásit; a že obyvatelé mají plné právo na projevení svých názorů hlasitě a veřejně, ať je to o čemkoliv, slovem tiskem nebo jiným způsobem, bez možností omezování tohoto práva ze strany církevní nebo světské moci. Nyní podporujete tato šílená tvrzení, neuvažující, že hlásají „svobodu záhuby“⁷ a že pokud se bude vždy povolovat lidským názorům k pádům do kolize, nikdy nebudou chybět lidé, kteří se odváží stavět se na odpor pravdě a důvěřující, té nejvíce marnivé prázdné krajně škodlivé lidské marnosti, které musí křesťanská víra a moudrost s ostražitostí unikat v souladu s učením Našeho Pána.“^{8,9}

Pius IX. *Syllabus*: Seznam odsouzených moderních bludů byl zveřejněn současně s encyklikou *Quanta Cura* mimo to se objevuje v různých dílech Pia IX..

⁵ PIN 24, srov. Dz 1613 f.

⁶ srov. shora *Mirari vos*, kterou Pius IX. velice volně cituje

⁷ Sv. Augustin, dopis 105 (66)

⁸ Sv Lev, dopis 164

⁹ PIN 39 f., srov. Dz. 1689 f..

„77. V naší době již není potřeba uznávat katolické náboženství za jediné státní náboženství s vymýcením všech ostatních vyznání.

78. Proto se považuje za správné, že v některých katolických zemích zákony přiznali cizincům svobodu veřejného vyznávání zvláštních forem jejich vyznání.

79. Je bludné tvrzení, že občanská svoboda všech vyznání jakož i neomezená možnost veřejné manifestace všech jejich názorů vede ke zkáze morálky a svědomí a také podporuje indiferentismus.“¹⁰

Lev XIII. *Immortale Dei*, encyklika z 1. 11. 1885 o křesťanské ústavě států:

„...od chvíle, kdy je lid považován za zdroj všech práv a moci, je zřejmé, že stát necítí žádné povinnosti vůči Bohu a žádné náboženství veřejně nevyznává, není povinnost hledat které z náboženství je pravé ani jedno se nad druhé nevynáší, ani jedno co nejvíce přijmout ale všechny upravit stejně.. pouze s tím upozorněním, aby neškodily státnímu pořádku. Takže ve všech náboženských otázkách zůstává úsudek vynést kom každému a je každému svobodně dovoleno vyznávat náboženství jaké chce., nebo žádné pokud se mu žádné nezdá...“

Další část byla již citována v 8. kapitole,¹¹ na niž odkazují čtenáře.

Co je odsouzeno?

Společným znakem všech těchto papežských odsouzení je náboženská svoboda, nazývaná „svoboda svědomí“ nebo „svoboda svědomí a vyznání“, neboli svoboda každého člověka k veřejnému vyznávání povoleného vybraného náboženského kultu, bez ovlivňování ze strany světské moci.

II.

Motivy odsouzení

Všimli jste si v uvedených textech, že papežové se odvolávají na příčiny a odsuzují liberální původ práva náboženské svobody. Zásadně je odsuzován naturalistický a racionalistický liberalismus, který tvrdí, že lidský rozum je

¹⁰ PIN 53, srv. Dz. 1777-1779

¹¹ PIN 143-146.

jediným arbitrem dobra a zla (racionalismus); že každému člověku náleží rozhodnout se zda bude vzdávat Bohu úctu nebo ne (indiferentismus); a že od státu pochází veškeré právo (státní monismus).

K tomuto problému se cítí být někteří teologové v současnosti povoláni, aby vyhlásili tyto tři teze:

1. Papežové neodsoudili náboženskou svobodu samu o sobě, ale výlučně proto, že se zdála být „*vyvozoována z naturalistické koncepce člověka*“,¹² nebo také proto, že se odvozuje z „*prvního předpokladu naturalistického racionalismu*“¹³ nebo z dvou jiných : „*Kromě konsekvencí jsou to principy na které se zde odvoláváme: Církev odsuzuje racionalismus, indiferentismus a státní monismus.*“¹⁴ Nic víc.

2. Tváří tvář konkrétní interpretaci soudobých principů (boj proti časnému panování papeže, laicizace ústav států, ničení Církve, atd.), papežům „*chyběl nutný klid k posouzení systému novodobých svobod s plným objektivismem, skrze pokus rozlišení pravdy a lži*“; bylo nevyhnutné, že prvním bezděčným obraným pohybem byl postoj celkového odsouzení“.¹⁵ Bylo velice těžké pro tyto papeže „*postřehnout jakoukoliv hodnotu v těchto věcech, když motivace byla nepřátelská náboženským hodnotám. proto po dlouhou dobu nebyli příznivě nakloněni k ideálu vyjádřeného v lidských právech, když v nich nebyli schopni rozeznat vzdálené dědictví evangelia.*“¹⁶

3. Ale dnes existuje možnost opětného objevení odkrytí části křesťanské pravdy obsažené v principech z roku 1789 a tím způsobem smířit Církev se soudobými svobodami a obzvláště s náboženskou svobodou. Pater Congar byl první, kdo načrtl linii tohoto druhu k následování:

„Smíření církve s jakýmsi nepopsaným současným světem nemůže být provedeno skrze (obvyklé) zavedení idejí jako takových současného světa jako takových do církve. Tento úkol vyžaduje důkladnou práci, díky níž budou neměnné principy katolicismu nově rozvinuty skrze

¹² Roger Aubert, *Le magistere ecclésiastique et le libéralisme*, in: *Tolérance et communauté humaine*, Casterman, 1951 s. 51

¹³ John Courtney Murray, *Vers une intelligence du développement de la doctrine de l'Église sur la liberté religieuse*, in: *Vatican II, La liberté religieuse*, Cerf, Paris, 1967, s. 112.

¹⁴ Jerome Hamer O.P., *Histoire du texte de la déclaration*, in: *Vatican II, La liberté religieuse*, Cerf, Paris, 1967

¹⁵ Roger Aubert op. cit., s. 82

¹⁶ Commission théologique, *Les chrétiens d'aujourd'hui devant la dignité et les droits de la personne humaine*, Commission pontificale Iustitia et pax, Cité du Vatican, 1985, s. 44 citováno v : Documents episcopat, bulletin du secretariat de la conférence épiscopale française, okt. 1986, s. 15.

asimilaci, po *usazení* a bude-li to potřeba i po *očistění*, hodnotového vkladu současného světa.“¹⁷

Následného roku Roger Aubert učinil ze sebe přesné echo tohoto názoru. O spolupracovnících listu *Avenir* (Lamennais), katolického liberálního časopisu devatenáctého století píše:

„Nebyla vyvinuta dostatečná péče aby se znovu promysleli principy , jež za pomoci prostředků přesného rozeznávání a *očist'ování* by křesťanstvu dovolili *asimilovat* ideje demokracie a svobody, které *zrozeny mimo církev*, se rozvíjely v duchu křesťanství nepřátelskému.“¹⁸

Nyní dokonce II. vatikánský koncil potvrdil, že očistění a asimilace principů z roku 1789 bylo jeho prvořadým cílem:

„Koncil zamýšlí nejprve posoudit v tomto světle (víry) hodnoty, které se dnes nejvíce cení (lidská práva, svoboda, tolerance) a zapojit je na jejich *božský zdroj*. Pokud jsou tyto hodnoty plodem nadání daného člověku Bohem, jsou *velmi dobré*, ale pokaženost lidského srdce je nezdědkou odvrací od jejich náležitého zaměření, takže potřebují být *očistěny*.“¹⁹

A skutečně to je právě to, co koncil uskutečnil, jak nám říká kardinál Ratzinger:

„Problémem let šedesátých bylo osvojení si těch nejlepších hodnot dvou staletí ‚liberální‘ kultury. Jde o skutečné hodnoty, které i když *se zrodily mimo církev*, mohou najít své místo – *očistěné a zkorigované* – v její vizi světa. Právě toto bylo provedeno.“²⁰

Chtěl jsem citovat všechny tyto texty, které poukazují na shodu všech těch teologů, kteří připravovali, způsobili a provedli koncil. V současnosti tato tvrzení, která jdou tak daleko, že se skutečně vzájemně doplňují představují jeden veliký podvod. Tvrzení že papežové nepostřehli a nerozeznali v roce

¹⁷ Y. Congar O.P., *Vraie et fausse réforme dans l'Eglise* (Unam sanctam,20) Cerf Paris , 1950, s. 345 cit v : Roger Aubert, op. cit., s. 102

¹⁸ Roger Aubert, op. cit., s. 81 f.

¹⁹ *Gaudium et spes* II, § 2

²⁰ Vittorio Messori a colloquio noc Joseph Ratzinger: „Ecco perche la fede e in crisi“, v *Jesus*, nov. 1984, s. 72. V češtině J. Ratzinger *O víře dnes* nakladatelství Zvon 1994 s. 29.

1789 to, co představuje křesťanskou pravdu – je dramatické! Podívejme se na to blíže:

1. S plnou jistotou odsoudili papežové racionalismus, indiferentismus jednotlivce i státní monismus. Ale přesto neodsoudili pouze toto! Celkově byly odsouzeny novodobé svobody *sami o sobě*. Odsouzeno je přesně to, co se skrývá pod pojmem náboženské svobody. A to ne s ohledem na historickou motivaci doby. Abych ukázal pouze jeden příklad - Lamennaisův liberalismus (odsouzený Řehořem XVI.) není absolutním a ateistickým liberalismem filosofů 18. století (odsouzeným Lvem XIII. v *Immortale Dei*). A přesto všichni tito liberálové, nezávisle na tom, jaké byly jejich časem velice rozrůzněné principy a nuance, trvali na téže náboženské svobodě. To, co je společné všem liberálním filosofickým systémům, je požadavek *práva k tomu vyznávat veřejně to náboženství, které si vybereme, bez toho, abychom byli rušeni světskou mocí*. Jejich společným jmenovatelem (jak zdůrazňuje kardinál Billot) je osvobození od všech omezení v oblasti náboženské. A právě toto odsoudili papežové, jak vám za chvíli ukáží.

2. Je to nedostatek úcty a nespravedlnost vůči papežům říkat o nich: „Hodili jste do jednoho pytle odsouzení falešných principů liberalismu i s dobrými svobodami, které liberalismus navrhuje. Spáchali jste *historický omyl*. Nebyli to papežové, kdo spáchal historický omyl, nebyli to oni, kdo byl vězněm historických okolností. To spíše teologové, kteří jsou přesyceni historickými varováními i přesto, že to popírají.²¹ Postací nám pouze přeciť si historické vystoupení Rogera Auberta a Johna Courtney Murraye týkající se náboženské svobody, abychom potvrdili, že oni systematicky provádějí relativizaci prohlášení magisteria papežů 19. století podle zásady, kterou je možno vyjádřit následujícím způsobem: „*Každé doktrinální prohlášení magisteria je zcela závislé na jeho historickém kontextu takovým způsobem, že pokud se změní kontext, pak se může změnit doktrína*.“ Nemusím vám říkat, jak velice tento relativismus a tento doktrinální evolucionismus stojí v rozporu se stabilitou skály Petrovy, tváří tvář lidské proměnlivosti a jak naprosto odporuje neměnné pravdě, kterou je Náš Pán Ježíš Kristus. Tito teologové nejsou v podstatě žádnými teology a dokonce ani dobrými historiky, když nemají představu o pravdě a ni o neměnné doktríně Církve, především v oblasti společenské a politické. Ničí se ve své vlastní učenosti a jsou vězni vlastního systému interpretací. Jsou to vycpané hlavy, ale nejsou to dobré hlavy. Pius XII. měl právo odsoudit jejich teologii, podobnou korouhvičce ve větru, která nese název historicismus:

²¹ Když se P. Courtney Murray pokouší vysvětlit jakým způsobem mohlo magisterium provést přechod od odsouzení náboženské svobody v 19. století k jejímu vyhlášení na II. vatikánském koncilu začíná tvrzením: „Pochopit se to nedá a priori ani prostým pokusem o *zavedení nějaké teorie o vývoji doktríny*. V současnosti nemáme všeobecnou teorii tohoto druhu.“

„K tomu přichází mylný historicismus, který klade velkou váhu na všeobecné události lidského života, odmítá fundamenty veškerých pravd a veškerých absolutních zákonů, jež se dotýkají jak filosofie tak i samotných křesťanských dogmat.“²²

3. Pokud jde o smíření Církve s novodobými svobodami jde skutečně o všechny snahy a úsilí II. vat. koncilu v *Gaudium et spes* a v *deklaraci o náboženské svobodě*. Ještě se později vrátím k těmto pokusům o sňatek Církve s revolucí dopředu odsouzených k neúspěchu.

*

Na tomto místě ještě jednou k pravdivým přímým a konkrétním příčinám odsouzení náboženské svobody papeži 19. století. Tyto motivy, které jsou stále platné, jak můžeme posoudit: jsou absurdnost, rouhavost a zavedení národů do náboženského indiferentismu. Znovu se vraťme ke slovům papežů:

- *Absurdnost* náboženské svobody spočívá v tom, že přiznává tataž práva pravdě i bludu, pravému náboženství i heretickým sektám. Lev XIII. říká:

„právo je morální schopnost; a jak jsme řekli - nemůžeme se příliš často opakovat, - bylo by absurdní věřit, že náleží přirozeným způsobem a bez rozlišování jak pravdě tak lži, dobru i zlu.“²³

-*Rouhavost* náboženské svobody tkví v tom, když přiznává všem náboženstvím rovnost před právem“ a staví svatou a neposkvrněnou Nevěstu Kristovu na stejnou úroveň s heretickými sektami a dokonce s židovskou věrolomností“. A navíc náboženská svoboda je základem pro „náboženský indiferentismus státu“, který je totožný s jeho ateismem: což představuje ustavení bezbožnosti společnosti, tím vynucenou apostasii národů, odmítnutí společné vlády našeho Pána Ježíše Krista popření veřejného práva Církve jakož i její odsunutí ze společnosti nebo její podřízení se státu.

Konečně náboženská svoboda vede národy k *náboženské lhovostnosti*, jak na to poukazuje Syllabus odsuzující tvrzení věty č. 77. Je jasné, že pokud v dnešní době koncilní Církev a většina katolíků začínají vidět cesty spásy ve všech náboženstvích, je tomu tak proto, že je jim podáván jed indiferentismu

²² Encyklika *Humani generis* z 12. srpna 1950, *Documents pontificaux de Pie XII*, XII, 303, srv. DS 2306

²³ *Libertas praestantissimum*, PIN 207.

současně s pravidelnými dávkami náboženské svobody po celá dvě staletí a to jak ve Francii tak v ostatních zemích.

11. Kapitola

Svoboda tisku

„Smrtící a obludná svoboda,
skutečné jařmo pro lidské masy.“
Lev XIII.

Postupné studování papežských dokumentů v nás upevní přesvědčení, že všechny hovoří totéž o nových svobodách vyplývajících z liberalismu: o svobodě myšlení a vyznání, svobodě tisku, svobodě vyučování – tyto svobody jsou škodlivé a falešné. Snazší je totiž rozšiřovat blud než pravdu, snadnější je propagovat zlo než dobro. Je snadnější říci lidem: „Můžeš mít více žen,“ než „Můžeš mít jenom jednu na celý život.“ Je snadnější ustanovit rozvody jako protiváhu manželství. Také je snadné pravdě a lži přiznat nezávisle pravdu i falešnou svobodu na veřejný projev a blud tím bude samozřejmě upřednostněn na účet pravdy.

Lidé dnes rádi říkají, že pravda vychází najevo výlučně díky své vnitřní síle. A že k jejímu vítězství není zapotřebí úzkostlivé podpory státu a jeho zákonů. Podpora pravdy ze strany státu bývá ihned vykládána jako *nespravedlnost*, tak jako by spravedlnost spočívala v dodržování stavu rovnováhy mezi pravdou a lží, ctností a neřestí... To je mylné, protože největší duchovní spravedlností vůči lidem je, když se jim umožní přístup k pravdě nebo jejich ochrana před omylem. To je také první přikázání lásky: „*veritatem facientes in caritate*“ – „v lásce konejme to, co je spravedlivé!“. Snaha o rovnováhu mezi všemi názory, tolerance všech druhů přikázání, mravní nebo náboženský pluralismus, to jsou znaky společnosti která je v úplném rozkladu, která je liberální společností požadovanou zednářstvím. Právě proti zavedení takové společnosti vystupovali stále ti, které zde citujeme. Stát, katolický stát nemá právo bránit takovou svobodu jako je náboženská svoboda ¹ a svoboda vyučování.

Svoboda tisku

Lev XIII. připomíná, že povinností státu je - *spravedlivé omezování* - svobody tisku, tzn. podle potřeb pravdy:

¹ Viz předcházející kapitola.

„Zabývejme se nyní těmi úvahami, jež se dotýkají tématu svobody projevu slova nebo tisku všeho, co člověk chce. Zcela jistě pokud tato svoboda není spravedlivě omezována, pokud překračuje hranice a měřítko pak je potřeba tvrdě připomenout – že to není právo. Neboť právo je mravní schopnost a jak jsme si již řekli a nepatří se příliš často opakovat, bylo by absurdní věřit, že právo patří přirozeným způsobem, bez rozlišování a pronikání stejně tak pravdě jako lži, dobru i zlu.

Pravda i zlo nemají stejné právo k rozšiřování se ve státě tak, aby mnoho lidí z nich mohlo čerpat. Ale naopak svůdná učení, nejvíce smrtící ze všech kazící myšlení a také omyly kazící srdce a mravy, musí být důsledně pronásledovány veřejnou mocí ve jménu spravedlnosti aby zamezily šíření zla ničícímu společnost. *D e v i a c e n e v á z a n é h o m y š l e n í , k t e r á s e p r o n e v ě d o m ý d a v s n a d n o s t a n e s k u t e č n ý m ú t l a k e m a p o r o b o u , m u s í b ý t t r e s t á n a s v e š k e r o u p ř í s n o s t í z á k o n ů , n e m é n ě n e ž k r i m i n á l n í n á s i l n é č i n y p á c h a n é n a s l a b ý c h l i d e c h .* Tyto represe jsou více nutné proti uměleckým stylům a dialektickým jemnostem zvláště tehdy, když povolují vášním a není možno popřít , že většina společnosti populace nemůže být žádným způsobem anebo jen bez ohromných těžkostí ostražiti. Přiznejte každému neomezenou svobodu mluvení a psaní a nezůstane nic svaté a nedotknutelné, ničeho neušetří, dokonce ani základní pravdy, ty velké přirozené principy, které musí být považovány za šlechetné společné dědictví celé ho lidstva. Tímto způsobem se útočí krok za krokem na pravdu temnotou a častým se stává praktikování ustanovení vyznávání nejškodlivějších různorodých bludů.“²

Před Lvem XIII. jak jsme viděli, pranýřoval Pius IX. ve větě 79 Syllabu svobodu tisku a ještě před ním Řehoř XVI. V *Mirari vos*:

„K tomu přistupuje svoboda tisku, nejvíce smrtící ze všech svobod, ohavná svoboda, které se nikdy dost neděsíme a které se jistí lidé s takovým křikem a takovou touhou dovolávají a všude rozšiřují. Třese se ctihodní bratři, když vidíme jaký monstrózními učením nebo lépe řečeno obrovskými bludy jsme zaléváni; bludy rozšířenými daleko na všechny strany obrovským množstvím knih, brožur a jiných písemností malých sice objemem ale velikých v perverzi a zvrácenosti, odkudž pochází zkáza která zaplavuje tvář země a je příčinou našich slz. Přesto však existují lidé, kteří se do takové míry vyšinuli, že se

² Encyklika *Libertas praestantissimum*, PIN 207

opovažují tvrdit, že ta záplava bludů je vyrovnáváním publikací několika knih vytisknutých s cílem obrany pravdy náboženství, uprostřed takových hromad ničemností.“³

Zde vidíte papežem odkrytý pseudoprincip liberální „kompenzace“, který tvrdí, že se pravda musí pomocí omylů kompenzovat a naopak. Tato myšlenka je jak ještě uvidíme, hlavním maxima tzv. liberálních katolíků, kteří nesnesou čisté a jednoduché tvrzení pravdy, nýbrž dožadují se rovnovážného doplnění proti sobě stojících názorů. A naopak, myslí si že nemáme důvod kritizovat svobodné rozšiřování bludů, pod záminkou, že pravda je také trochu slyšena! To je neustálá utopie tzv. liberálních katolíků k níž se ještě vrátíme.

³ PIN 25.

12. Kapitola

Svoboda..vyučování

„Předmětem vyučování nesmí
být nic jiného než pravda.“

Lev XIII.

Třetí papeži odsuzovanou svobodou je svoboda vyučování.

Hrozí se jí pouze duše naivní, liberální duchové, kteří neznají sami sebe, mozky vyprané dvěma staletími liberální kultury! Dobře přiznejte tedy, že to nemůžete snést, že se nad to neumíte povznést a naprosto tomu nemůžete pochopit, že papežové odsoudili svobodu ve vyučování. Jaké to překvapení! Jaký to skandál! Papež a jaký ještě papež Lev XIII. některými nazývaný liberální, odsoudí nejsvětější svobodu vzdělávání! Ale jak vůbec před tím zachráníme naše školy naše svobodné školy? Název katolická škola má přece v sobě zatuchlý nádech sektářství, příchut' náboženských válek, příliš konfesiální nuance na kterou se nedívá příliš dobře v naší době, kdy nosí každý svůj prapor hluboko ve své peněženke.

Udivuje vás, že pomímám mlčením sladké delikátní ctnosti liberalismu, které se vzájemně předbíhají v pokrytectví: hlouposti, zbabělosti a věrolomnosti aby si podaly ruce a v trojici si zazpívaly tak jak se stalo v r. 1984 na ulici v Paříži: hymnu svobodné školy“:

„Liberté, liberté, tu es seule vérité!“

„Svobodo, svobodo, ty jsi jediná pravda!“

Což zcela jasně znamená: prosíme jedině o svobodu, prostě ... jen o trochu svobody pro naše školy; za což nebudeme kritizovat všeobecně povinnou svobodu výuky, ani svobodu quasimonopolu marxistické a freudovské školy. Budeme zachovávat klid při pokračování ve vykořeňování Ježíše Krista, niče naši zemi, špiňte naši minulost v duších a srdcích 80 % dětí; a my ze své strany v rámci zbylých dvaceti procent budeme vychvalovat přednosti tolerance a pluralismu a budeme varovat před fanatismem a pověrou, jedním slovem: dáme lidem ochutnat krásu pouhé svobody.

*

Přenechám nyní na starost papežům, aby nám ukázali falešnost této nové svobody a osidla, která ona představuje vůči skutečné ochraně katolické výuky. Nejprve její **zvrácenost**.

„Co se týče tzv. svobody výučování nelze ji posuzovat žádným způsobem. Nelze zpochybnit, že duším se nesmí předávat nic jiného než pravda, neboť pouze v ní rozum nachází své dobro, svůj cíl a svou dokonalost. To je důvod proč předmětem výchovy mohou být pouze věci pravdivé, protože je určena jak pro lidi prosté, tak pro vzdělané, prvním dává znalost pravdy a druhým svou moc. Z tohoto důvodu je bezpodmínečnou povinností každého, kdokoliv se věnuje vyučování vykořeňování bludů v myšlení a postavení patřičné hráze proti útokům mylných názorů. Je z toho zřejmé, že svoboda, o které zde hovoříme, která si osobuje právo na to učit všemu podle vlastních pohledů, je ve zřejmém rozporu s rozumem a že se zrodila k tomu, aby způsobila celkové převrácení myslí. Veřejná moc, která připustí takovou svobodu opovrhne a zpronevěří se své povinnosti. Bud'me více přesní, uvažme, jaká je váha autority profesora vůči posluchačům a jak málokdy může žák sám pro sebe posoudit pravdivost učitelské výuky.

Proto tedy tato svoboda, správně řečeno, musí být omezena zmíněnými hranicemi a umění a výchova se nemůže stát beztrestně nástroji zkažení.“¹

Pamatujme tedy na slova papeže: světská moc v tzv. veřejných školách nemůže uznat svobodu k tomu, aby byl vyučován Freud nebo Marx anebo, co je ještě horší, nemůže povolit výuku, pod pretextem, že všechny názory nebo učení mají jistou hodnotu a že žádné z nich nemůže tvrdit, že představuje výlučnou pravdu, že se musí všechna vzájemně tolerovat. To je nejhorší zkáza myslí: relativismus.

*

Nyní se zabývejme **osidly ve** svobodné výchově. Pro katolíky to spočívá v tom, že se obrátí na stát s takovým požadavkem: „Žádáme pouze svobodu.“ Jindy se říká „Svobodná škola ve svobodném státě.“ Nebo ještě jinak, „povolujte bez okolků Marxe a Freuda ve vašich světských školách; přiznejte svobodu také Ježíši Kristu v našich školách!“ To je to osidlo. Spočívá v milosti státu a v jeho péči o vymezení minima vaší křesťanské výchovy tolerované ve společnosti a vy se musíte tomu podřídit. Byl by to *argument ad hominem* - přesně řečeno: přijatelný - v podmínkách režimu brutálně pronásledujícího; ale v podmínkách zednářské vlády, takové, jaká je na západě, obzvláště ve Francii nebo také v zemích, kde křesťanské zásoby

¹ Lev XIII., *Libertas praestantissimum*, PIN 209f. Viz již také citovaný list Lva XIII. *E giunto*, PIN 240

nejsou ještě vyčerpány, je to podlost a zrada. Katolíci směle ukažte sílu a ostří svého ducha! Otevřeně poukažte na právo Ježíše Krista nad myslí vykoupenými Jeho Krví! Odvážně braňte skutečnou svobodu, kterou má Církev ke hlásání svého božského poslání. Domáhejte se rovněž naprosté svobody pro rodiče, tak aby mohli dávat svým dětem katolickou výchovu a výuku na základě své role vychovatelů svých dětí. Takové je učení Pia XI. obsažené v encyklice *Divini illius magistri* o výchově, ze dne 31. prosince 1929:

„Úkol světské moci kterou má stát je totiž dvojitý: ochrana rodiny a jednotlivce a umožnit jim jejich rozvoj, ale bez toho, aby je stát pohlcoval nebo nahrazoval.

Proto ve věcech výchovy je právem nebo spíše povinností státu chránit svými zákony uvedené prvotní právo, jež má rodina v ohledu na křesťanskou výchovu dítěte a konsekventně respektovat nadpřirozené právo církve na tutéž výchovu.“

Také ve své encyklice ze dne 29.června 1931 *Non abbiamo bisogno* proti fašismu, který rdousil katolické mládežnické organizace, píše Pius XI. následující velice krásné věty na téma opravdové svobody výchovy na kterou církev jakož i samotné duše mají právo:

„...Svaté a neporušitelné právo duší a církve. Je to otázka práva, které mají duše, aby v sobě upevnily největší duchovní dobro v rámci magisteria a výchovné práce činnosti církve, ustanovenou jediným představitelem tohoto magisteria a této duše v nadpřirozeném řádu ustanoveném Bohem Vykupitelem, jež jsou nutné a závazné pro všechny, aby v sobě upevnily účast na Božském vykoupení. Je to otázka práva takto zformovaných duší k předávání pokladů Vykoupení jiným duším, skrze spolupráci s činností hierarchického apoštolátu. (Pius XI. zde má na mysli katolickou akci.)

Takže vlastně skrze zde uvedené dvojité právo duší jsme šťastni a hrdí, že vedeme spravedlivý boj o to, aby svědomí mohla být svobodná a ne jak někteří (pro svou nevědomost nám říkali) o svobodu svědomí, tento dvouznačný a příliš často užívaný výraz označující absolutní nezávislosti svědomí, což je věc absurdní pro duše stvořené a vykoupené Bohem (...)

Je to o to víc také právo církve a neméně neporušitelné, aby mohla vyplnit mandát, který ji byl uložen Božským Zakladatelem, aby přinesla duším, všem duším, všechny poklady pravdy a dobra, doktrínální a praktické, které On sám připravil pro tento svět. „Euntes docete omnes gentes ... docete eos servare omnia quecumque mandavi vobis. Jděte

tedy a učte všechny národy ... Učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.’ (Mt. 28,19-20).“²

Toto učení se vztahuje obzvláště na výuku katolických škol.

Myslím si, že nyní lépe rozumíte rozdíl, diametrální rozdílnosti, mezi *liberální svobodnou výchovou*, jak bych to nazval a celkovou svobodou výuky, které se církev domáhá jako jednoho ze svých svatých práv.

*

Jaký prostor je ještě ponechává učení církve státu v oblasti výchovy a vzdělávání? Odpověď je jednoduchá: Když odhlédneme od jistých na veřejné služby připravující školy jako např. vojenské školy *není stát ani učitel ani vychovatel*. Jeho role je podle shora uvedeného Pia XI. v principu doplňování **subsidiarity**, zakládání škol rodiči a církve podporovat a ne se stavět na jejich místo. Státní škola, princip (velké národní výchovné služby“, i pokud není světská a pokud stát nepožaduje monopol na výchovu, představuje opačnou nauku Církve.

² DC 574 (1931), Sp. 82; Enseignemnets pontificaux, l’Education, Desclée, 1960, č. 316

13. Kapitola

Existuje veřejné právo Církve?

Církev bez státu, to je duše bez těla
Stát bez církve je tělo bez duše.

Lev XIII.

Jaké je postavení církve ve vztahu ke světské společnosti? Odpověď na tuto otázku je předmětem speciální církevní disciplíny: veřejného práva církve. Můžete se seznámit s jedinečnými traktáty na téma veřejného práva církve, autorů kardinála Ottavianiho a Silvio Romaniho, jakož i se zdroji představovanými v díle Lo Grassa.

Chtěl bych vám ukázat jako velice liberalismus stojí v opozici vůči veřejnému právu církve, jak je ničící a tedy jak se staví proti víře na níž zcela se zakládá veřejné právo Církve.

Zásady veřejného práva Církve

Zásady veřejného práva církve jsou ve skutečnosti pravdami víry nebo závěry odvozenými z víry. Jsou to:

1. *Nezávislost církve.* - Církev jejíž cílem je nadpřirozená spása duší je **dokonalou společností**, udržovanou Jejími Božským Zakladatelem všemi prostředky, aby existovala jako taková způsobem stabilním a nezávislým. Syllabus odsuzuje následující tvrzení:

„Církev není pravá a dokonalá zcela svobodná společnost; nevlastní vlastní a trvalá práva zákony dané jí jejími božským Zakladatelem, ale je to záležitost civilní moci vymezování církevních práv a omezení meze v jejímž rámci je Církvi dovoleno užívat těchto práv.“¹

Takový je skutečně stav poddanství, k němuž chtějí liberálové zredukovat Církev ve vztahu k státu! Syllabus také radikálně odsuzuje plundrování, jehož je Církev periodicky obětí ze strany světské moci v oblasti statků a zbývajících práv. Církev nikdy nepřijme principy všeobecného práva; nikdy nedovolí aby byla umenšena do oblasti běžného práva zvykového společně se všemi legálními spolky ve světské společnosti, kterážto sdružení dostávají od státu povolení jakož i omezení. V souvislosti s tím má Církev přirozené právo

¹ Věta 19, Dz 1719

nabývat, vlastnit a nakládání svobodným a neomezeným způsobem na světské moci, časnými dobro nezbytnými k plnění jejího poslání. (Kodex kanonického práva z r. 1917, kánon 1495): kostely, semináři, kurie, kláštery, prebendy (kánony 1409-1410) a také právo na osvobození od všech státních daní.

Církev má právo na provozování svých škol a nemocnic, nezávislých na veškeré zasahování státu. Církev má své vlastní církevní soudy, které soudí věci týkající se duchovních osob a majetku církve (1552), s vyloučením soudů světských (*privilegium forum*) Klerici jsou zproštěni z povinnosti vojenské služby (*privilegium uvolnění*, kánon 121) atd. ...

Krátce Církev se domáhá suverenity a nezávislosti na základě moci zvláštního práva daného jejím posláním: „Dána je mi všechna moc na nebi i na zemi“.

2. *Rozdílnost Církve a státu.* Stát, jehož bezprostředním cílem je společné časné dobro, rovněž představuje dokonalou společnost, rozdílnou od Církve a samostatnou ve své oblasti. Tuto rozdílnost nazývá Pius XII. *legitimní oprávněnou a zdravou světskostí státu*,² která nemá nic společného s laicismem, který je odsouzeným bludem. Je potřeba uvažovat abychom si nepletli jedno pojetí s druhým. Lev XIII. znamenitě vyjadřuje nutnou rozdílnost mezi těmito dvěma společnostmi:

„Bůh tedy svěřil péči o lidský rod dvěma mocem: církevní a světské, první nad věcmi duchovními, druhé nad správou věcí časných, lidských. Každá z nich je suverénní ve své oblasti; každá má jasně dobře vymezené hranice, vyznačené ve shodě s její přirozeností a zvláštním cílem. Každá navíc opisuje jistý druh sféry vlivu, ve které se její působnost obsahuje *jure proprio*.“³

3. *Spojení mezi Církví a státem.* Rozdílnost neznamena rozdíl! Jak by se mohly tyto dvě moci ignorovat, když řídí tytéž poddané a často vydávají zákony v těchže stejných věcech: manželství, rodina, školy atd.? Je nepředstavitelnou věcí, aby tyto dvě moci mohly být ve vzájemné opozici, téměř opačné, jednomyslnost jejich působení vyžaduje dobro člověka. Lev XIII. to vysvětluje:

„Konflikt v tomto spojení by byl absurdní. Stál by v otevřeném opaku s nekonečnou moudrostí Božích záměrů. Je proto věcí naprosto

² Promluva k obyvatelům Marches 23. března 1958

³ Encyklika *Immortale Dei*, PIN 136, vgl. Dz 1866.

nutnou, aby existoval prostředek nebo proces, který by učinil konec všem příčinám bojů a disputací a ustanovil by praktickou shodu. A tato shoda ne bez příčiny byla kdysi srovnává se svazkem, který existuje mezi tělem a duší. S větším prospěchem pro ně než porovnání s dvojicí manželů, neboť jejich vzájemné oddělení je obzvláště smrtelné pro tělo, neboť je zbavuje života.“⁴

4. *Nepřímá jurisdikce* Církve nad časností. - Znamená to, že v otázkách týkajících se téže materie, bude mít Církev s ohledem na vysokost svého cíle mít prvenství:

„Vše, co v správě lidských věcí náleží jakýmkoliv způsobem do věcí světských, cokoliv se vztahuje ke spáse duší nebo ke Božímu kultu, nebo je takovým ze své přirozenosti, nebo s ohledem na svůj cíl, to spadá pod svrchovanost a správu Církve.“⁵

Jinými slovy, pravidla svazku a harmonie souladu mezi Církví a státem stanoví jistý řád, jistou hierarchii: to je nepřímá jurisdikce Církve nad časnými věcmi, nepřímé právo Církve na intervenci ve věcech časných, které normálně podléhají jurisdikci státu. Církev tam zasahuje intervenuje *ratione peccati*, z důvodu hříchu a duší, které mají být spaseny, abychom užili slov papeže Bonifáce VIII.

5. *Nepřímé podřízení se*. - Naopak časné je bezprostředně poddáno duchovními: taková je pátá zásada, zásada víry, nebo minimálně teologické jistoty, která stanovuje veřejné právo Církve. Člověk je skutečně předurčen k věčnému štěstí a dobra dočasného života, dobra časná, jsou zde jen proto, aby mohl dosáhnout tento věčný cíl. Dokonce i když nejsou adekvátní tomuto cíli jsou tomu to cíli nepřímě podřízeny. Samotné časné společné dobro, které je cílem státu, má usnadnit obyvatelům dosažení nebeské blaženosti. V opačném případě by šlo pouze o dobro zdánlivé a iluzorní.

6. *Pomocná funkce* státu vůči církvi.

- „Světská společnost,“ učí Lev XIII. musí skrze podporování veřejného blahobytu dbát o dobro obyvatel takovým způsobem, který nejen nestaví žádné překážky, ale používá všechny prostředky a jak je

⁴ Encyklika *Libertas praestantissimum*, PIN 200. – Již Yves ze Chartres píše králi Robertu Pobožnému: Časná moc, která není formována církevní disciplinou má takovou hodnotu jako tělo, které není řízeno duší.“

⁵ *Immortale Dei*, PIN 137

to možné k vyhledávání a dosažení nejvyššího a trvalého dobra, po kterém oni touží.⁶

Svatý Tomáš říká: Královská funkce (my bychom řekli státní) musí zabezpečovat dobro lidu ve shodě s tím, co je pro něj nezbytné k dosažení nebeského štěstí; to znamená že musí přikazovat to, (svým řádem, který je časný) a v míře jak je to možné zakazovat, co se mu protiví.⁷

Stát má tedy vůči Církvi pomáhající funkci, roli služebníka, aby uskutečnilo svůj cíl, musí stát rozhodně i když pouze zprostředkovaně pomáhat Církvi v dosažení jejího cíle, tzn. spásy duší!

Tato neměnná nauka církve se nazývá právem *doctrina catholica* a pouze díky celé zkažené víře liberálů může být nazvána obskurantismem minulé doby. Podle nich měla tato nauka svou hodnotu pro posvátné monarchie středověku, ale ne pro současné demokratické státy a jejich ústavy. To je skutečný nesmysl, neboť tato nauka se odvozuje ze Zjevení a z principů přirozeného řádu a je neměnná a nadčasová tak jako přirozenost současného dobra a Božského ustanovení Církve.

Podle nich měla ta to nauka hodnotu pro středověké posvátné monarchie, ale ne pro současné státy založené na demokratických ústavách. To je skutečný nesmysl, pokud se naše učení odvozuje ze zjevení a z principů přirozeného řádu je neměnné tak jako je neměnná přirozenost povaha společenského dobra a božské jeho ustanovení Církve.

Aby podpořili své smrtonosné teze o rozluce církve od státu, liberálové dávají i dnešní s chutí citují Našeho Pána: „Dávejte přece císaři to, co náleží císaři a Bohu to co Bohu náleží!“ (Mt.22,21); zapomínají však říci, že císař je povinen Bohu!

7. *Království a vláda Našeho Pána Ježíše Krista ve společnosti.* - Poslední princip, který podtrhuje všechny principy veřejného práva Církve, je pravda víry: Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, Král králů a Pán pánů, musí vládnout ve společnostech v nemenší míře jež jak vládne jednotlivcům: Spása duší nutně vede k poddanství států a jejich zákonů sladkému a lehkému jařmu Ježíše Krista..

Nejen že se stát jak říká Lev XIII. musí starat o svatost a celost náboženství, které sjednocuje člověka s Bohem, ale také je potřeba vytvořit možnosti k pojmutí světského zákonodárství právem Božím (Desatero) a také právem evangelia takovým způsobem, aby ve své oblasti, která představuje časný pořádek bylo toto **nástrojem díla vykoupení** dokonaného Naším

⁶ Ebd., PIN 131.7.

⁷ *De regimine principum*, 1. sv. kap. XV.

Pánem Ježíšem Kristem. Zásadně jde o uskutečnění společné vlády Našeho Pána Ježíše Krista.

Stačí nám ještě přečíst si krásnou encykliku Pia XI., *Quas primas* z 11. 1. 1925, která se týká společné vlády Našeho Pána Ježíše Krista ! Toto učení je tam vyloženo s obdivuhodnou jasností a autoritou! Stále si pamatuji když jsem ještě jako seminarista v Římě spolu s ostatními kolegy obdržel toto ponaučení od papeže. S jakou radostí a s jakým entusiasmem naši učitelé komentovali před námi tuto událost! Přečteme si tedy tyto názory , které definitivně láme laicismus států.jsme

„Státům pak bude tato každoročně po celém světě konaná slavnost napomenutím, že také státní úřady a vedoucí státní osoby mají svatou povinnost stejně jako jednotliví lidé Krista veřejně uctívati a býti Ho poslušni. Bude jim připomínati onen veliký den soudu , kdy Kristus přísně pomstí bezpráví, které mu bylo způsobeno těmi, kteří, kteří Ho vyloučili ze státního života, kteří Ho pohrdavě Ho odstavili stranou nebo Ho ignorovali a bude na nich vykonána nejstrašnější pomsta za čin tohoto znevážení. Neboť Kristova královská důstojnost vyžaduje, aby celý státní život byl upraven a podřízen podle Božích příkazů a Kristovy nauky a to při vydávání zákonů a zákonodárství vůbec, a obzvláště při vyučování a mravní výchově mládeže, která musí respektovat zdravé učení a mravní čistotu.“¹⁰

Proto Církev ve své liturgii opěvuje a hlásá panování Ježíše Krista nad světskými zákony. Je to krásné dogmatické prohlášení, dokonce i když ne ještě ex cathedra!

Bylo zapotřebí úplného šílenství nepřátel Ježíše Krista, aby to vedlo k Jeho sesazení z trůnu. Vztahující to ke koncilu z r. 1962 novátoři odstranili nebo vymazali přiměřeně tomu tyto tři strofy hymnů nešpor svátku Krista Krále:

„Sceleta turba clamitat
Regnare Christum nolumus,
Te nos ovantes omnium
Regem supernum dicimus.

Te nationum praesides

¹⁰ PIN 569.

Honore tollant publico,
Colant magistri, iudices,
Leges et artes exprimant.

Submissa regum fulgeant
Tibi dicata insignia,
Mitique sceptro patriam
Domosque subde civium.“

Dav rouhavě řve:
Nechceme, aby Kristus vládl!
A do toho zní náš hold Kristu,
Kterého uznáváme za nejvyššího Krále.

Buď veřejně oslavován
Všemi vládami národů,
Buď ctěn jako soudce i učitel,
O tobě at' hovoří zákon i umění.

At' velebí Tě králové.
Tobě at' předají insignie moci.
Pod tvým žezlem veď laskavě občany,
Do jejich vlasti a domova.

14. kapitola

Jak byl Ježíš Kristus sesazen z trůnu

U posledního soudu vznesl Kristus žalobu proti těm, kteří jej vyhnali z veřejného života a nejstrašnějším způsobem se na nich pomstí za toto zneuctění.

Pius XI.

Přes nebezpečí, že se budu opakovat, vracím se ke kralování Našeho Pána Ježíše Krista, k tomuto **dogmatu katolické víry**, které nemůže nikdo zpochybnit bez toho, aby se nestal heretikem: ano, přesně tak: heretikem!

Mají ti lidé ještě víru?

Posuďte zmírající víru apoštolského nuncia v Bernu, biskupa Marchioniho, s nimž jsem měl následující rozhovor 31. března 1976 v Bernu:

Mgr. Lefebvre: „V každém případě je velice snadné rozeznat nebezpečné věci, které přinesl II. vatikánský koncil (...). V prohlášení o náboženské svobodě stojí věci, které jsou v rozporu s tím, co učili papežové. Je jí ustanoveno, že katolické státy již nesmí existovat!“

Nuncius: „Ano to je zjevné.“

Mgr. Lefebvre: „Myslíte si snad, že likvidace katolických států přinese Církvi nějaké dobro?“

Nuncius: „Oh – ale rozumějte, pokud to uděláme, získáme více náboženské svobody u Sovětů!“

Mgr. Lefebvre: „Ale co společná vláda Našeho Pána Ježíše Krista? Co s ní uděláte?“

Nuncius: „Podívejte se, to je dnes už nemožné; snad ve vzdálené budoucnosti? v dnešní době je to doména jednotlivců; musíme se otevřít síle mas.“

Mgr. Lefebvre: „Ale co encyklika Quas Primas? Co s ní uděláte?“

Nuncius: „Oh, dnes by ji už papež nenapsal!“

Mgr. Lefebvre: „Víte, že v Kolumbii to byl Svatý Stolec, kdo požadoval odstranění křesťanské ústavy státu?“

Nuncius: „Ano, zde také.“

Mgr. Lefebvre: „Ve Valais?“

Nuncios: „Ano ve Valais. A podívejte se, nyní mne zvou na všechna shromáždění!“

Mgr. Lefebvre: Takže vy souhlasíte s dopisem biskupa Adama (biskup ze Sionu) určeným všem věřícím jeho diecéze, kterým jim objasňuje proč mají hlasovat pro odluku Církve od státu?“

Nuncios: „Víte, kralování Našeho Pána Ježíše Krista je v současné době věc velice obtížná...“

Jak vidíte, můj kolega z rozhovoru, tomu již nevěří; je to „nemožné“ nebo „opravdu obtížné“ dogma, které „by dnes již papež nenapsal.“ Jak mnoho lidí dnes myslí tímto způsobem! Jak mnoho jich není schopno již porozumět, že spása Našeho Pána Ježíše Krista musí být rozšířena za pomoci světské společnosti a v souvislosti s tím musí se stát v rámci společenského pořádku stát nástrojem k vykonávání vykupitelské práce. Tito lidé říkají: To jsou přece dvě různé věci; směřovat náboženství s politikou!“

A přesto všechno bylo stvořeno pro našeho Pána Ježíše Krista, čili pro uskutečnění díla vykoupení: Všechno včetně světské společnosti, která jak jsem již řekl je také stvořením Božím! Světská společnost nepředstavuje pouze výtvar lidské vůle. Vyplývá především ze společenské přirozenosti člověka, z faktu, že Bůh stvořil lidi tak, aby žili ve společenství; tak je to vepsáno v přirozenosti skrze Tvůrce. Proto také světská společnost v míře ne menší než jednotlivec je povinna vzdávat poctu Bohu, který je jejím Původcem a jejím cílem a **sloužit vykupitelskému plánu Ježíše Krista.**

*

V září 1977 jsem měl v rezidenci kněžny Palaviccini v Římě přednášku, na níž jsem přečetl dokument kardinála Colomba, arcibiskupa z Milána, kde říká, že stát nesmí mít žádné náboženství, „že musí být bez ideologie“. Protože byl kardinál daleko aby mi mohl odporovat, odpověděl mi v listě *Avvenire d'Italia*. Kardinál potvrdil totéž s ještě větší silou, takže dokonce dal svému článku titulek: „*Lo stato non puo essere altro que laico*“ – „Stát nesmí být jiný než laicistický, tedy bez náboženství! To řekl kardinál!! Jakou asi má koncepci na téma Vykoupení Našeho Pána Ježíše Krista? To jsme neslyšeli. Pohleďte, jak velice liberalismus pronikl Církvev. Kdyby vyslovil taková slova ještě před dvaceti lety, bylo by to jakoby v Římě vybuchla bomba. Všichni by protestovali. Papež Pius XII., by se tomu postavil a okamžitě by učinil patřičná opatření. V současnosti je to normální, zdá se to být normální. Proto je tak nesmírně závažnou věcí, abychom měli pevné přesvědčení o této pravdě víry: všechno, včetně světské společnosti, bylo zamýšleno k tomu, aby

to přímo nebo nepřímo sloužilo vykupitelskému plánu Našeho Pána Ježíše Krista.

Odsouzení odluky Církve od státu

Upozorňuji především na to, že papežové odsoudili odluku Církve od státu výlučně v oblasti doktrinální a týká se pouze národů, kde je katolická většina. Samozřejmě možnost tolerance jiných vyznání ve společnosti, které je jinak katolická není odsouzena a tím méně mnohost vyznání, která existují v mnoha dalekých zemích nenáležících k tomu, co bylo minulosti nazýváno křesťanským světem.

Po tomto upřesnění tvrdím současně s papeži:

Požadavek odluky státu od Církve nebo Církve od státu je bezbožnost a bludem blízkým herezi. Duch víry Svatého Pia X. jeho hluboká teologie, jeho pastýřská horlivost vystupují energicky proti laicizujícím představám odluky církve od státu ve Francii. Zvu vás k zamyšlení nad jeho slovy, jež pocházejí z encykliky *Veheementer nos* ze dne 11. února 1906:

„Požadavek odluky církve od státu je absolutně bludná teze a velice zhoubný omyl.

Opírat se o princip, že stát nesmí vyznávat žádné náboženství, je především velice urážlivé vůči Bohu; neboť Tvůrce člověka je současně Zakladatelem lidské společnosti. To On ji udržuje v trvání tak jako udržuje i nás zde. Proto jsme mu povinni nejen osobním kultem, ale rovněž společenskou poctou, aby mu byla vzdávána čest.

A navíc je tato teze také velice zřejmým popřením nadpřirozeného řádu. Fakticky vymezuje působnost státu jemuž výlučně náleží dbát o veřejné dobro ve veřejném životě, které je první příčinou pro lidskou společnost a nemá již žádnou spojitost jí jakožto obce s poslední příčinou lidské existence, kterou je věčná blaženost nabízená člověku, jehož krátký pozemský život se rychle blíží ke konci. A protože veřejný řád věcí, jenž se rozvíjí v čase, je podřízen dosažení tohoto nejvyššího a absolutního dobra, světská moc nejen že nemůže vytvářet překážky k dosažení tohoto cíle, ale musí nám v tom pomáhat.

Podobně tato teze vyvrací řád ustanovený na tomto světě s velkou moudrostí Bohem, řád jenž vyžaduje souladu a vzájemné shody mezi dvěma společnostmi. Tyto dvě společnosti, společnost náboženská a společnost světská mají totiž ty stejné poddané, i když každá z nich vykonává svou moc na d nimi ve své vlastní sféře. Mnoho záležitostí a věcí podléhá nauce a úsudku jedné i druhé. V současné době, kdy dohoda mezi státem a Církví zaniká z této společné správy se snadno

vyraší semena sporů; stanou se velice ostré na obou stranách. Tímto způsobem se zatemní chápání pravdy a duše se naplní velikým neklidem.

Konečně tato teze působí smrtelnou škodu samotné světské moci společnosti, jež už nemůže prosperovat ani trvat delší dobu, bez toho aby přiznáno místo náboženství, které člověku stanoví nejvyšší zásady a suverénního učitele a neporušitelnou ochranu jeho práv a povinností.

Pozoruhodná kontinuita tohoto učení

Posléze svatý papež odvolává na učení svého předchůdce Lva XIII., z něhož cituje následující úryvek, poukazuje na **trvalost** tohoto učení, které je jeho vlastností:

„Proto římsí biskupové nepřestávají ve shodě s okolnostmi a dobou odmítat a odsuzovat učení o rozluce církve od státu. Náš významný předchůdce Lev XIII. mimořádným způsobem, mnohokrát a důsledně ukázal nám jaký má být podle katolického učení vztah mezi těmito dvěma společnostmi.“

Poté následuje odstavec u *Immortale Dei*, který jsem citoval v předchozí kapitole a po něm citát:

„Lidská společnost se nemůže nestat zločinnou, pokud chce fungovat bez toho, jako by Bůh neexistoval nebo pokud se odmítá zabývat náboženstvím, jako by to byla pro ni cizí věc nebo něco, co jí nemůže žádným způsobem posloužit... Co se týče Církve samotné, jejímž Tvůrcem je sám Bůh, bylo by velikým a škodlivým bludem vyloučit ji z aktivního života národa, z práva, z výchovy mládeže a z domácí společnosti.“¹

Musíme si ještě jednou přečíst následující úryvek z *Immortale Dei*, abychom se ujistili, že Lev XIII. pouze potvrzuje, že jen znovu obnovuje učení svých předchůdců:

„Těmto učení, které lidský rozum odmítá a které mají velice značný vliv na věci veřejné, římsí biskupové, naši předchůdci, v plném pochopení toho, co od nich požaduje apoštolský úřad nikdy nepovolovali, aby byly vyslovovány beztrestně. Řehoř XVI. v encyklice *Mirari vos* z 15. 8. 1832 na téma rozlučky církve od státu se vyslovil takto: „Nemůžeme očekávat nejlepší výsledky z touhy těch, kteří se pokoušejí

¹ Lev XIII *Immortale Dei*, vgl PIN

oddělit Církev od státu a zbořit vzájemnou harmonii mezi kněžstvím a impériem. Skutečně podněcovači neomezené svobody se bojí této harmonie, která byla vždy velice výhodná prospěšná pro zájmy náboženství i společnosti.⁴

Podobně Pius IX. pranýřoval při každé příležitosti množství bludných názorů, které byly nejvíce v módě; a později se rozhodl je všechny shrnout,² aby katolíci uprostřed takového množství omylů, věděli, čeho se mohou bezpečně držet.“³

Shrnuji, že taková učení, které učí, že mezi církví a státem musí panovat harmonie a které odsuzuje blud rozluky nese s sebou skrze nepřetržité hlásání čtyřmi po sobě následujícími papeži od r. 1832 do r. 1906 a slavnostní konsistoř 21. 2. 1906 nejvyšší autoritu a dokonce mimo veškerou pochybnost záruku neomylnosti.

*

Jak tedy došel jakýsi nuncius Marchioni nebo jakýsi kardinál Colombo k popření tohoto učení, které se odvozuje z víry a je nejpravděpodobněji neomylné? Jakým způsobem došel všeobecný koncil k tomu, že se rozhodl odložit je stranou, do muzea starožitných zajímavostí? Objasním vám to za chvíli, když budu hovořit o pronikání liberalismu do Církve, jež se uskutečňuje prostřednictvím zhoubné ideje nazývané *liberální katolicismus*.

² Syllabus, jehož odsouzená věta č. 55 zní: „Církev se musí oddělit od státu a stát od církve.“

³ *Immortale Dei*, PIN 151

DÍL DRUHÝ

Liberální katolicismus

15. Kapitola

Velká zrada

Usmířit církev s revolucí, to je
úmysl katolických liberálů

Liberálové, kteří ujišťují, že jsou katolíci, staví se proti katolickému učení o panování Našeho Pána Ježíše Krista a o vztazích Církve a státu a tvrdí, že to učení je sice pravdivé, ale že je nepoužitelné a to ani v katolických zemích:

- V teorii můžeme přijmout teze předkládané papeži a teology. **Obecný princip** zůstává v platnosti.

V praxi se musíme řídit okolnostmi a rozhodnout se k přijetí hypotézy o ustavení náboženského pluralismu a svobody vyznání.

„Liberální katolíci stále tvrdí, že mají touhu po co největší a nekompromisní ortodoxnosti a že jejich jediným cílem je dobro Církve; avšak shoda, kterou hledají není teoretická a abstraktní, ale praktická.“¹

To je vlastně právě ono proslulé rozlišení mezi tezí, principem (učením) a hypotézou (praxí v každodenních, daných podmínkách.) Toto rozlišení - upozorňuji - připouští tuto možnost interpretace: přijímání zásad musí brát v potaz okolnosti a toto činí rozvaha, která je součástí ctnosti nazývané obezřelost. Tímto způsobem přítomnost různých náboženských menšin může vést k toleranci těchto menšin státním katolicismem, který je uznáván jako jediné pravé náboženství, protože věří ve společnou vládu kralování Našeho Pána Ježíše Krista!

Ale pozor! O to liberálním katolíkům nejde! Podle nich v praxi nelze používat a hlásat principy, které sami o sobě ze své definice představují pravidla činnosti, pokud, jak oni říkají jsou nepoužitelné. Je to očividná lež: Cožpak musíme zanechat hlásání a dodržování deseti Božích přikázání, „Nebudeš mít jiných bohů přede Mnou“, „Nezabíjej“, „Necizolož“, jen proto, že to již lidé nechtějí? Protože se novodobá mentalita přiklání k tomu osvobodit se ode všech mravních zásad? Cožpak lze opustit kralování Našeho Pána Ježíše Krista pod záminkou, že Mohamed nebo Budha hledají místo pro sebe? - Jedním slovem oni **odmítají věřit v praktickou účinnost pravdy**. Myslí si, že dále mohou teoreticky vyznávat katolické principy a dělat

¹ DTC Sv. IX, Sp.509, Článek *Liberalisme catholique*.

vše proti těmto principům: to je nejhlubší duchovní nesouvislost tzv. liberálních katolíků.

Toto říká na toto téma kardinál Billot S.J.:

„Liberalismus „liberálních katolíků“ se vymyká každé klasifikaci. Charakterizuje ho pouze jeden výrazný typický znak d o k o n a l á a a b s o l u t n í n e s o u v i s l o s t.

A kardinál uvažuje, že sám název „liberální katolík“ představuje rozporuplnost a nesouvislost, když pojem katolík předpokládá poddání se lidskému a božskému řádu věcí, zatímco liberální označuje právě osvobození se od tohoto řádu, spiknutí proti Našemu Pánu Ježíši Kristu.

Uvádím zde na závěr jak kardinál posuzuje slavné rozlišování mezi tezí a hypotézou katolických liberálů, všeobecným principem a konkrétním případem:

„Z faktu, že konkrétní řád věcí je vzdálen od ideálních teoretických podmínek vyplývá, že konkrétní věci nikdy nedosáhnou dokonalosti ideálu; ale nic víc z toho nevyplývá.“

Tímto způsobem z faktu existence odlišných menšin v katolickém národě plyne, že náboženskou jednomyslnost nikdy nelze dosáhnout dokonalým způsobem, že i když bude uskutečněno kralování Našeho Pána Ježíše Krista, nebude se nikdy jednat o dokonalou vládu podle předepsaných principů; ale nevyplývá z toho, že se o toto panování nemá v praxi usilovat a že by se náboženský pluralismus měl stát principem!

Vidíte tedy, že v liberálním katolicismu (je to termín, který používám s odporem, když se jedná o bludařství) má své místo **zrada** principů, kterým se odmítají uznat, je to prakticky odpad od víry ve společenskou vládu Našeho Pána Ježíše Krista. Plným právem můžeme prohlásit: **„Liberalismus je hřích“³**, pokud se jedná o katolický liberalismus.

Na dně tohoto bludu existuje také – vrátím se k tomu v příští kapitole - **intelektuální zmatkařství**, mánie zachovávání zmatku, odpor k definování čehokoliv: tak jako je to se smíšením pojmů **tolerance** a **„tolerantismu“**. Tolerance totiž je katolická zásada a představuje v jistých okolnostech povinnost **lásky** a politickou **rozvážnost** ve vztahu k menšinám. Tolerantismus však naproti tomu představuje liberální blud, který touží přiznat všem odpadlíkům bez výjimky za všech okolností a také ve jménu **spravedlnosti** tatáž práva, kterým se těší ti, kteří setrvávají v mravní nebo náboženské pravdě. V současné době, jak můžeme pozorovat v jiných oblastech pokud učiníme z milosrdenství spravedlnost, boříme tím společenský řád: zabíjíme spravedlnost i milosrdenství.

³ Název díla Dona Felixe Sardy y Salvany: *Le liberalisme est un péché*.

16. Kapitola

Liberálně katolická mentalita

„Jsou slaboši, kteří tyranizují,
bezmocní, kteří, jsou zlí
a poražení, kteří si to zaslouží.“
Charles Maurras

Nemoc ducha

Liberální katolicismus je cosi víc, než pouhá neuspořádanost, je to „**nemoc ducha**“:¹ Duch není schopen jednoduše spočinout v pravdě. Duch se neodvážá nic tvrdit bez toho, aby si ihned nepředstavil protikladné tvrzení, které se cítí povinen také obhajovat. Papež Pavel VI. byl právě takový typ rozděleného ducha, člověkem jakoby dvou tváří. Tato jeho povaha byla dokonce patrná na jeho fyzické tváři. Neustále se zmítající mezi rozpory, pohybující se jako kyvadlo sem a tam, pravidelně se kývajících mezi tradicí a novotami.

Někteří lidé to nazývají „schizofrenií rozumu“. ...

Myslím si, že P. Clerissac postřehl nehlouběji přirozenost této nemoci. Je to „**chybění integrity ducha (myšlení)**“ píše,² „duch nemá dostatečnou důvěru v pravdu“:

„Toto chybění integrity ducha v epoše liberalismu se dá po stránce psychologické rozeznat podle dvou patrných rysů: Liberálové jsou receptivní a horečnatí. Receptivní, protože se příliš snadno vžívají do stavu svých současníků spolu vrstevníků a přebírají tyto jejich duševní stavy a horečnatí, protože upadají do neustálého apologetického neklidu. Zdá se, že trpí pochybnostmi, s nimiž bojují a nedostatečně důvěřují pravdě, chtějí příliš mnoho ospravedlnovat, příliš mnoho vysvětlovat, příliš mnoho přizpůsobovat nebo příliš mnoho omlouvat.“

Žít v harmonii se světem

Příliš mnoho omlouvat! Jak dobře je to řečeno: Chtějí všechno z minulosti Církve omluvit: křížové výpravy, inkvizici.. Když mají bránit a manifestovat

¹ Abbé Roussel, *Libéralisme et catholicisme*, s. 16

² Humbert Clérissac O.P., *Le mystère de l'Église*, kap. 7

víru vypadají při tom velice stydlivě, obzvláště pokud jde o práva Ježíše Krista, ale při přizpůsobování jsou ve svém živlu, to je jejich zásada:

„Vychází přitom všem z jedné praktické zásady, kterou považují za nevyvratitelnou: Tato zásada zní, že Církvi nebude v konkrétní společnosti, v níž má plnit své božské poslání rozuměno, pokud nebude s touto společností žít v harmonii.“³

Právě proto chtěli později modernisté přizpůsobit hlásání evangelia falešným kritickým vědám a falešné imanentní filosofii své doby. *Snažili se tím o to, aby křesťanskou pravdu učinili přístupnou duchu lidí, kteří jsou vyučeni na odmítání nadpřirozena.*⁴ Musí se tedy podle nich, pokud chceme obrátit ty, kteří nevěří v nadpřirozeno nehledět na zjevení Našeho Pána Ježíše Krista, odhlédnout od milostí, zázraků... Když pracují s ateisty, nemluví jim o Bohu, nýbrž sestupují na jejich úroveň uvažování. Půjdou-li touto cestou stanou se křesťanskými marxisty: *ti druzí* to budou, kdo je obrátí!

Je to tentýž způsob myšlení, který propaguje „Mission de France“ (dělničtí kněží) a jehož se dnes ve svém apoštolátu ve světě drží četní kněží. Pokud chceme někoho obrátit, musíme sdílet svůj pot s dělníky a s pracujícími pracovat a ne se jim ukazovat jako kněz, musíme poznat jejich starosti, jejich požadavky přání a tak se staneme kvasem v těstě ... - Kdo se tímto způsobem obrátí jsou tito kněží, kteří se stanou odborovými agitátory! –

Potom řeknou: „Ano, ale pochopte, museli jsme se zcela přizpůsobit s tímto milieu k němuž jsme sestoupili, nemohli jsme je začít obracet, vylekat je tím, že je chceme evangelizovat nebo chtít jim vnucovat pravdu!“ - Jaký to omyl! Tito lidé, kteří již nevěří, mají žízeň po pravdě, mají hlad po chlebu pravdy, který jim tito zbloudilí a zmatení kněží již nechtějí lámat!

Tento mylný způsob uvažování se vštěpuje dnes misionářům: „Ale ne, nekažte hned těmto chudým domorodcům, kteří především umírají hladem o Kristu. Dejte jim nejdříve najíst, potom pracovní nářadí, naučte je pracovat, naučte je abecedě, hygieně ...a také - proč ne - antikoncepci? Ale nemluvte jim o Bohu, - protože mají prázdné žaludky! – Ale já právě proto říkám: Právě proto, že jsou chudí a chybí jim pozemské statky jsou mimořádně přístupní pro nebeské království, pro slovo „hledejte nejprve království Boží, pro lásku k Bohu který je miluje a má k nim soucit a oni mohou mít skrze svou bídu účast na jeho vykupitelském utrpení. Pokud je tito naopak budou snažit dostat na svou úroveň, ničeho nedosáhnou než toho budou křičet proti

³ DTC sv. , Sp. 509

⁴ Jacques Marteaux, *Les carboliques dans l'inquietude*, passim.

nespravedlnosti a že se v nich vyvolá hněv. Ale když jim přinesou Boha, zařídí to On tak, že je pozvedne a pak budou skutečně bohatí.

Smířit se s principy z r. 1789

V politice vidí liberální katolík v liberálních principech z r. 1789 křesťanské pravdy, což je značná nestydatost, přesto však jsou po očistění novodobé ideály volnost, rovnost, bratrství, jakož i demokracie (jakožto ideologie) a pluralismus suma sumárum všechny pro Církev přijatelné. To je bludné učení, které odsoudil Pius IX. ve svém **Syllabu**:

„Římský papež se může a má smířit a přizpůsobit pokroku, liberalismu a moderní civilizaci.“⁵

Katolický liberál prohlašuje: „Co chcete? Není přece možné se do nekonečna stavět proti ideám současné doby, veslovat bez ustání proti proudu, ukazovat se jako zaostalý nebo reakcionářský.“ Antagonismus mezi Církví a světským liberálním duchem bez Boha již není žádoucí. Oni touží po tom usmířit to, co je nesmířitelné. Chtějí zavést mír mezi Církví a revolucí, mezi Naším Pánem Ježíšem Kristem a knížetem tohoto světa. Nelze si představit předsevzetí více rouhavé, více rozředující křesťanského ducha, prospěšnost boje o víru, ducha křížového tažení, tzn. horlivost o dobytí světa pro Ježíše Krista.

Od malomyslnosti srdce k apostasii

V celém tomto tzv. katolickém liberalismu je nedostatek víry, nebo řečeno lépe a přesněji, nedostatek **ducha víry**, který je duchem celkového vydání se: podřízení se Kristu, touha obnovit vše, aby skrze Něho znovu vše bylo smířeno,“ podle slov svatého apoštola Pavla (Ef. 1,20). Oni nemají odvahu domáhat se plných práv pro Církev, oni se vzdávají bez boje; přizpůsobují se dokonce zcela dobře laicismu a nakonec přistupují k jeho přijetí. Dom Dellate a kardinál Billot dobře charakterizují tyto tendence k apostasii:

„Odtud pochází hluboké rozdělení (Falloux a Montalembert na liberální straně ve Francii v 19. stol.), které rozdělilo katolíky na dvě skupiny: na ty, jejichž hlavním cílem byla svoboda pro činnost Církve a pro zachování jejich práv ve společnosti, tehdy ještě stále křesťanské; a na ty, kteří se především starali o to aby vymezily meze v nichž ještě

⁵ Odsouzená věta 80, Dz 1780

novodobá společnost může tolerovat křesťanství, aby následně přivedli Církev do područí této zredukované pozice.“⁶

Celý liberální katolicismus, říká kardinál Billot spočívá v udržování dvojznačnosti: „směšování tolerance a schvalování“:

„Problém mezi liberály a námi nespočívá v tom, zda si uvědomujeme zlobu tohoto světa, nutné je trpělivé tolerování toho, co není v naší moci změnit a současně se starat o to zamezit většímu zlu a v konání veškerého možného dobra.; problém spočívá v tom, zda se dá přijmou akceptovat (nový stav věcí), ctít principy, které tvoří základ tohoto řádu věcí, podporovat jej svými slovy, učením, prací, tak, jak to činí tzv. liberální katolíci.“⁷

Proto vlastně Montalembert se svým sloganem „*Svobodná Církev ve svobodném státě*“ učinil ze sebe bojovníka za rozlučku církve od státu, odmítající přiznat, že ta vzájemná svoboda a nezávislost vede nutně do situace podrobení Církve v profánní společnosti. Proto také de Broglie mohl napsat liberální dějiny Církve, v níž excesy křesťanských panovníků převažují nad dobrodiním křesťanských ústav. Tímto způsobem také ze sebe Jacques Piou učinil herolda sjezdu francouzských katolíků za republiku: nejen státu o republikánském zřízení, jakožto demokratické a liberální ideologie. Toto je hymna *liberální lidové akce* složené Piouem kolem roku 1900:

Jsme za liberální akci,
A chceme žít ve svobodě
Tak nebo tak, tak to chceme.
Svoboda je naše sláva.
Zvolejme: Ať žije svoboda!“
Chceme, aby bylo možno věřit i nevěřit.

(refrén:)

Akci liberální provolejme,
liberální, liberální,
Pro všechny stejné zákony,
Všem stejné, ideální.
Ať žije liberální akce Piou!“

⁶ *Vie de Dom Guéranger*, sv. II, s. 11.

⁷ *Le cardinal Billot, lumières de la théologie*, s. 58 f.

Liberální katolíci z r. 1984 nedělají lépe, když na ulicích Paříže prozpěvují svou píseň svobodné školy:

**„Liberté, liberté, tu es la seule vérité!“
„Svobodo, svobodo, ty jsi jediná pravda!“**

Jaké neštěstí představují tito liberální katolíci! Vkládají svou víru do peněženek a přijímají hodnoty současné doby. Jaké nepředstavitelné škody napáchali Církvi úpadkem víry a apostasií.

Končím stránkou z Dom Guerangera, o němž jsem vám již mluvil, která je plná ducha víry:

„Dnes, více než kdykoliv jindy, (...) potřebuje společnost učení, které je silné a vnitřně spojené. Uprostřed všeobecného rozplývání se idejí, jediné tvrzení rozhodná na pevných základech tzn. tvrzení nekompromisní mohou být přijatelná. Skutky se stávají stále více neplodné a každý z nich trhá pro sebe střepiny pravdy. Ukažte se tedy takovými jakými skutečně jste: přesvědčenými katolíky. (...)!

**P l n é a c e l k o v é v y z n á n í v í r y s s e b o u p ř i n á š í
m i m o ř á d n o u m i l o s t. T o t o v y z n á n í p ř e d s t a v u j e s p á s u p r o t y,
k t e ř í j e v y z n á v a j í ; a s v ě d e c t v í d o k a z u j í, ž e j s o u r o v n ě ž s p a s e n í m p r o t y,
k d o j e s l y š í.“**

17. Kapitola

Papežové a liberální katolicismus

„Liberální katolicismus
je skutečnou metlou.“

Pius IX.

Ve své knize¹ uvádí Pater Roussel celou řadu prohlášení papeže Pia IX. odsuzující snahy katolických liberálů směřujících k promíšení Církve a revoluce. Zde jsou některé z nich. Je dobré se nad nimi zamyslet.

„Směšování principů se dotýká vaší země a neumožňuje jí dosáhnout požehnání od Boha. Promluvím slovo a nebudu jej držet v tajnosti. To, čeho se obávám nejsou všichni ti lotři z pařížské komuny... obávám se daleko více těch nešťastných politiků, toho katolického liberalismu, který je skutečnou metlou... té hry na houpačce, která může zničit náboženství. Bez pochyby je potřeba jednat milosrdně, konat co je možné, aby byli zachráněni ztracení; ale není možné sdílet jejich názory...“²

*

„Proto ctihodný bratře (biskup z Quimper) informuj členy katolického sdružení, že během početných příležitostí, kdy jsme odsoudili stoupence liberálních názorů neměli jsme na mysli ty, kteří nenávidí církev a které nemá smysl vyjmenovávat; ale spíše ty, které jsme označili a kteří tím, že přechovávají a podporují skrytou liberální nákazu nasátou s mateřským mlékem, pod záminkou že ona není zkažena zjevnou zlobou a že není podle nich škodlivá pro náboženství snadným způsobem kazí myšlení lidí a tímto způsobem rozsévají semena revolucí, která již po delší čas otřásají celým světem.“³

*

„A přesto, že synové světa jsou prozíravější než synové světla, jejich prohnání (nepřátel církve) by bez pochyb nedosáhla takových

¹ *Liberalisme et catholicisme*, 1926

² Promluva k poutníkům z Nevers, červen 1871.

³ Breve katolickému kolu v Quimper, 1873.

úspěchů, kdyby jim početné zástupy nazývající se katolíky nenabídly svou ruku. Ano bohužel! Jsou takoví, kteří si přejí pochodovat společně s našimi nepřáteli, snaží se uzavírat spolky mezi světlem a tmou, shodu mezi spravedlností a nerovností za pomoci doktrín tzv. liberálně katolických, které se opírají na neškodlivějších principech, pochlebují světské moci, když tato útočí na věci nadpřirozené a nutí svědomí lidí k přijímání, nebo minimálně k toleranci těch nejničemnějších zákonů, přesně tak, jako kdyby nebylo napsáno, že dvěma pánům nelze sloužit. V současnosti jsou mnohem horšími a škodlivějšími nepřáteli, než ti nejvyhlášenější nepřátelé. Právě proto, že konají svá díla nepozorovaně, bez podezření... ale i proto, že žijí na hranici formálně odsouzených názorů, vytvářejí pocity sjednocení a zachovávání neodsouzené doktríny, čímž vábí nerozvážné milovníky dohody (církve s revolucí) a klamou poctivé lidi, kteří by se normálně vzbouřili proti zjevným bludům. Tímto způsobem rozpolcují rozum, rozrývají jednotu, oslabují síly, které je zapotřebí spojit, abychom se společně mohli postavit proti nepřátelům...“⁴

*

„Můžeme pouze přivítat Váš závazek k obraně a vysvětlení našeho Syllabu, zvláště těch, kteří odsuzují katolický liberalismus, který má značný počet přívrženců v tom šlechtném lidu a protože se zdá jen málo odbíhat od pravdy, je velice nebezpečný pro lidi méně vzdělané, snadno klame ty, kteří nestojí na stráži a ničí katolického ducha skrytě a nepozorovaně, umenšuje katolické síly a zvětšuje sílu nepřátel.“⁵

Cožpak mají liberálové odvahu po takovém odsouzení odporovat tomu, když je někdo nazývá věrolomníky, zrádci a nebezpečnými nepřáteli Církve?

Abych dokončil celkové úvahy o katolickém liberalismu uvedu názor autorizovaného svědka: Emile Kellera, francouzského poslance z r. 1865 obsažený v jeho knize *Syllabus Pia IX. – Pius IX. a principy roku 1789*:

„O co vlastně jde v této dohodě, která je už po tolik let požadována a která je formulována způsobem stále více naléhavým? Jaké místo chtějí dát tito lidé Církvi v paláci, který nejprve musela Církev opustit? Liberálové a vládcové akceptují Církev ochotně jako přílohu, jako dodatek. Ale naprostá nezávislost, suverenita bez omezení a úplná svoboda působení je mimo Církev a její vládu. Ponechávají Církvi

⁴ Breve katolickému kruhu v Miláně 1873

⁵ Breve redaktorům katolických novin v Rodez, 1876

doménu svědomí pod podmínkou, že jim Církev ponechá věci politické a uzná hodnoty novodobého myšlení, které jsou známy jako principy z roku 1789. Mnozí ušlechtilí duchové se nechali chytit do této půvabné sítě a nemohou pochopit, že tyto principy, které jsou tak uměřeně formulovány musí být odmítnuty. Někteří dokonce odchází z Církve, absurdně si představují, že to vyžaduje oběť pro pokrok a svobodu. Jiní nemají odvahu odporovat ctnostem moderních formulací, velice se namáhají, aby přiměli Církev k jejich přijetí tak, jak to udělali oni s navrhovaným porozuměním a smířením. Šťastně uznávají, že jim bylo dokázáno, že až na některé drobnosti jsou principy z r. 1789 principy ryze křesťanskými. A že by bylo zapotřebí je přijmout a očistit, aby byly postupně a bez překážek uznány a požehnány Apoštolským Stolicem.“

Ano, tak to je ! To je přesně to, co se stalo na II. vatikánském koncilu: liberálům se podařilo získat požehnání papeže a koncilu pro principy z r. 1789. Pokusím se to dále dokázat

18. kapitola

O mýtu pouhé svobody:

„Nebojí se činit rouhavé
srovnání evangelia s revolucí.“
Svatý Pius X.

Katolický liberalismus od svého zrodu směřuje k útoku na Církev pod **praporem pokroku**. Dovolte mi, abych se zmínil o několika jménech tohoto pokrokového liberalismu.

I. Lamennaise (1782-1854)

Felicité de Lamennaise, kněz, který byl buřičem proti Církvi, nevěrný svému kněžství, opírá svůj liberalismus o mýtus *pokroku* lidstva, jenž se projeví rostoucími aspiracemi na svobodu lidí. Toto hnutí, říká Lamennaise,

„má svou nezničitelnou zásadu v prvním a fundamentálním právu, mocí kterého touží lidstvo po osvobození z pout svého dětství, v takové míře, že v rozvíjejícím se křesťanstvu byla inteligence vybrána k tomu, aby lidstvo dosáhlo věku dospělosti“.¹

Ve středověku potřebovalo lidstvo ve svém dětství péči Církve. Dnes, když již lidstvo dorostlo, je povinno se již osvobodit z této péče, skrze odluku Církve od státu. Církev se musí přizpůsobit tomuto novému stavu věcí, který sama vytvořila:

„nový společenský řád, spočívající v ohromném rozvoji svobody, který nutně učinil katolicismus pomocí toho, že v duších rozvinul pravdivou představu a chápání práva.“

V prospektu, který obsahuje program Lamennaisova listu „*L'Avenir*“ se ukazuje dokonale liberální dopad Lamennaisovy teorie:

„Všichni přátelé náboženství musí pochopit, že ono potřebuje pouze jedno: svobodu.“

¹ *Ouvres completes*, sv. X. s. 317 f., citace v DTC sv. VIII. Sp. 2489

Cílem bylo zredukovat postavení Církve na úroveň stejných pozic jaká mají všechny ostatní spolky a náboženská sdružení a vyznání vůči právu. Papež Řehoř XVI. nemohl neodsoudit takový blud. Učinil tak v encyklice **Mirari vos** ze dne 15. července 1832 následujícím způsobem:

„ty, kteří touží oddělit Církev od státu a zbořit vzájemnou harmonii Impéria a Sacerdotia (státu a kněžství)“. Neboť, tak prohlašuje „Je jasné, že této harmonie, která byla vždy tak prospěšná a zdravá pro zájmy církve i světské moci se obávají bojovníci za nespoutanou svobodu;“²

V encyklice také odsuzuje stejným způsobem:

„onen absurdní požadavek, nebo lépe řečeno šílenství, podle něhož má být svoboda svědomí zabezpečena a zaručena každému, ať je to kdokoliv.“³

Buďme si jisti, že Církev by se nemohla nikdy shodnout s revolučními a liberálními principy pro všechny, též samé svobody, přiznané všem bez výjimky náboženským názorům! Pokud jde o mýtus pokroku osvobození lidstva, dává tomu katolická víra pravdivý název: apostasie národů!

II. Marc Sangnier a „Sillon“

Navzdory papežským odsouzením nepřestává pokrokový katolicismus pronikat do Církve. Otec Emmanuel Barbier napsal malou knížku pod názvem *„Le progres du liberalisme catholique en France sous le pontificat du pape Léon XIII“*⁴ –(Pokrok katolického katolicismu ve Francii za pontifikátu papeže Lva XIII.). Jedna z kapitol pojednává o *„progresivním (pokrokovém) katolicismu“*, o němž autor hovoří takto:

„Výraz ‚progresistický katolicismus‘ je to, co pan Fogazzaro popisuje ve svém románu *„Il santo“* k označení jednoty reforem, které podle něj je potřeba zavést v Církvi v jejím učení, jejím vnitřním životě a v její disciplíně. Existuje skutečná podobnost tendencí mezi zmíněným již hnutím ve Francii a hnutím jehož je pan Fogazzaro v Itálii nejznámějším hlasatelem.“

² Vgl. Dz 1615

³ PIN 24, vgl. Dz 1613

⁴ Dílo si zachovalo navzdory odsouzení jimž bylo z opatrnosti postiženo svou plnou hodnotu.

Musím vám říci, že modernismus a liberální katolicismus jsou vzájemně provázány a mají stejnou taktiku brzy se zjistilo, že Fogazaro bez studu prozradil plán na proniknutí církev modernismem.⁵

*

V roce 1894 zakládá Marek Sagnier časopis *Le Sillon*, který se měl stát hnutím mládeže snažící se o smíření církve s principy r. 1789, socialismu, a universální demokracií na bázi blouznění o pokroku lidského vědomí. Pronikání jeho idejí do seminářů a vývoj hnutí ke stále silnějšimu indiferentismu přinutila svatého Pia X. k napsání listu *Notre charge apostolique* ze dne 25. srpna 1910, jimž odsoudil snahy hnutí o reformu společnosti.

„Je to přelud, chtít vybudovat lidskou společnost jinak, než jak ji Bůh vystavěl; nelze změnit základy přirozené a božské. Jde jen o to aby se na nich stavěla a obnovovala proti útokům, nezdravé utopii, vzpourám a bezbožnosti...

„Sillon má šlechetnou starost o důstojnost lidskou. Avšak tuto důstojnost chápe po způsobu jistých filosofů, jichž schvalovati jest Církve daleko. Prvním prvkem této důstojnosti jest svoboda, chápaná v tom smyslu, že každý člověk, vyjma věci náboženství je svéprávný. Z této základní zásady vykřesává následující závěry: Dnes je lid v područí moci, rozdílné od něj; musí se od ní vymanit: politické osvobození. (...) politické a společenské zřízení založené na tomto dvojím základě, svobody a rovnosti (k nimž se brzy připojí bratrství), hle, co jmenují demokracií.“

Poté, co ve stopách Lva XIII. pokáral falešné heslo „volnost-rovnost“, odkrývá sv. Pius X. kořeny progresistického liberalismu *Sillonu*:

„Konečně na základě všech překroucenin základních pojmů sociálních staví Sillon falešnou ideu o důstojnosti lidské. Podle něho člověk nebude opravdu člověkem, hodným toho jména, až v den když dosáhne vědomí osvíceného, silného, nezávislého, svéprávného, jež se dovede obejít bez učitele, neposlouchajícího než sebe sama a schopného bráti na sebe a nositi bez prohřešení největší zodpovědnost. Ejhle ta velká slova, jimiž se velebí pocit lidské pýchy. (...)

Hle jak se vnuká vaší katolické mládeži nedůvěra k Církvi, k jejích Matce; namlouvá se jim, že za devatenáct století se jí ještě nepodařilo na světě postavit společnost na pravé základy; že nepochopila společenské pojmy o autoritě, svobodě, rovnosti, o bratrství a velcí

⁵ Vgl. i ploncardd'assac, l'eglise kap. 15

samovládci, kteří založili a tak slavně spravovali Francii, nedovedli dát svému lidu ani pravé spravedlnosti, ani pravé štěstí, protože neměli ideály Sillonu. (...) Dech revoluce přešel tudy a možno soudit, že jsou – li sociální nauky Sillonu bludné, jeho duch je nebezpečný a jeho výchova zhoubná. Nemusíme zdůrazňovat, že všeobecná demokracie nemá žádný význam pro působnost Církve na zemi; (...)

Sv. Pius X. poté pranýřuje indiferentismus *Sillonu*, který se podobá indiferentismu II. vatikánského koncilu jako svému rodnému bratru:

„Co si máme myslet o této úctě ke všem bludům a o podivném pozvání učiněném katolíkem ke všem rozkolníkům, aby posilovali svoje názory studiem a z nich čerpali prameny stále hojnějších sil? Co dlužno myslet o sdružení, kde všechna náboženství, ba i volná myšlenka se může projevovat podle své libosti?“

A svatý papež jde k podstatě věci:

„Sillon (...) neznamená nic jiného, než bídny přítok velikého odpadlického hnutí, které je zorganizováno ve všech zemích, aby založilo nějakou všeobecnou církev, jež nebude míti ani dogmat, ani hierarchie, ani pravidla pro ducha, ani uzdy pro vášně a která by pod záminkou svobody a důstojnosti lidské zavedla, kdyby mohla, na zemi království lsti, síly a utiskování slabých, kteří trpí a kteří se lopotí (...) Známe až příliš dobře ty temné laboratoře, kde se vyrábějí tyto smrtonosné nauky, jež by neměly svádět duchů bystrozrakých. Vůdcové Sillonu se nedokázali jim ubránit: Zanícení a přepjatost jejich citů, slepá dobrota jejich srdce, jejich filosofický mysticismus, smíšený částečně s osvícenstvím, strhl je k *novému evangeliu*, v němž se domnívali viděti *nové Evangelium* Spasitelovo do té míry, že se neostýchají pojednávat o Našem Pánu Ježíši Kristu s familiaritou nanejvýš neuctivou a poněvadž je jejich ideálem revoluce, nebojí se činiti rouhavá srovnání mezi evangeliem a revolucí, která nemají omluvy, že vyšla z úst při nějaké bouřlivé improvizaci. (...)

Svatý papež uzavírá tím že znovu potvrzuje pravdu o skutečném sociálním pořádku:

„(...) Církev, která nikdy nezradila štěstí lidí účastí na nebezpečných spolicích nemusí utíkat od své minulosti (...) Církvi postačí navrátit se za pomoci spolupráce skutečných pracujících společenské obrody k organizacím zničeným revolucí.⁷ A k jejich

⁷ Svatý Pius X. tu odkazuje na pracovní korporace, články společenského sociálního svornosti. Jsou protikladem odborového hnutí, které je prostředkem třídního boje.

obnovení v tomtéž křesťanském duchu, kterými byly inspirovány, do nových podmínek vzniklých materiálním vývojem současné společnosti,⁸ neboť skutečnými přáteli lidu nejsou ani revolucionáři, ani novátoři, ale tradicionalisté.“

Takovými energickými a precizními výrazy tedy odsoudil svatý papež Pius X. progresistický liberalismus a definoval skutečné katolické postoje. Je to pro mne skutečně největší útěcha, že mohu dosvědčit, že jsem věrný učení tohoto kanonizovaného papeže. Úryvky, které jsem použil vysvětlují unikátním způsobem koncilní nauku v této věci. Mám v úmyslu se o tom v krátkosti následně zmínit.

⁸ Vývoj se týká materiálního a technického pokroku, ale člověk a společnost zůstávají podřízeny stejným zákonům. Vatikánský koncil II. v konstituci *Gaudium et spes* toto rozlišení ignoroval a znovu upadl do progresismu *Sillonu*.

19. kapitola

Přelud pluralismu

Od Jacquese Maritaina k Yves Congarovi

Nebojí se činit rouhavá srovnání
mezi evangeliem a revolucí.

sv. Pius X.

Pod korouhví pokroku nastoupil tzv. katolický liberalismus k útoku na Církev, tak jak jsem to v poslední řeči ukázal. Nic mu nechybělo chyběl mu jen *plášť filosofie*, kterým by se přikryl, aby mohl s plnou jistotou proniknout do Církve, která jej dosud držela v klatbě. Několik jmen ilustruje toto pronikání liberalismu do Církve do předvečera II. vatikána.

Jacques Maritain (1882 - 1973)

Není to mýlka pokud bývá Jacques Maritain nazýván otcem náboženské svobody II. vatikána. Pavel VI. se v průběhu svých seminárních let, které z větší části strávil doma živil od roku 1926 politickými a sociálními tezemi liberálního Maritaina, kterého přijal za svého učitele... Svatý Pius X. byl zcela jistě lépe inspirován, když si za svého učitele zvolil kardinála Pie¹, jemuž věnoval ústřední díl své nástupní encykliky *E supremi apostolatus* a také své heslo: „Všechno obnovit v Kristu.“

Bohužel motto Maritaina, které se stalo i mottem Pavla VI. znělo: „Obnovit všechno podle člověka“! - Z vděčnosti ke svému starému učiteli svěřil mu Pavel VI. 8. prosince 1965, v den uzavření koncilu text *závěrečného poselství*, koncilu, kterým se obracela církev k světu. Hle, co obsahuje toto poselství určené vládám a režimům, které přečetl kardinál Lienárt:“

„Ve vašem pozemském a časném společenství buduje On (Kristus) tajným způsobem duchovní a věčné společenství, svou Církev. A co od vás žádá tato Církev, po téměř dvou tisíciletích změn všeho druhu

¹ Kněz diecéze Poitiers a řeholník vyprávěl P. Theotimovi od sv. Justina byli přijati u sv. Pia X.. „Ó! Diecéze kardinála Pie!“ řekl jim papež a zvedl ruce. Znam dobře dílo vašeho kardinála a mnoho let čtu několik stran jeho díla každý den“. Když to říkal vzal jeden ze svazků a podal jej do rukou svým hostům. Tito mohli se skromností potvrdit, že svazek musel již předtím patřit faráři ze Salzana nebo spirituálovi semináře v Trevisu než se dostal do Vatikánu.

v jejich vztazích k vám mocným země - co od vás dnes žádá? Řekl vám to jeden z hlavních textů tohoto koncilu: **Ž á d á o d v á s p o u z e s v o b o d u. Svobodu věřit, svobodu hlásat vám víru, svobodu milovat svého Boha a jemu sloužit, svobodu žít a přinášet lidem poselství života. Nebojte se, ona je předobrazem svého Mistra. Nebojte se, podobně jako činy našeho Mistra ona nenarušuje vaše přednostní právo, ale uzdravuje všechno, co je lidsky nevyhnutelně smrtelného stavu, to proměňuje, naplňuje nadějí, pravdou a krásou.**²

Tímto způsobem jsou kanonizovány Maritainovi teze „*živého křesťanského společenství*“, podle nichž se církev v pokrokovém a nevyhnutném hnutí zřiká podpory světského ramene. Osvobozuje se z problematické podpory hlav katolických států a spokojuje se tak s pouhou svobodou a stává se jedinečným evangelním kvasem ukrytým v těstě nebo znamením spásy pro lidstvo.

Maritain přiznává, že zmiňované „osvobození církve“ je provázeno odpovídajícím osvobozením časného na duchovním, světské společnosti na Církvi skrze laicizaci veřejného života, které v některých ohledech představuje *ztrátu*. Ztráta je však přesto ve velké míře vyrovnávána pokrokem, který svoboda působí skrze ni a také skrze náboženský pluralismus, který je ve společnosti legálně ustanoven. Každá duchovní rodina se může těšit vlastním právním statutem a spravedlivou svobodou.³ V souvislosti s tím v průběhu dějin lidstva se objevuje právo, objevené právo, dvojité právo degradace a povýšení dějinné historické energie⁴: právo vyjevení svědomí člověka a svobody a také související právo degradace množství časných prostředků daných k dispozici církvi a jejího triumfalismu:

„Zatímco plynutím času a pasivity materie se přirozeným způsobem rozměňují a degradují věci tohoto světa a energie dějin, tvůrčí síly, které jsou vlastností ducha a svobody... mají stále větší kvalitu této energie. Život lidských společenství pokračuje a rozvíjí se na úkor mnoha ztrát.“⁴

Rozeznali jste jistě slavnou Bergsonovu „tvůrčí energii“ a ne méně slavné „povstání vědomí“ Theilharda de Chardina. Celý tento skvělý svět – Bergson, Theilhard, Maritain – ovládl a zkazil katolické myšlení, během několika desetiletí.

Ale postavme se přece proti Maritainovi, co se stalo se společnou vládou Našeho Pána ve vašem křesťanském společenství, pokud již

² *Documents pontificaux de Paul VI*, Editions Saint Augustin, Saint Maurice, 1965, s.685

³ *L'humanisme intégral*, kap. V, s. 180 f.

⁴ *Les droits de l'homme et la loi naturelle*, s.34

společnost neuznává Ježíše Krista a jeho církev? Poslechněte si uvážlivou odpověď filosofovu: Křesťanství (neboli společenská vláda Ježíše Krista). je schopna mnoha paralelních následných historických realizací, zásadně rozdílných, ale analogických; středověké křesťanství typu sakrálního posvátného a teokratického (jaká to dvouznačnost v obou termínech!) je charakterizováno množstvím prostředků časných ve službě jednoty a víry musí být dnes nahrazeno „*novým křesťanstvím*“, které jak jsme viděli je charakterizováno osvobozením časného i duchovního a také náboženským a kulturním pluralismem společnosti.

Jaká dovednost při použití filosofické teorie analogie, jen proto, aby byla popřena společenská vláda Našeho Pána Ježíše Krista! To, že křesťanství může být realizováno rozmanitými způsoby jako např. v monarchii svatého Ludvíka nebo v republice Garcia Morena, je jasné. Ale že Maritainova „pluralitní“ společnost v níž je místo i pro „vitální křesťanství“ je také ještě křesťanstvím a je schopna realizovat společnou vládu Našeho Pána Ježíše Krista, to naprosto popírám: *Quanta Cura, Immortale Dei a Quas priimas* mne ujist'ují o něčem naprosto rozdílném, že Ježíš Kristus nemá třicet šest způsobů uskutečňování své vlády ve společnosti. On vládne tak, že se občanské zákony utvářejí podle informací čerpaných z Jeho božského práva. Jedna věc je podpora společnosti, ve které skutečně existuje mnoho náboženství, jako například v Libanonu a konání všeho, aby Ježíš Kristus byl stěžejní bod. Něco jiného je hledání pluralismu ve společnosti v níž mají dosud katolíci většinu a ta chuť - to je už opravdu trochu moc - pokřtít tento systém jménem křesťanství; Ne! „Nové křesťanství“ vymyšlené Jacquesem Maritainem představuje pouze skomírající křesťanství, které provedlo apostasii a odmítlo svého Krále.

*

Ve skutečnosti byl Jacques Maritain oslněn civilizací otevřeně pluralistického typu ve Spojených státech v níž katolická církev žijící v systému svobody dosáhla obdivuhodného rozvoje a růstu počtu členů a svých institucí. Ale je to dostatečný argument k přijetí principu liberalismu? Na odpověď se zeptejme papežů:

Lev XIII. v encyklice *Longinqua oceani* ze dne 6. ledna 1895 chválí pokrok Církve v Spojených státech. Toto je jeho hodnocení. Tak psal americkým biskupům:

„S vámi, díky dobré ústavě státu, dosáhla Církev neomezována žádnými pouty zákonů, chráněna před násilím všeobecným právem a poctivostí soudů zaručenou svobodu k neomezované existenci a činnosti. Toto zjištění je pravdivé, ale přesto se musíme varovat bludu,

jakým by bylo tvrzení, že nejlepší situace pro církev je takový stav, jaký je v Americe nebo, že je vždy potřebné odstranit a že je vždy výhodné, když jsou rozděleny principy správy věcí civilních a věcí posvátných, jak je tomu v Americe.

Samozřejmě pokud je katolické náboženství mezi vámi uctíváno, pokud vzkvétá, pokud se dokonce rozvíjí, je potřeba to připsat výlučně Boží plodnosti, kterou se církev projevuje vždy, když jí nikdo nestojí v cestě, když jí nikdo neklade překážky, když se může šířit a dobývat země. Církev by vydala mnohem více plodů, kdyby se nejen těšila svobodě, ale i podpoře ze strany zákonů a péčí ze strany světské moci.“⁵

V době nám bližší Pius XII. uvažuje podobně jako Lev XIII., že náboženský pluralismus může představovat dostačující prospěšnou podmínku pro rozvoj Církve; a dokonce zdůrazňuje, že v naší době vystupují tendence k pluralismu:

„(Církev) také ví, že od jisté doby se události vyvíjely ve spíše negativním směrem, tj. ve směru mnohosti náboženských vyznání a koncepcí života uvnitř jedné národní společnosti, ve které katolíci představují méně nebo více silnou menšinu.

Zajímavý a dokonce udivující historický fakt je ten, který vidíme ve Spojených státech. Mezi jinými příklady jakým způsobem vzkvetla církev v situaci nejvíce nemožné.“⁶

Ale veliký papež se velice zdržuje toho, aby z toho vyvodil závěr, že je nutné podpořit rameny kolo dějin ve směru „větru dějin“ a zavést od té doby princip pluralismu. Naopak. Papež ještě jednou potvrzuje katolickou doktrínu:

„Historik nesmí zapomínat, že i když Církev a stát znají chvíle a léta bojů, byly od dob Konstantina Velikého až do dob současných, období míru, často dlouhého, kdy vzkvétala s plným porozuměním spolupráce v oblasti výchovy těchže osob. Církev neskrývá, že ze zásady považuje tuto spolupráci za normální, tak, jako považuje za ideál jednotu lidí v pravém náboženství a plné porozumění při působení mezi církví a státem.“⁷

⁵ Lettres apostoliques de Léon XIII, Bonne Presse, sv.IV, s.

⁶ Řeč na 10. mezinárodním historickém kongresu 7. září 1955. *Documents pontificaux de Pie XII*, sv. 17, s. 294; *Discorsi e radiomessaggi di S.S.. Pio XII*, sv. 17. Rom, 1956, s. 218

⁷ Loc.cit.

Držme se pevně tohoto učení a střežme se *přízraku pluralismu*. Pokud se nám zdá, že vítr dějin vane současně tímto směrem, není to zcela jistě Dech Božího Ducha, ale spíše ledový vítr liberalismu a revoluce, podrývající přes dvě staletí činnost a autoritu křesťanství!⁸.

*

Yves Congar a jiní

Pater Congar nepatří k mým přátelům. Jako teologický expert na koncilu byl s Karlem Rahnerem hlavním původcem omylů, které jsem od té doby nepřestal potírat. Napsal mimo jiné i malou knížku pod názvem *Monseigneur Lefebvre et la crise de l'Église*. (Arcibiskup Lefebvre a krize v církvi). Ihned můžeme rozeznat že P. Congar nás vede ve stopách Maritaina a zasvěcuje do skrytého zákona evoluce a historického kontextu větru dějin. Říká:

„Nemožno popřít, že takový text (koncilní deklaráce o náboženské svobodě) vypovídá materiálně něco jiného než Syllabus z r. 1864 a dokonce takřka opak vět č. 15, 77, 79 tohoto dokumentu. Syllabus brání časné panství na které papežství počínaje novou situací z r. 1929 rezignovalo. Společenský a historický kontext, v němž byla církev povolána žít a hlásat nebyl vždy stejný a musíme se učit z událostí. Již v 19. století katoličtí věřící pochopili, že církev má větší oporu pro svou svobodu v utvrzeném přesvědčení svých věřících, než v přejícnosti knížat.“⁹

Naneštěstí pro P. Congara nejsou tito katolíci nikým jiným, než papeži odsouzení liberální katolíci a učení Syllabu nepodléhající historickým změnám tvoří soubor pravd logicky odvozených ze Zjevení, které jsou **neměnné** jako víra!

Ale náš odpůrce pokračuje a naléhá:

„Církev II. vatikána se deklarací o náboženské svobodě, skrze *Gaudium et spes*, ‚Církev současném světě‘ – jak příznačný název! – jasně situovala do současného pluralistického světa a bez velkého popírání velikosti přetřala řetězy, které ji poutaly k břehům středověku. Nemohla zůstat fixovaná na jeden okamžik dějin.“¹⁰

⁸ Vgl. *Arcibiskup Lefebvre a Svaté Officium*, Mediatrix – Verlag, Wien, 1981 s. 61 f.

⁹ Op.cit., s.58

¹⁰ Loc. Cit.

Hleďme. Směřování dějin se žene k pluralismu; nechme Petrovu lodičku plout tímto směrem a zanechme Vládu Ježíše Krista ve společnosti vzdáleným břehům středověku a dobám minulým. Stejně teorie nacházíme u Murraye, jiného koncilního experta, který má odvahu napsat, že učení Lva XIII. týkající se vztahu Církve a státu se přísně *vztahuje* na historický kontext doby, v níž ji on vyslovil:

„Lev XIII. byl silně ovlivněn historickým chápáním osobní politické moci uskutečňované paternalistickým způsobem nad společností jako nad velkou rodinou.“¹¹

A hopla! To se nám povedl dobrý vtíp: všude byly monarchie nahrazeny vládami „*demokratického a konstitucionálního a sociálního státu*“, který podle názorů našeho teologa, tak jak to řekl i biskup de Smedt během koncilu, „*nepředstavuje kompetentní moc, jež by mohla rozhodovat a vydávat rozhodnutí o pravdě nebo lži v oblasti náboženské*“¹². - Nechme otce Murraye, aby pokračoval:

„Jeho vlastní dílo je poznamenáno silným *historickým vědomím*. Poznal dobu v níž sám žil a psal pro ni s obdivuhodným *historickým a konkrétním realismem* (...) Pro Lva XIII. nebyla konstrukce známá pod názvem katolický konfesionální stát (...) nikdy ničím víc, než pouhou *hypotézou*.“¹⁴

Jaký to zničující relativismus učení! Při užívání takových principů se dá zrelativizovat celá pravda skrze odvolávání se na historické vědomí pomíjející chvíle! Cožpak Pius XI., když psal *Quas primas* byl vězněm historického pojmání a vidění? A svatý apoštol Pavel podobně, když tvrdil o Ježíši Kristu: „On musí kralovat!“?

*

Věřím, že jste s Maritainem, Yves Congarem a jejich druhy pochopili zkaženost učení historického relativismu. Máme co dělat s lidmi, kteří nemají žádný pojem pravdy, žádnou ideu toho, co by mohlo být nazváno neměnnou pravdou. Je to k smíchu, že totiž tito relativističtí liberálové, kteří byli pravými autory a tvůrci II. vatikána chtějí nyní tento koncil, který byl prohlášen za

¹¹ *Vers une intelligence du développement de la doctrine de l'Église sur la liberté religieuse, in Vatican II, la liberté religieuse, Cert, 1967, s. 128*

¹² *Relatio de reemendatione schematis emendati, 28. Mai 1965, Dokumnet 4 SC., s. 48 f.* Nemůžeme uvést žádné cynické prohlášení o popření vlády Ježíše Krista ve společnosti z úst koncilních komisí a redakcí o náboženské svobodě

¹⁴ *Op.cit. s. 134*

pastorální dogmatizovat a vnutit nám koncilní novoty jako věčné a neměnné učení! A velice se zlobí, když jsem se odvážil jim říci: „Ach, říkáte, že by papež již dnes *Quas primas* nenapsal? No dobrá, já vám zase říkám, že váš koncil je něco, jak se již dnes nepíše a je už překonán. Držte se ho pevně, protože to je vaše dílo. Já se držím pevně Tradice, protože ona je dílem Ducha svatého!“

20. Kapitola

Smysl dějin

V poslední promluvě jsem se vám pokoušel ukázat jak málo katolický pohled na *smysl dějin* měli liberální katolíci jako Laménais, Maritain, Yves Congar. Pokusme se jejich chápání hlouběji pochopit a posoudit je ve světle víry.

Smysl nebo nesmysl?

Pro tzv. liberální katolíky mají dějiny „*smysl*“, řečeno jinak, také směr. Tento směr je imanentní, na této zemi je jím svoboda. Lidstvo je hnáno imanentním vánkem ve směru zvětšování vědomí hodnoty lidské osoby a to ve „smyslu“ vždy většího osvobození se od každého nátlaku. II. vatikán se stal jen ozvěnou těchto teorií tím, že ve stopách Maritaina prohlásil:

„Lidé si dnes stále více uvědomují důstojnost lidské osoby a roste počet těch, kteří žádají, aby lidé mohli jednat podle vlastního úsudku a užívat odpovědně svobody, ne z donucení, ale z uvědomení si povinnosti.“¹

Je žádoucí, že je požadavkem, aby člověk dobrovolně kráčet svou cestou ve směru dobra; ale naše doba a hlavní směr dějin se vyznačují rostoucím vědomím důstojnosti lidské osoby a svobody, což je věc značně nejasná. Pouze Ježíš Kristus, který udělil při křtu lidské osobě důstojnost dítěte Božího ukazuje lidem, v čem spočívá jejich skutečná důstojnost, *svoboda dětí Božích*, o níž mluví sv. apoštol Pavel (Řím.8,21). V té míře v jaké se národy poddaly našemu Pánu Ježíši Kristu věčně viděno, roste rozvoj lidské důstojnosti a zdravé svobody. Ale od doby apostasie národů, započaté liberalismem, nemáme jinou možnost než potvrdit, že Ježíš Kristus již nekraluje, „zmizeli věrní mezi lidmi“ (Ž.12,2). Lidská důstojnost je stále více pohrdána a ničena a svoboda je pouze slogan bez jakéhokoliv významu.

¹ Prohlášení o náboženské svobodě, úvod.

Cožpak bylo někdy v nějaké historické epoše vidáno tak veliké a radikální nevolnické zřízení, jako je komunistická technika zotročování mas?² Pokud nás náš Pán Ježíš Kristus vyzývá, abychom „poznali znamení času“, (Mt. 16,4) bylo zapotřebí tohoto celého zaslepení liberálů a absolutní úmluvy o mlčení, aby všeobecný koncil svolaný právě proto, aby rozpoznal³ znamení doby *zamlčel* toto téma nejvýraznějšího znamení doby, jakým byl komunismus! To mlčení postačuje k tomu, aby celý tento koncil byl z dějinného pohledu zostuzen a aby byla dokázána absurdita tvrzení citované preambuly *Dignitatis Humanae*.

Proto také pokud mají dějiny nějaký „smysl“, nějaký směr tak jim zcela jistě není imanentní a neodvratné hnání se lidstva k důstojnosti a svobodě, které vymysleli liberálové „*ad justifiocandas iustificationes suas*“, aby ospravedlnili svůj liberalismus, aby zadrželi krásnými slovy o pokroku ledový vítr liberalismu, který již po dvě staletí duje nad křesťanstvem.

Ježíš Kristus, ústřední bod dějin

Co je tedy pravým smyslem, pravým směrem dějin? Mají dějiny nějaký směr?

Dějiny jsou zcela podřízeny jedné osobě, která představuje **střed** dějin a to je náš Pán Ježíš Kristus, protože jak sv. Pavel odhalil,

„v něm bylo stvořeno všecko na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné; at' jsou to trůnové nebo panstva nebo knížectva nebo mocnosti; všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. A on jest přede vším a všecko stojí v něm. A on jest hlavou těla (tj.) Církve; neboť on jest počátek, prvorozenec z mrtvých (vstalých), aby ve všem on měl přednost, neboť zalíbilo se (Otcí), aby v něm přebývala všechna plnost, a aby skrze něj smířil se sebou všecko, uveda v pokoj skrze krev kříže jeho i co jest na zemi i co jest v nebi.“⁴

Kristus je tedy ústřední bod dějin. Dějiny mají jen jeden jediný zákon: „**On musí kralovat**“ (1 Kor. 15,25). Když On vládne, pak vládne také pravý pokrok a blaho, který je více dobrem duchovním než materiálním! Pokud nevládne, nazývá se to úpadek, zkaženost, otroctví ve všech svých formách, vláda zlého ducha. A toto zdůrazňuje Písmo svaté dále: „*Národy a království, jež by ti nesloužily zhytnou. Takové národy propadnou úplné zkažení.*“ (Iz. 60,12). Bylo

² Viz. Jean Madiran, *La vieillesse du monde*, Dominique Martin orin, Jarzé, 1975.

³ srov. Vatikán II. *Gaudium et spes*, č. 4, §1, 11, §1.

⁴ Kol. 1,17-21

napsáno mnoho knih o filosofii dějin, které jsou označovány za proslulé, ale chtěl bych vyjádřit svůj údiv a netrpělivost nad tím, že se tam tento absolutně první princip opomíjí anebo že i když tam je, nemá to místo, které si zaslouží. Přitom je přece právě toto princip dějin filosofie, ba co víc, je to pravda víry, skutečná, zjevená a je to stokrát fakty odůvodněné dogma!

To je tedy odpověď na naši otázku: Co je „smyslem“ dějin? – Tedy dobrá dějiny nemají žádný imanentní smysl, žádný imanentní směr. Není žádný směr dějin, existuje ale jeden **cíl** dějin, transcendentní cíl, tj. „*obnovení všech věcí v Kristu*“, podřízení se celého časného pořádku jeho vykupitelskému dílu, proniknutí světské společnosti církví bojující, což připravuje věčnou vládu církvi triumfující, církvi vítězné v nebi. A víra nás učí a fakta dokazují, že dějiny mají jeden zásadní pól: Vtělení, Kříž, seslání Ducha svatého; a tehdy prožívala historie svůj plný rozkvět v katolické společnosti, ať jim bylo karlovské impérium, či republika Garcia Morena. A jednou přijde vyznačená doba a dosáhne svého druhého pólu, kdy bude doplněn počet vyvolených, ale nejprve dojde k velkému *odpadu* (2 Tes.2,3) , „*na konci časů*“, který, jak se mi zdá, právě prožíváme...

Liberální odpor proti katolické společnosti

Myslím si, že jste pochopili na základě toho, co jsem vám řekl, že dějiny nemají žádný imanentní zákon, který by se týkal pokroku lidské svobody, ani žádný imanentní zákon, který by se týkal emancipace časné společnosti na Našemu Pánu Ježíši Kristu.

Ale, jak říkají liberálové, např. princ Albert de Broglie ve své knize *L'Eglise et l'Empire Romain au IV siecle*, vláda, jejímž jsem já příznivcem, která ustavila vztahy mezi Církví a státem jaké panovaly v křesťanském římském, či německém císařství, vždy vedly k závislosti církve na císařství na státu a k ponižující závislosti duchovní vlády vůči světskému rameni. Spojení trůnu a oltáře, říká autor, „nebylo nikdy ani trvanlivé, ani šťastné ani efektivní.“⁵ Nic tedy nenahradí hodnotu svobody a vzájemné nezávislosti obou mocí.

ponechám kardinálovi Pie, aby na tyto liberální výčitky odpověděl. Neváhal totiž označit tato směrlá tvrzení za „revolucionářské balamutění“. Píše:

„Pokud si mnohá knížata, která se dnes stala zednáři, neodvykla absolutistickým zvykům pohanských císařství a nazývají ochranu, která byla církvi poskytována útiskem; pokud (obvykle v zájmu hereze a na žádost heretických biskupů) postupují dále přísně v rozporu s duchem

⁵ Op. cit. svaz. IV. Citace od P. Theotime de Saint Just, s. 55.

křesťanství, tak se v Církvi najdou ještě vždy mužové víry a odvahy, jako např. náš sv. Hilarius a náš sv. Martin, náš sv. Atanáš a sv. Ambrož, aby jim připomněli křesťanské ctnosti a odvržení apoštolátu meče a potvrdili, že náboženské přesvědčení se nikdy nesmí vymáhat násilím, současně odpovídají na nejnepřijatelnější obvinění, že šířící se křesťanství si i mimo pronásledování ze strany panstva ví dokonale rady a nepotřebuje jejich milost, ani se nemusí poddávat vazalství a tyranii. Známe a dobře jsme zvážili každé slovo těchto šlechtických bojovníků za víru a svobodu jejich matky Církve. Ale protestujeme proti zneužívání a blasfemiím a proti pomluvám. Tím, že se haní právo, jako by bylo přežitkem a neinteligentní, navíc se podhazují otázky týkající se zásad a pravidel kněžské imunity, nikdy žádný z těchto katolických doktorů nepopřel, že by nebylo povinností národů a jejich hlav veřejné vyznávání křesťanské pravdy; jakož i povinnost podřídit se této pravdě ve svých činech a institucích a navíc bránit pomocí zákonů a prevencí nebo i represí podle doby a úmyslů křivdám, které nesou charakter zjevné bezbožnosti anebo přinášejí těžkosti a neklid společnosti, jak světské, tak i církevní.“⁶

Navíc je bludem přesvědčení, že společenské zřízení stojící na „pouhé svobodě“ představuje pokrok proti systému svazku dvou mocí, což jsem již dříve zdůraznil a což uvedený text kardinála Pie názorně dokresluje. Církev nikdy neučila, že směr dějin a pokroku spočívá v neodvolatelné tendenci vzájemné emancipace časného na duchovním. Smysl dějin podle Jacquese Maritaina a Yvese Congara není nic jiného, než nesmysl a jeho špatné pochopení. Nezávislost charakterizovaná jimi jako pokrok, je ve světle faktů pouhým zhoubným a bludným rozchodem společnosti s Ježíšem Kristem. A celý tento podvod v *Dignitatis humanae* byl nakonec nutný kvůli kanonizování této nestydatosti, kvůli legalizaci rozchodu společnosti s Ježíšem Kristem a to vše bylo provedeno – vrchol nestydatosti - ve jménu nejvyšší pravdy!

„*Naše společnost*“, prohlásil Jan Pavel II. u příležitosti uzavření nového konkordátu mezi Svatou Stolicí a Itálií, „*naše společnost je poznačena náboženským pluralismem*“, a vyvodil z toho následný závěr: oddělení státu od Církve je požadavek tohoto všeobecného vývoje. Ale Jan Pavel II. nikdy neohodnotil tuto změnu, ani proto, aby vyjádřil bolest z důvodu laicizace společnosti, ani proto aby jednoduše potvrdil, že Církev ustoupila tváří tvář stavu věcí. Ne. Jeho prohlášení, tak jako prohlášení kardinála Casarolliho se stalo chválou oddělení Církve od státu jako ideálního systému, který vznikl z důvodu

⁶ Troisieme instruction synodale sur les principales erreurs du temps present, Oeuvres V,s. 178

normálních, prozřetelnostních, historických procesů, které nepodléhají kritice! Jinými slovy: „Ať žije apostasie národů, neboť to je pokrok!“ Nebo také : „Nemůžeme být pesimisty! Pryč se špatnými proroky! Ježíš Kristus už nekraluje? Co na tom záleží? Všechno jde dál dobře! Církev na každý pád kráčí k vyplnění svého dějinného poslání. A potom po všem přijde Kristus, aleluja!“ Není tento blouznivý optimismus uprostřed takové zkázy, tento skutečně slabomyslný eschatologismus, ovocem ducha omylů a vykolejení? To vše mi připadá naprosto ďábelské.

ČÁST III.

Liberální spiknutí ďábla proti Církvi a papežství

21. Kapitola

Komplot karbonářské „Alta Venty“

Tak jsme se dostali v tomto stručném historickém přehledu katolického liberalismu, k vigilií II. vatikánského koncilu. Ale než přejdeme k analýze vítězství dosaženého liberalismem na koncilu, chtěl bych se trochu vrátit, abych ukázal, jak vpád liberalismu do církevní hierarchie až k samotnému papežství, věc nepředstavitelná před dvěma staletími byla zednáři zcela přesně naplánovaná, předpovězená a zorganizovaná a to již na počátku předcházejícího století. Postačí předložit dokumenty, které dokládají existenci tohoto spiknutí proti Církvi, tohoto „největšího atentátu“ na papežství.

*

Tajné dokumenty karbonářské „Alta Vendity“, které se ocitly v rukou papeže Řehoře XVI., spadají do let 1820- 1846. Byly publikovány na žádost papeže Řehoře XVI. a později Pia IX. Crétineau - Joly, v jeho díle *L'Eglise romaine et la révolution*.¹ V krátkém listě z 25. února 1861 adresovaném autorovi, vyjadřující schválení, potvrdil Pius IX. autenticitu dokumentů; současně nedovolil nikomu zveřejnění skutečných jmen členů Alta Venty, které byly v této korespondenci zapletených. Tyto dopisy jsou zcela úděsné; a když se papežové rozhodli, aby byly publikovány, tak to bylo proto, aby se věřící lidé dozvěděli o této konspiraci uzavřené proti Církvi skrze tajné spolky, aby poznali jejich plány a aby varovali věřící před možností jejich realizace. Nebudu o tom nyní hovořit; když však budete číst tyto verze zachvějete se. Nic si nevymýšlím. Pouze čtu a nic nezakresluji, jak se to dělá v dnešní době. Nebudu také skrývat, že i ty nejodvážnější z těchto projektů předčila současná každodenní realita! Avšak čtěme. Zdůrazním pouze to, co nás musí nejvíce zarazit.

*

¹ *Římská církev a revoluce* původní vydání z r. 1859; Reprint: Kruh francouzského obrození, Paříž r. 1976; Mgr. Delassus představil tyto dokumenty ještě jednou ve svém díle *La conjuration antichretienne*, DDB 1910, díl III. s. 1035-1097.

„Papež, i kdyby to byl kdokoliv, nikdy se nestane členem tajných sdružení. Proto je to věc tajných sdružení učinit první krok směrem k církvi s cílem, aby ji ovládly a ovládly papeže.

Úkol na který se chystáme není práce na jeden den, měsíc nebo rok; může to vše trvat několik let dokonce celé století; ale v našich řadách vojáci hynou, ale bitva trvá dál.

Není naším záměrem získat papeže pro naši věc, učinit ho vyznavačem našich zásad nebo propagátorem našich idejí. To by bylo absurdním snažením; i kdyby se nám to v jisté míře podařilo kdyby např. kardinálové a preláti například z vlastní vůle nebo nechtěně získali část našich tajemství, nemůže to být povzbuzením pro ně aby se dostali na stolicí Petrovu. Takové povýšení by nás zničilo. Samotná ambice by je vedla k odpadu a nutnost vlády by je vedla k tomu, že by nás obětovali. To, o co se musíme starat, o co se musíme snažit a na co musíme čekat jako židé na svého Mesiáše to je p a p e ž, k t e r ý b u d e o d p o v í d a t n a š i m z á m ě r ů m.

Potom budeme moci mnohem snáze přejít do útoku na církve než kdybychom měli v rukou pamflety našich francouzských bratrů nebo dokonce kdybychom vlastnili zlato Anglie. Chcete vědět proč? Jde o to, abychom rozbili skálu, na níž Bůh zbudoval svou Církev, na to nepotřebujeme ani ocet Hanibala, ani střelný prach do kanónů a dokonce ani naše vojska. Postačí nám pouze, aby jeden z nástupců sv. Petra si namočil do našeho spiknutí třeba jen svůj malý prst a tento malíček bude pro naše křížové tažení tak prospěšný, jako všichni ti Urbanové II., a všichni ti svatí Bernardové křesťanstva.

Nemáme žádné pochybnosti, že jednou dojdeme k tomuto vznešenému cíli našeho snažení. Ale kdy? A jak? Tyto věci jsou zatím pro nás neznámé. To nás však tím méně musí odvádět od našeho uvedeného plánu a naopak jsme povinni udělat vše pro jeho splnění. Tak, jako by už zítra se měl dostavit úspěch díla, které se teprve rýsuje, skrze instrukce, jež zůstanou tajemstvím pro většinu noviců dáme úředníkům ve službě naší nejvyšší Venty jisté instrukce, jež budou povinni vtisknout všem našim bratrům ve formě instrukcí nebo memorand... .

A tak, abychom dosáhli tohoto svého papeže podle našich přání je potřeba pro něho nejprve připravit vytvořit g e n e r a c i t o h o t o k r á l o v s t v í o n ě m ž s n í m e. Nechme stranou starce a lidi dospělé; pojd'me k mladým a pokud je to možné k dětem (...). Získejte si dobrou pověst jako katolíci a skuteční vlastenci.

Tato dobrá pověst následně způsobí, že naše učení se dostane také ke klerikům a také do nitra klášterů. Po několika letech se silou věci stane, že tito mladí kněží převezmou všechny funkce v hierarchii, budou řídit, přisluhovat, soudit, svolávat nejvyšší shromáždění, budou povoláni k tomu, aby volili nového papeže, který bude vládnout. A tento papež tak jako mnoho jeho současníků bude nutně více nebo méně nasáknut italskými a humanitními principy, které máme v úmyslu dát do oběhu. To je to malé hořčičné zrnko, které vrháme do země; ale slunce spravedlnosti z něj rozvine nejmocnější moc a jednoho dne spatříte, jak velkou úrodu, toto zrno přinese.

Na cestě, kterou připravujeme našim bratřím se objeví velké překážky. Na cestě k dosažení cíle mnoho druhů těžkostí, s nimiž se budeme muset potýkat. Ale oni je překonají, díky svým zkušenostem a důkladnosti. Náš cíl je totiž tak vznešený, že je potřeba vztyčit všechny plachty, abychom jej dosáhli. Pokud chcete zrevolucionalizovat Itálii, hledejte papeže, jehož portrét jsme vám načrtli. Pokud chcete ustanovit vládu na trůně nehodné nevěstky babylonské, postarejte se o to, aby kněží maširovali pod vašimi prapory a přitom ještě stále věřili, že pochodují pod praporem apoštolských klíčů. Jestli toužíte, aby zanikly poslední stopy tyranů a vězňů, rozhod'te své síť jako Simon Barjon rozhod'te je do sákristií, seminářů a klášterů sestupte až na dno moře... Stanete se rybáři lidí a budete lovit své přátele kolem apoštolského trůnu. Stanete se hlasateli revoluce tiary a kleriky, budete pochodovat s křížem a praporem v této revoluci, která potřebuje jen lehce vznítit, aby vyvolala požár, který se rozletí do všech čtyř stran světa.“²

A toto je úryvek z listu „Nubiusa“ „Volpovi“ ze dne 3. dubna 1824:

„Naše ramena jsou obtížena těžkým křížem drahý Volpe. Musíme provést znemrazení výchovy církve a dosáhnout za pomocí malých, dobře rozmístněných, ale raději nezřetelně definovaných prostředků triumfu revolučních idejí, hlásaných papežem. Když uskutečňujeme tento plán, který se mi vždy zdál být pouze výsledkem jakési nepředstavitelné kalkulace, pohybujeme se vpřed jen s tápáním (...).“³

² Instruzione permanente z 1820, op. cit. S. 82-90.

³ Op.cit.,s. 129

Nepředstavitelná kalkulace, říká Nubius a má na mysli ďábelskou vypočítavost! Pokud tato kalkulace předpokládá útok na církev od její hlavy, co Msgr. Delassus⁴ nazývá *největším atentátem*, protože není možno si představit pro Církev nic podvratnějšího než papeže získaného pro liberální ideje, papeže využívajícího moc klíčů Svatého Petra ve službě anticírkve! A cožpak něco podobného dnes nezažíváme? Od doby II. vatikánského koncilu? Od doby nového kanonického práva? S falešným ekumenismem a falešnou náboženskou svobodou hlásanými II. vatikánským koncilem a přijímanými papeži s mrazivou vytrvalostí přes všechna neštěstí, která to již způsobilo v průběhu dvou staletí?

Neplet' me do toho neomylnost učitelského úřadu Církve, může dokonce bez podpory herezí oprávněně tak nazývaných pozorujeme systematické *sebezničení* Církve. Sebezničení je slovo Pavla VI., které se jeho prostřednictvím objevilo a který tím při tom odhalil přímého viníka: neboť kdo může sebezničit církev, ne-li ten, kdo má poslání držet ji na skále? Jaká kyselina může lépe rozpustit tuto skálu, ne-li liberální duch, který pronikl samotného Nástupce svatého Petra?

Tento plán povstal z ďábelské inspirace a ďábelským způsobem se plní! Ale neprozradili ho pouze nepřátelé Církve. Papežové také velice jasně ho odhalili a předpověděli. A o tom budeme hovořit v další části.

⁴ *Le probleme d l'heure presente*, DDB 1904, sv. I, s.195.

22. Kapitola

Papežové odhalují komplot sekty

Komplot liberální sekty proti Církvi spočíval v tom, co jsem řekl v předcházejícím kapitole v zorganizování útoku proti Církvi za pomoci její vlastní hierarchie, jež se plánovala zničit až k jejímu vrcholu. Přesto papežové skrze osvícení darované jim od Boha proniknutí hlubokým citem zodpovědnosti, viděli jasně a demaskovali tento program.

Lev XIII. (1878-1903) postřehl s předstihem toto *subversio capitis*, tento převrat od hlavy a s celou křiklavostí jej popsal černé na bílém, když složil malý exorcismus proti satanovi a zlým duchům. Zde je malý výňatek z jeho díla, který cituji v jeho originální verzi, ale byl nahrazen pozdější verzí, ale nevím kterým nástupcem Lva XIII., jemuž se ten text pravděpodobně zdál nemožný, nemyslitelný, nevyslovitelný. ... Avšak nyní, sto let od svého vzniku, se tento text zdá nám naopak obsahující žhavou pravdu:

„Pohled'te, jak lstiví nepřátelé naplnili Církev, Nevěstu neposkvrněného Beránka hořkostí; polili ji pelyňkem; položili své nesvaté ruce na vše to, co bylo krásné v Církvi. Tam, kde byly ustanoveny Stolice přeblahoslaveného Petra a Trůn Pravdy jako světlo národů, tam oni postavili trůn odlesk jejich bezbožnosti, aby až pastýř bude sražen k zemi, rozehnali stádo.“

Budete říkat: „Jak je to možné?“ Přiznám se, že nevím, ale *je* to tak, den za dnem stále víc. Vyvolává to skutečný nepokoj, bolestné otázky: kdo jsou tito papežové, kteří trpí a dovolují toto sebezničení? Kdo z nich v tom má prsty? Svatý Pavel řekl již ve své době: „Skrytá bezbožnost již působí“ (2.Thes. 2,7). Co by řekl dnes?

*

Pak je na řadě sv. Pius X. (1903-1914), aby vyjádřil muka, která jím rvou ohledně pokroku, kterou sekta dosáhla dokonce uvnitř Církve. Ve své nástupní encyklice *E supremi apostolatus* ze dne 4. října 1903 vyjádřil své obavy, že doba apostasie, do níž Církve vstupuje může být dobou Antikrista-

chápaného jako proti – Krista, falešného Krista, Usurpátora. Zde je tento text:

„Pocit'ujeme něco strašného, když uvažujeme nad neblahým stavem lidstva v současné hodině. Což nejsme povinni obávat se té těžké a vážné choroby, která nyní více než kdykoliv jindy v minulosti ničí lidskou společnost? A která se den ze dne horší a pronikající až do samého středu vede lidstvo do zkázy? Ctihodní bratři znáte tu nemoc je to ztráta Boha , apostasie a zcela bez pochyby není nic, co by s větší jistotou vedlo do záhuby ve shodě se slovy proroka: *„Nebot' to hynou ti, kteří od Tebe odstupují“* (Ž. 72,27).“

A dále svatý papež pokračuje:

„Za našich dnů je pravdou, že národy se spolčují a lidé kují marné plány proti svému Tvůrci. A toto volání jeho nepřátel se stalo skutečně všeobecné. Jdi pryč od nás.² Odtud pochází zvyklosti v životě soukromém i veřejném, pokud se již neobrací pozornost na nadřazenost Tvůrce. A co víc neexistuje žádné úsilí a žádný úskok, kterého by se nepoužilo k tomu, aby byla navždy vymazána každá vzpomínka a třeba i jen myšlenka na Něj.

Ten, kdo uvažuje nad těmito věcmi má právo se obávat, že takové zvrácenost smýšlení, je počátkem konce časů a snad ohlášení zla a jeho kontaktu se světem. A toho skutečného *syna záhuby*, o kterém mluví apoštol³ a který je již možná mezi námi. Tak veliká je smělost a zuřivost s níž se vrhají všichni tito proti svatému náboženství, odhazují dogmata víry s tvrdohlavostí a s vypjatým úsilím se snaží, aby zničili všechny vztahy mezi člověkem a Bohem. Současně - ve slovech téhož apoštola máme popsanou vlastní přirozenost Antikrista – člověk v opovážlivosti, která se nedá popsat slovy si uzurpoval místo Tvůrce, vyvýšil sebe nade vše co se nazývá Bohem. Do té míry, že když se stal bezmocný ve snaze o vymazání pojmu Boha v sobě samém, kromě jiného setřásá ze sebe jařmo jeho velikosti tak, že připisuje sobě celý viditelný svět jako jakousi svatyni v níž mu mají vzdávat hold jeho bližní. *Usedl ve svatyni Boží a počíná si jako by byl Bohem.*“⁴

² Job 21,14.

³ 2 Thes. 2,3

⁴ 2 Thes. 2,4.

Svatý Pius X. končí připomínajíc, že nakonec Bůh bude triumfovat nad svými nepřáteli, ale také že ta pevnost víry „nás neuvolňuje v míry v jaké to na nás záleží od pomáhání dílu Božím,“ to je triumfu Krista Krále.

Rovněž sv. Pius X. znovu ve své encyklice Pascendi z 8. 12. 1907 popisující modernistické bludy informuje s zevrubností o infiltraci Církve sketou modernistů, infiltraci která již nastala, která byla jak jsem již uvedl spojencem liberální sekty, pokud jde o plán rozbití katolické církve. Níže uvádím úryvky z tohoto dokumentu nejlépe dokumentujícího cíl (mého výkladu):

„K tomu, abychom v této věci již dále neotáleli nás nutí zvláště okolnost, že zastánce bludů nelze již hledat jen mezi zjevnými nepřáteli, ale - čeho je nejvíce želeť a se obávati - že se skrývají ve vlastním lůně Církve, jsouce tím nebezpečnější, čím méně jsou zjevní. - Mluvíme, Ctihodní bratři o mnohých, z kruhů katolických laiků, ba což je ještě mnohem žalostnější, ze samotného sboru kněží, kteří pod rouškou lásky k Církvi, bez znalostí filosofie a teologie, ba dokonce zcela prosáklí jedem nauk, které hlásají nepřátelé Církve, se ve své domýšlivosti nabízejí za reformátory Církve a jedním šikem útočí směle na to, co v díle Kristovy osoby je nejsvětějšího, nešetříce při tom ani božské osoby Vykupitelovi, kterou snižují svatokrádežností na osobu pouhého člověka.

At' se nediví, že je počítáme k nepřátelům Církve; zajisté nikdo nebude právem nad tím žasnout kdo - odezíraje od vnitřního úmyslu, jehož soudcem je jen Bůh - poznal jejich nauky a způsob jejich řeči a jednání. V pravdě se neuchýlí od pravdy ten, kdo je má za nepřátele Církve nad všechny nepřátele zhoubnější. Neboť ne již mimo, ale uvnitř Církve, jak řečeno, strojí její záhubu své úklady; proto vězí nebezpečí takřka v tepnách a útrokách církve, a škoda je tím větší, čím zevrubněji Církev znají. Mimo to nekladou již sekeru na větve a letorosty, ale na samotný kořen, na víru totiž a na nejdůležitější a nejhlubší její základy. Tím, že podetnuli tento kořen nesmrtelného života, rozšiřují pak jed v celém stromě. Není již jediné katolické pravdy, již by se nedotýkali, žádné, již by se nesnažili porušit.“⁶

Pius X. objasňuje následně taktiku modernistů:

„Kráčejíce po nesčetných cestách za svými zhoubnými záměry, jsou nad pomyšlení vychytralí a úskoční: hrají si střídavě na racionalisty a na katolíky a to s takovou přetvářkou, že snadno zavlékají do bludu

⁶ Pascendi č. 2

každého, kdo jen poněkud je neobezřelý a vynikající smělostí co největší, neštítí se žádných důsledků, ba každému je neústupně a neohroženě vnucují. Aby co nejúčinněji mohli klamat myslí, vedou život nanejvýš činný, vynikají vytrvalým a horlivým pěstováním věd všeho druhu a často z pravidla vedou život bezúhonný. ...Víte však ctihodní bratři, že všechno naše snažení bylo marné: šíjí na čas skloněnou povznesli brzy tím hrději...“⁷,

„Taktika modernistů (tak zajisté se právem všeobecně nazývají) záleží v tom, že nehlásají své nauky metodicky a jednotně, ale ojedinele a takřka beze vší souvislosti, aby se zdálo, že sami ještě pochybují o svých naukách a pravdu teprve hledají, zatímco jsou ve svých naukách pevní a důslední a proto je důležité, podati tyto nauky nejprve přehledně a ukázat souvislosti v jaké se sdružují.“⁸

A zůstává uvnitř Církve aby rozvinul tyto klíčové základy politiky modernistů:

„Kráčejí tedy cestou vytčenou, kráčejí dále, ač odmítnuti a odsouzeni, zakrývajíce svou víře nepodobnou odvahu rouškou zdánlivé pokory. Šíje sice na oko sklánějí, ale rukou a duchem pracují o to směleji na započatém díle a činí tak naprosto s vědomím a rozvahou, jednak poněvadž se domnívají že autoritu je třeba stále otrásat ale nikoliv ji zničit, jednak proto poněvadž mají za nutné, zůstat v Církvi, aby pozvolna v ní měnili kolektivní vědomí; tím však přiznávají, že kolektivní vědomí se od nich liší a že tedy nemají právo vydávat se za jeho mluvčí.“

*

Encyklika *Pascendi* zadržela na jistý čas opovážlivost modernistů, ale již po nedlouhé době, metodická a postupná okupace Církve a její hierarchie modernisty a liberální sektou se zakořenila znovu a to silněji než kdykoliv předtím. Zakrátko liberální teologická inteligence zabrala nejdůležitější posty ve speciálních periodikách, na kongresech, ve velkých nakladatelstvích, v liturgických centrech, mravně kazíc katolickou hierarchii shora dolů, zlehčující nejnovější kritiku pronesenou papežem Piem XII. v *Humani Generis*. Církev a papežství byly zakrátko připraveny na „Etats généraux“, na liberální útok, jaký se odehrál v r. 1789 ve Francii; který nastal během všeobecného

⁷ č. 3

⁸ č.4

koncilu, jakožto útok sektou odedávna předpovězený a očekávaný, jak uvidíme v následující kapitole.

23. Kapitola

Převrat v Církvi uskutečněn skrze koncil

Podrobnosti plánu (uskutečnění) převratu církve a papežství, naplánovaného zednářskou sektou, byly známé přes jedno století předem skrze velkého *illumináta* kanovníka Rocu. Biskup Rudolf Graber ve své knize *Athanasius*, cituje Rocovo (1830-1893) dílo, kněze vysvěceného v r. 1958 a jmenovaného čestným kanovníkem v r. 1869. Následně exkomunikovaný Roca hlásal revoluci a příchod synarchie. Ve svých spisech často hovoří o „nové, osvícené církvi“, která, jak prohlašuje, bude pod vlivem socialismu Ježíše a jeho apoštolů. Dále předpovídá: „Nová Církev, která pravděpodobně nezachová nic ze svého učení ani z primitivních tezí a formulí starožitné Církve, však přesto obdrží požehnání a kanonickou jurisdikci z Říma. „Roca hlásá také liturgickou reformu: „Vyznání víry, jakož i liturgie, obřad a rituál právní předpisy římské církve projdou transformací, ve shodě s **ustanoveními všeobecného koncilu...**, který je vrátí zpět prostotě zlatého apoštolského věku ve shodě s novými podmínkami společenského vědomí a současné civilizace.“

Roca píše přímo o plodech tohoto koncilu:

„Vznikne něco, co udiví svět a vrhne ho na kolena před jeho Spasitelem. Bude to demonstrace ideálního souznění mezi ideami současné civilizace a ideami Krista a Jeho Evangelia. Bude to posvěcení Nového společenského řádu a slavnostní křest novodobé civilizace.“

Jinými slovy řečeno: Všechny *hodnoty* tzv. *liberální kultury* budou kanonizovány skrze zmíněný koncil.

A toto napsal Roca papeži:

„Připravuje se oběť, která představuje slavnostní - pokání. (...) Papežství padne; umře pod posvátnými noži ukutým O t c i p o s l e d n í h o k o n c i l u. Pontifikální Vládce je tou nejslavnostnější, nejozdobenější hostií přinesenou v oběť.“²

² „Hostie couronnée“: nejovněčenější obětní zvíře

Je potřeba připomenout, že toto vše je na dobré cestě ke splnění, tak jak říká Roca, pokud Náš Pán tomu nezabrání! Roca na konci předpovídá nové kněze, kteří se objeví, nazývá je jménem „progresisté“; hovoří o odstranění povinnosti nošení sutany, o manželství kněží - tolik proroctví!

Podívejme se, jak skutečně dobře Roca viděl rozhodující roli posledního všeobecného koncilu při uskutečnění převratu v Církvi!

*

Ale nejen nepřátelé církve přiložili svou ruku ke zmatkům, jaké měl přinést všeobecný koncil, a co nastoupilo v době, kdy liberální názory již dobře pronikly církev.

Na tajné konsistoři, která se uskutečnila 23. května 1923 podle zprávy Otce Dulaca³, se Pius XI. ptal kardinálů kurie na nejvhodnější dobu na svolání všeobecného koncilu. A bylo jich tam asi třicet (...): Merry del Val, De Lai, Gasparri, Boggiani, Billot. (...) Billot řekl: „Existují hluboké rozpory v samotném episkopátu, to není možno zamlčet. ... (Tyto) hrozí vyvolat diskuse, které se budou prodlužovat do nekonečna.“ Boggiani připomněl modernistické teorie, od kterých, jak potvrdil se část duchovenstva a biskupové neosvobodili. „Taková mentalita může pohnout některé otce k prezentaci posunů, k zavádění metod, které se neshodují s katolickými tradicemi. „ (...) Billot byl ještě daleko přesnější: Děsí se vidět koncil, který bude „manipulován“ těmi „nejhoršími nepřáteli církve, modernisty, kteří podle zřejmých symptomů se již připravují k zavedení *revoluce* v Církvi, *nového roku 1789*.“

Když se Jan XXIII. vrátil k myšlence svolání všeobecného koncilu vyvolané nejprve Piem XI., P. Caprile⁴ to popisoval takto: „Papež přečetl dokumenty během několika procházek ve vatikánských zahradách...“ Tot' vše. Ale úmysl pojal. Jan XXIII. několikrát potvrdil, že pojal takový úmysl pod vlivem náhlé inspirace Ducha svatého⁵: Byv poslušen jakéhosi *vnitřního hlasu*, který se nám zdál jakoby impulsem z výsosti, zvolili jsme odpovídající chvíli na oznámení katolické Církvi a celé lidské rodině o svolání nového všeobecného koncilu.⁶ Tuto božskou inspiraci od Nejvyššího, tuto božskou prosbu, jak to často nazýval obdržel 25. ledna 1959 během přípravy na ceremonii v bazilice sv. Pavla před hradbami v Římě; proto se tamtéž

³ Raymond Dulac, *La collegialité épiscopale au II concile du Vatican*, Cédre, Paris, 1979, s.9 f.

⁴ Ve své *Histoire de Vatican II*. vgl. Dulac, op. cit., s. 11.

⁵ Vgl. *Jean XXIII. et Vatican II sous les feux de la pentecôte luciférienne*, in: *Le Regne social de Marie, Fatima*, Jan. – Febr. 1985, s. 2. f

⁶ Bulle *Humanae salutis*.

okamžitě po slavnosti podělil se svým přiznáním s přítomnými kardinály. Ale byla ta inspirace skutečně božská? Zdá se to být velice pochybné; její zdroje jsou podle mého názoru naprosto jiné.

*

Na každý pád úvahy starého přítele Roncalliho, pozdějšího Jana XXIII. vrhají jasnější světlo na tuto záležitost. Po obdržení zprávy o smrti Pia XII. napsal starý Dom Lambert Beauduin, přítel rodiny Roncalliů důvěrně Pateru Bouyerovi: „Pokud vyberou Roncalliho bude všechno zachráněno; on bude schopen svolat koncil a dát ekumenismu církevní posvěcení.“⁷ Jak dokazuje pater Bonneterre, Dom Lambert Beauduin znal dobře kardinála Roncalliho; věděl již od roku 1958, že Roncalli, pokud se jednou stane papežem, pomůže k uskutečnění ekumenismu – a učiní tak pokud to bude možné za pomoci koncilu. Pokud ale tento člověk říká ekumenismus, hovořil tím o náboženské svobodě a o liberalismu. „Revoluce v tiáře a ornátu“ nebyla improvizace. V následujícím výkladu bych vás chtěl seznámit s průběhem událostí během druhého vatikánského koncilu.

⁷ L. Bouyer, Dom Lambert Beauduin, un Homme d'Eglise, Casterman, 1964, citace od Abbé Didier Bonneterre in *Liturgické hnutí od Dom Guerangera po Annibale Bugniniho neboli Trojský kůň ve městě Božím*, Mediatix-Verlag Wien, 1981 s. 135

DÍL ČTVRTÝ

Revoluce v tiskárně a ornátě

24. Kapitola

Loupežný II. vatikánský koncil

Bylo by velikou prací najít precedens pro II. vatikánský koncil, především co se týče metod, kterých použila agilní liberální minorita, jimž se poté rychle stala majoritou. V tomto kontextu je vhodné vzpomenout na všeobecný koncil v Efezu (449), který nazval papež Lev I. „*Loupežná synoda z Efezu*“. Tomuto koncilu předsedal ctižádostivý a neskrupulózní biskup *Dioskuros*, který s pomocí svých mnichů a císařských vojáků vyvinul na koncilní otce neslýchaný nátlak. Odepřel předsednictví papežským legátům, jež jim náleželo; papežský list nebyl předčítán. Tento koncil, který z toho důvodu nebyl ekumenickým, skončil tím, že heretik *Eutyches* byl prohlášen za věrohodného. Heretik Eutyches, který obhajoval bludné učení monofysitismu (jedna přirozenost v Kristu).

II. vatikánský koncil byl podobný tomuto loupežnému synodu s tím rozdílem, že papežové (Jan XXIII., poté Pavel VI.), jakkoliv přítomni, nekladli úderům liberálů žádný nebo téměř žádný odpor a dokonce jejich podnikům napomáhali. Jak to bylo možné? Tím, že tento koncil byl vyhlášen jako „*pastorální*“ a ne jako dogmatický, důraz byl kladen na *aggiornamento* a *ekumenismus* oloupili tito papežové koncil a stejně sebe samé především o charisma neomylnosti, které může chránit před každým omylem.

V této přednášce bych vás chtěl seznámit se třemi intrikami liberálního klanu na II. vatikánském koncilu.

Útok na koncilní komise

Časopis *Pelerin Magazine* ze dne 22. listopadu 1985 informuje o jistých instruktážních tajných zprávách, o kterých hovořil kardinál Liénart novináři Claude Beaufortovi v r.1962 během prvního generálního sezení koncilu. Přináším Vám *in extenso* tento článek pod názvem: *Kardinál Lienárt: „Koncil, apoteóza mého života.“* Dovolím si připojit mé vlastní vypořádané zkušenosti na toto téma.¹

¹ *Le Figaro* 6.12. 1976 přetisklo výňatky z „Koncilního denníku“ napsaného kardinálem Liénartem. Michel Martin komentoval tyto úryvky ve svém článku „L'ardoise refilée,“ v č. 165 *Courier de Rome* (leden 1977).

„13. října 1962: první pracovní zasedání II. vat. koncilu. Denní řád na tento den uvádí, že shromáždění určí členy speciálních komisí utvořených s cílem pomoci k uskutečnění tohoto úkolu. Ale 2300 otců shromážděných v obrovské bazilice sv. Petra se navzájem naprosto nezná. Cožpak by byli schopni jen tak zničehonic vybrat kompetentní komise? Římská kurie vyřešila tento problém: současně s formuláři tajného hlasování rozdala soupis složení komisí, který předem připravila. To, že jde vlastně o požadavek zvolení znovu těch stejných je zjevné...“

Co bylo normálnější než vybrat ty, kteří již po tři roky bez jediného protestu a upomínání pracovali s texty v přípravných komisích? Ale samozřejmě tento návrh nebyl zcela zjevně po chuti novátorům.

„Kardinála Liénarta vcházejícího do baziliky informoval o této velice dvojsmyslné proceduře kardinál Lefebvre, arcibiskup z Bourges². Oba vědí o nedostatku důvěry k předkoncilním komisím, o jejich velice římské podobě, která ne příliš ladí s citlivostí universální Církve. Měli obavy, že tytéž příčiny způsobí tytéž skutky. Biskup z Lille zasedá ve vládě předsedající koncilu. Tato pozice, jak usuzuje ten který s ním rozmlouvá, mu umožňuje intervenovat, zdržovat práci, k nelegálnímu získání času potřebného k tomu, aby biskupské konference byly schopny nabídnout reprezentativní kandidatury.“

Tak mnoho se tedy liberálové obávali „římských“ teologů a jejich schémat. Aby získali komise liberální – užíjme toho výrazu – citlivosti, bylo potřeba připravit nové seznamy, které budou obsahovat členy celosvětové liberální mafie: trochu organizace a okamžitá intervence na samém počátku dosáhla svého cíle.

S pomocí biskupa Garroneho připravil kardinál Lefebvre latinský text. Předal jej poté kardinálovi Liénartovi.

Hle, poslední text připravený kardinálem Lefebvrem, arcibiskupem z Bourges. Nejsou v něm žádné improvizace, pouze uvážlivost, řekl bych příprava, zorganizování kardinálů, kteří sympatizují s liberalismem.

„Deset let později vzpomíná tentýž kardinál Liénart na tento den:

² Neplést si s jeho jmenovcem arcibiskupem Lefebvrem!

„Byl jsem zahrán do slepé uličky. Mohl jsem být buďto přesvědčen o tom, že s tím neprorazím a nesplnit tak svou povinnost anebo skutečně požádat o slovo. Nemohl jsem ustoupit od svého úkolu, který jsem měl splnit, který spočíval v uskutečnění voleb. Vzal jsem si tedy svou jmenovku, naklonil jsem se ke kardinálovi Tisserantovi, který seděl vedle mne a který předsedal obřadům a řekl mi: „Eminence, nemohu hlasovat. To neprojde. Neznáme se přece vzájemně. Prosím abych dostal možnost promluvit. „Odpověděl mi: To není možné. Zasedací řád nepředpokládá žádné debaty. Sešli jsme se pouze proto, abychom hlasovali. Nemohu vám udělit možnost promluvit. „Na to jsem odpověděl. „tak si ji tedy udělím sám.“ Vstal jsem a třesouce se jsem přečetl připravený dokument. Okamžitě jsem také postřehl, že se mé vystoupení setkalo s uznáním všech přítomných. Začalo se tleskat. Tehdy kardinál Frings, měl své místo poněkud dále než já, vstal a zopakoval má slova. Potlesk se stal ještě silnější. Kardinál Tisserant navrhl odložení obřadu a vypravení delegace ke Svatému Otci. Všechno to trvalo nějakých dvacet minut. Otcové opustili baziliku, což vyvolalo poplach mezi novináři. Vymýšleli si neskutečné příběhy: „Francouzský biskup se bouří na koncilu,“ atd.. To nebyla žádná vzpoura, to byla opatrná rozvaha. Mé místo a okolnosti mne zavazovaly k tomu, abych promluvil; jinak bych byl to vzdal. V duchu by to pro mne byla rezignace.“

Při opouštění koncilní auly jistý holandský biskup jasně vyjádřil názor svůj, jakož i ostatních liberálních francouzských a německých biskupů, když zavolal na kněze stojícího opodál mezi svými přáteli: „Naše první vítězství!“³.

IDOC, neboli ovlivňování

Jedním z nejefektivnějších prostředků nátlaku na koncil klikou liberálů, byl IDOC, mezinárodní dokumentační institut, který pracoval ve službách liberálních intelektuálů, kteří tímto způsobem zasypávali účastníky koncilu nepředstavitelným množstvím různých textů. Sám IDOC potvrdil, že do zakončení třetího sezení rozmnožil a rozšířil přes čtyři miliony tiskovin! Samotná organizace a činnost IDOC pocházela od holandské biskupské konference; financovaná částečně kardinálem Werenfriedem a částečně kardinálem Cushingem, arcibiskupem Bostonu. Její obrovský sekretariát byl umístěný na Via dell'Amintina v Římě.

³ Viz Ralph Wiltgen, Rýn se vlévá do Tiberu, Rýnská aliance, s. 16-17.

Z naší strany tj. ze strany konzervativních biskupů jsme se samozřejmě snažili postavit se tomu obrovskému vlivu díky pomoci kardinála Larraina, který dal k dispozici pro naše potřeby svůj osobní sekretariát. Sehnali jsme psací stroje, kopírky a několik lidí, tři nebo čtyři. Byli jsme velice nadšeni, ale bylo to bezvýznamné v porovnání s organizací IDOC! Několik Brazilců členů T.F.P. nám pomáhalo s nebývalým úsilím, pracující ve dne v noci, aby okopírovali práce pěti šesti biskupů, tzn. komitétu řídicího *Coetus Internationalis Patrum*, který jsem založil společně s biskupem Carlím, biskupem Segni, a biskupem Proenca Siguad, arcibiskupem z Diamantina v Brazílii. Dvě stě padesát biskupů spolupracovalo s naší organizací. Prakticky s otcem Bertem, mým osobním teologem, s výše jmenovanými biskupy a jinými jako biskup de Castro Mayer a některými španělskými biskupy jsme vytvářeli tyto texty, které se po nocích kopírovaly. Potom brzy ráno několik našich brazilských přátel rozváželo tyto materiály po hotelích do poštovních schránek koncilních otců, jak to dělal IDOC, organizace dvakrát větší než naše.

IDOC a mnoho jiných organizací a spolků liberálů jsou ilustrací existence **spiknutí** na tomto koncilu, útoku připravovaného již mnoho let předem. Oni věděli co je potřeba dělat, jak to dělat a kdo to má dělat. A bohužel tento komplot se podařil; velká většina účastníků koncilu byla otrávena silnou liberální propagandou.

Lstivost autorů koncilních schémat

Je jasné, že jsme se všemi 250 koncilními otcí z *Coetus internationalis Patri* pokoušeli ze všech sil a všemi prostředky odstranit liberální bludy při jejich zařazování do koncilních textů. Znamená to, že vše, co jsme mohli udělat bylo *minimalizovat škody*, přepracovávat nepřesná nebo tendenční tvrzení, přednášet návrhy na opravu tendenčních zápisů nebo dvojsmyslných výrazů.

Musím ale přiznat, že se nám nepodařilo očistit koncil od liberálního a modernistického ducha, který pronikl většinu schémat. Jejich tvůrci byli totiž zcela zjevně experty a otcové byli nakaženi tímto duchem. Neboť co bylo možno udělat, když byl dokument po všech stránkách nasáklý falešným významem? Bylo prakticky nemožné ho očistit od tohoto jeho významu. Aby se do těchto dokumentů vdechl katolický duch bylo by je potřeba úplně přepracovat.

To, co jsme byli schopni udělat bylo umístit naše (*modi*) - návrhy na změnu a úpravy do schémat, toto umístění dodatečných klauzulí do schémat je zřejmé: stačí porovnat první napsané schéma o náboženské svobodě s pátým, když byl tento dokument již popáté odmítnut a znovu dáván k diskusi.- abychom potvrdili, že jsme dostali totéž v redukovaném subjektivismu, který

zničil první verzi. Podobně tomu bylo s *Gaudium et spes*, kde je zřetelně vidět paragrafy, které byly dopsány na naše prosby a které tam působí jako nové záplaty na starém plášti.

Naprosto se to k sobě nehodí a popírá to logiku úvodních verzí. Úpravy dodané z důvodu zminimalizování nebo vyvážení liberálních tvrzení tam vězí jako cizí těla.

Ale nebyli jsme to jen my konservativci, kteří jsme přidávali své paragrafy; také papež Pavel VI. dodal svou vstupní vysvětlující úvahu (nota explicativa praevia) do konstituce o Církvi, *Lumen gentium*, aby zkorigoval bludnou představu kolegiality, která je obsažena v tomto textu. (22)

Nepříjemné ovšem bylo to, že také liberálové praktikovali tento způsob zasahování do textů schémat: nejprve bludné tvrzení, dvojsmyslné nebo nebezpečně směřované a potom hned před nebo po, tvrzení odporující, jehož cílem bylo uspokojení konservativních koncilních otců.

Tak tomu bylo při tvorbě konstituce o liturgii *Sacrosanctum concilium*, č. 36 § 2 kde je psáno: „je možné poskytnout lidovému jazyku více místa“, a tak tím, že byl tento problém svěřen biskupům z obavy o to, zda budou ochotni zavést místy lidový jazyk (č. 36 § 3), otevřeli tvůrci tohoto textu bránu možnosti odstranění latiny z liturgie. Aby však skryli své záměry umístili nejprve pod č. 36, 1 zápis: „Užívání latinského jazyka ať je zachováno v latinských obřadech.“ Uklidnění tímto tvrzením nestavěli se otcové proti dvěma následujícím bodům.

Podobně k deklaraci o náboženské svobodě, *Dignitatis humanae*, jejíž poslední schéma bylo odmítnuto mnoha koncilními otcí, Pavel VI. osobně přidal paragraf, který skutečně zněl: „Nic, o čem hovoří tato deklarace není v rozporu s Tradicí! Ale přesto přesně všechno to, co obsahuje tato deklarace je v rozporu s Tradicí“! Někdo prostě řekne: tak si přečti! Je zde napsáno, že zde není nic v rozporu s Tradicí! Což takto to bylo napsáno. Ale to nic nemění na faktu, že vše co obsahuje tato deklarace je v rozporu s Tradicí! A tento názor byl přidán papežem v poslední minutě, aby byl vynucen souhlas těch – obzvláště španělských – biskupů, kteří byli proti tomuto schématu. A skutečně, bohužel, tato intrika se povedla; a tak místo 250 hlasů bylo jich proti pouze 74 – z důvodu takového dobrozdání: „Nic není v rozporu s Tradicí“! Vždyť se na to podívejme logicky! V textu nebylo nic změněno! Jak snadné je po takovém faktu připnout si nálepku nevinnosti! Neuvěřitelné chování! - Tím bych chtěl zakončit tento pohled na loupežný koncil a zabývat se nyní otázkou *ducha koncilu*.

25. Kapitola

Duch koncilu

Kolika dvojsmyslností a heterodoxních orientací bychom byli ušetřeni, kdyby II. vatikánium bylo dogmatickým koncilem a ne tzv. *pastorálním!*

Když se díváme na rozmanitá vydání těchto dokumentů, která vycházejí jedno za druhým vidíme *orientaci*, kterou tyto dokumenty obsahují. Zabývejme se některými z nich.

Kněžství věřících

Lumen Gentium zcela s jistotou rozlišuje všeobecné kněžství věřících a úřední svátostné kněžství kněží. (č. 10) To je v pořádku. Jenže další text obsahuje dlouhé pasáže, v nichž se mluví o všeobecném kněžství a směšují se obě dohromady takovým způsobem, že tento text činí z kněžství kněží pouze jednu z funkcí všeobecného kněžství. (č. 11).

Povýšení svědomí nad právo

Právě tak je správně řečeno, že se musí člověk podříditi Božím zákonům. (*Dignitatis humanae* č. 2). Poté se však tak velebí svoboda člověka, jeho vlastní svědomí (č. 3); že to dochází až k takovému uznání rozporů svědomí (3), že je to již bludné: „Člověk nesmí být nucen k tomu, aby postupoval proti svému svědomí“. To platí jedině tehdy, když se jedná o pravdivé svědomí, ne svědomí nepřemožitelně bludné. Následkem toho jsou tendence, stavět svědomí nad zákon, subjektivitu nad objektivní řád věcí, zatímco je věcí zcela jasnou, že svědomí je určeno k tomu, aby se přizpůsobilo právu.

Liberální definice svobody

Podobným způsobem se při každé příležitosti a zvl.- v Deklaraci o náboženské svobodě, zdůrazňuje, že není možné někoho k něčemu nutit (*Gaudium et spes* č.47); *Dignitatis humanae* č.1, 2, 3, 10). Svoboda bývá definována jako nepřítomnost nátlaku. Je ale zřejmé, že neexistuje žádná společnost, v níž by neexistoval fyzický nátlak přinucování pomocí trestů, nebo pomocí duševního strachu před tresty, které jsou stanoveny právem.

V opačném případě by zavládla anarchie. A Náš Pán Ježíš Kristus je ten poslední, který by se zříkal nátlaku: neboť jaký nátlak je větší než tato věta: „Kdo neuvěří bude odsouzen“ (Mk. 16,16)? Myšlenka na peklo tíží lidské svědomí a je to jistě dobrý nátlak. Zcela jistě tedy existuje i dobrý a spasitelný nátlak!

Zmatky a ztráta souvislosti

Dále se v *Dignitatis Humanae* nerozlišuje mezi náboženskými akty vyňatými z nátlaku státu; museli bychom rozdělit akty vnitřní a vnější, soukromé a veřejné a nepřipisovat jim tutéž svobodu. (.2)

V katolické zemi je zákonné oprávnění k preventivnímu omezování veřejné propagandy falešných kultů, aby se omezil dopad jejich propagandy!

Pokud již stát nemá právo zakročit ve věci řízení náboženství, pak už ani rodiče nemají právo vést své děti k nějakému náboženství a předepisovat jim ho. Pokud se svoboda v náboženské oblasti generalizuje upadáme do absurdností.

Tendence k náboženskému indiferentismu

Pokud někdo tvrdí, že každé náboženství je cestou vedoucí k Bohu nebo že stát nemá právo a není ustaven k tomu aby posuzoval, které náboženství má pravdu zda to nebo ono, tvrdí nesmysl, který hraničí s herezí zvanou *indiferentismus*. Indiferentismus jednotlivce nebo státu ve vztahu k pravému náboženství.

Nyní je však věcí nepopiratelnou, že koncil tento druh indiferentismu nebo tendence k němu projevuje. Tím, že uctívá svědomí jednotlivce, duchovní hodnoty a spásné hodnoty toho nebo onoho náboženství (*Nostra aetate*, č.2, *Unitatis redintegratio*, č. 3, *Dignitatis humanae*, č. 4), podporuje koncil indiferentismus jednotlivce. Tím, že pronesl tak nepředstavitelně absurdní tvrzení, jaké vyslovil biskup De Smedt na téma ztráty kompetence státu v hodnocení náboženské pravdy nebo nakonec na poznání skutečného Boha, šíří indiferentismus států, atheismus států.

Plody tohoto ducha a tohoto zkaženého učení je již vidět: nikdo mezi katolíky se již nedožaduje toho, aby vláda stát v katolických státech podporoval pravdivé náboženství, podporovat je svými zákony a tím způsobem bránit šíření propagandy falešným kultů. Nikdo to už nedělá!

Pokud na příklad Kolumbie byla ještě v roce 1966 z 95 % katolická, tak to byla zásluha státu, který svou ústavou bránil šíření protestantských sekt: Byla to neocenitelná pomoc katolické Církvi! Chráníce víru obyvatel, zákony a činitelé státu se postarali o to, že přivedli do nebe miliony jednotlivců, kteří

budou mít věčný život díky těmto předpisům, bez nichž by toho nedosáhli! – Nyní ale je s tím v Kolumbii konec! Toto základní právo bylo na žádost Vatikánu odstraněno z důvodu přijetí náboženské svobody na II. vatikánu! A díky tomu se dnes množí sekty protestantské a chudí a prostí lidé jsou obětmi bohatých a prostředky sekt, které bez přestání narůstají aby ohlupovaly analfabety. Není co dodat. Není to skutečný útisk svědomí cosi protestantského a zednářského? Tak tedy končí koncilní náboženská svoboda

Tendence k naturalismu

Přečtěte si kapitolu *Gaudium et spes* o mezinárodních vztazích, mezinárodních organizacích, míru a válce: nenajdete tam prakticky žádnou zmínku o Našem Pánu Ježíši Kristu. Cožpak může být svět organizován a uspořádán bez Našeho Pána Ježíše Krista? Cožpak může vládnout pokoj bez *Princeps pacifer* (knížete pokoje)? To není možné! Svět se dnes topí ve válkách a převratech hlavně proto, že se topí v hříchu. Proto je především nutné dát mu lásku Ježíše Krista; je třeba jej obrátit k Našemu Pánu. On je jediným řešením míru ve světě. Bez něj hovoříte do prázdna.

Mgr. Hauptmann, rektor katolického institutu v Paříži byl předsedou komise, která připravovala tento text. Komise se setkala ve Švýcarsku s protestanty, aby toto pojednání vyvodilo vliv na mezinárodní společnost. Jak můžeme za takových podmínek očekávat, že by tyto dokumenty mohly být nadpřirozené, pravdivé a označeny znamením Našeho Pána Ježíše Krista.

Tím končím svou úvahu na dané téma. Netvrdím, že je vše na tomto koncilu špatné, že nepřinesl dobré texty k zamyšlení. Přesto tvrdím, majíce v rukou důkazy, že některé dokumenty jsou nebezpečné a přímo bludné, že vykazují *liberální*, modernistické tendence, které byly později příčinou reformy, které všeobecně sráží Církev k zemi.

26. Kapitola

„Bádání a dialog“- smrt misijního ducha

„Bádání“

Liberálně katolickému duchu nestačí, jak jsme viděli, důvěřovat pravdě. Koncilní duch ztratil naději, že se někdy k pravdě dostane: pravda bez pochyby existuje, ale je předmětem nekonečného hledání.

To znamená, jak uvidíme, že společnost nemůže být založena a budována na pravdě, kterou je Ježíš Kristus. Při tom všem je zde klíčové slovo „hledání“ – nebo také orientace, či tendence k pravdě, odvolávání se na pravdu, přibližování se k pravdě. Koncilní a pokoncilní žargon oplývá typem výrazů, které vyjadřují pohyb a „dynamismus“.

II. vatikánský koncil fakticky kanonizoval bádání v deklaraci o náboženské svobodě:

„Pravdu je potřeba hledat způsobem, který je důstojný lidské osoby, její společenské přirozenosti, to znamená svobodným bádáním ...“

Koncil staví hledání na první místo, před učení a výchovu! Přesto skutečnost je jiná: dětem je **vštěpováno** silné náboženské přesvědčení solidní náboženskou výchovou; ale když toto přesvědčení nabudou, když se zakoření v jejich myšlení a projeví se v jejich náboženském vyznání, co ještě by se mělo hledat? Ostatně volné bádání jen zřídka vedlo k náboženské a filosofické pravdě. Veliký Aristoteles není prost bludů. Výsledkem filosofie svobodného bádání je Hegel. A co říci o pravdách nadpřirozených? Svatý Pavel mluví o pohanech takto:

„Jak by měli uvěřit, ...když jim nikdo nehlásal? Jak by jim mohl hlásat, když k nim nikdo nebyl poslán?“ (Řím. 10,15)

Není to hledání, co má hlásat Církev, ale je to provádění misie. „*Jděte a učte všechny národy!*“ (Mt. 28,19), to je jediný příkaz daný Naším Pánem Ježíšem Kristem. Kolik duší bude schopno nalézt pravdu a zůstat v ní bez pomoci učitelského úřadu Církve? Takové svobodné hledání naprosto nereálné, vede k radikálnímu naturalismu.

A v čem se v praxi liší „svobodný badatel“ od svobodného myslitele?

Hodnoty jiných náboženství

Koncil se snížil k tomu, že vychvaloval spásné hodnoty nebo jednoduše hodnoty jiných náboženství. O nekatolických křesťanských náboženstvích II. vatikán učí, že:

„i když věříme, jsou plné nedostatků, naprosto nejsou zbaveny významu a tajemství spásy“¹

To je hereze! Jediným prostředkem spásy je katolická Církev. Ať už ta nebo ona společnost protestantská je odloučena od jednoty pravdivé víry a Duch svatý si jimi nemůže posluhovat. On může působit bezprostředně na duše nebo čerpat z prostředků (např. křtu), které sami v sobě nemají žádný znak odloučení. Je možno se spasit v protestantismu, ale ne *skrze* protestantismus. V nebi nejsou protestanti tam jsou pouze katolíci!

Ve vztahu k nekřesťanským náboženstvím koncil prohlásil:

„Katolická církev neodmítá nic, co je v těchto náboženstvích pravdivé a svaté. S upřímnou vážností se dívá na jejich způsoby chování a života pravidla a nauky. Ačkoliv se v mnohém rozcházejí s tím, v co ona věří a k věření předkládá, přece jsou nezřídka odrazem pravdy, která osvěcuje všechny lidi.“²

Jak? Já mám s upřímnou vážností hledět na polygamiu a nemravnost islámu? Nebo na hinduistické modloslužby? Jistě v těchto náboženstvích jsou jakési zdravé elementy, znaky přirozeného náboženství, přirozené příležitosti ke spáse; tato náboženství přechovávají dokonce jisté vzpomínky na prvotní zjevení (Bůh, pád, spása), skryté nadpřirozené hodnoty, které milost Boží by mohla využít, by roznítla v některých lidech plamen začínající víry. Ale žádná z těchto hodnot nenáleží sama o sobě k těmto falešným náboženstvím. Jejich atributy je blouznění mimo pravdu, nedostatek víry, nedostatek milosti, pověry, dokonce modloslužba. V těchto lidech jsou tyto kulty jen marností a trápením ducha, pokud nejde dokonce o formu pocty vzdávané démonům! Zdravé elementy, které mohly zůstat náležejí mocí práva jedinému pravému náboženství, jmenovitě náboženství katolickému; a pouze ono může skrze ně působit.

Náboženský synkretismus

Proto hovořit o spásonosných hodnotách jiných náboženství opakuji je hereze! Právě tak hovořit o účtě k jejich chování a k jejich učení je způsob mluvy, která pohoršuje skutečné křesťany. Promluvte si s našimi africkými

¹ Dekret o ekumenismu *Unitatis redintegratio*, č.3

² Prohlášení k nekřesťanským náboženstvím *Nostra Aetate*. č. 2

katolíky o úctě k animistickým kultům.! Kdyby křesťané byly přistiženi na takových rituálech byli by v podezření z odpadu a vyloučení na rok z misie. Jak si vzpomínáme učinil Jan Pavel II. takové animistické gesto v Togol. Také v Madrase 5. února 1986 byla v jeho přítomnosti nesena cukrová třtina spletená ve formě kříže, což představuje hinduistickou oběť pro boha těla; poté během procesí s dary byly přineseny před oltář kokosové ořechy, které v hinduistickém náboženství jsou typickou obětí pro jeho bůžky; a konečně žena namazala jeho čelo dlaněmi svatými popely³. Pohoršení skutečným věrných indických katolíků dosáhlo svého vrcholu

Pro ty, kteří přicházejí denně do styku na každém rohu ulic s modlářskými svatyněmi a báhorkovou vírou buddhistů a hinduistů není zapotřebí mluvit o „uznávání, ochraně a podpoře takových duchovních a morálních dober a také společensko kulturních hodnotách, které se nachází v těchto náboženstvích“!

Pokud v prvních staletích církev byla schopna křtít pohanské svatyně nebo konsekrovat dny pohanských svátků, tak pro to, že jeho rozvaha nechtěla narušovat úcty hodných obyčejů a proto že její moudrost věděla, je odlišit elementy přirozené zbožnosti, které se nemuseli umlčovat od modloslužebného zmatení, od níž očišťovala myšlení nově obrácených. Po celou dobu dějin misí církvi nechyběl tento duch inteligentního milosrdenství. Což to není právě znak katolicismu, přesněji k jeho schopnost do opětovného sjednocení v překrásné jednotě víry, lidí všech dob, ras a míst, bez odstraňování jejich správné různosti? Je možno říci, že rozlišení nastalo již dávno ve vztahu ke všem náboženstvím a že se již nedá nic dělat! Proč nastal II. vat. koncil, který nás žádá o nové rozlišování, nové přizpůsobování se nové budování. A v jakých výrazech! A ještě v jakých konkrétních přijetích. Nazývá se to inkulturace. Ne, to není moudrost Církve!

Duch církve ji vedl k zavedení ho do její liturgie, řady aktuálních slov, určených pro naši dobu. Bylo to za papeže Pia XII. krátce před koncilem: přečtěte si modlitbu k obětování ze mše papežů, vyňatou z nadšeného volání proroka Jeremiáše (Jer. 1,10):

„Hle, vložil jsem ti do úst svá slova. Hled' tímto dnem tě ustanovuji nad pronárody a nad královstvími, abys rozvracel a podvracel, abys ničil a bořil, stavěl a sázel.“

Pokud jde o mne, nikdy jsem se nepokoušel přeměnit chatu animistického kněze na kapli. Když čaroděj umřel (často na následek

³ Nejde o znamení Tilak, které dostal v Dilí v r. 1986

otrávení!), okamžitě jsme jeho chatrč spálili, k veliké radosti jeho oveček! Ve světle celé tradice není příkaz daný nám Janem Pavlem II. v encyklice *Redemptor hominis*: „Nikdy ničení, ale brát v úvahu hodnoty nově postaveného. (s 76) nic jiného než utopie teologa teoretika. Ve skutečnosti, nezávisle na tom zda přemýšlíme nebo ne, je to výrazná navádění k náboženskému synkretismu.

Dialog

Dialog není žádný objev koncilu. Jeho tvůrcem je Pavel VI. v *Ecclesiam suam*⁶: Dialog se světem, dialog s jinými náboženstvími. Je však potřeba přiznat, že koncil se mimořádným způsobem přičinil o posílení této liberální tendence. Jako tady:

„Pravdu je však potřeba hledat (...) za pomoci prostředků(...) výměny myšlenek a dialogů. Takto jedni druhým předávají a vykládají pravdu, kterou našli nebo o které si myslí, že ji našli, aby si při jejím hledání navzájem pomáhali.“ (DH 3).

Z toho důvodu musí jak nevěřící tak věřící neustále hledat! Ale sv. Pavel se velice dobře trefil do falešných učitelů, „kteří se stále učí, ale nikdy k poznání pravdy dojít nemohou“ (2 Tim. 3,7)! Nevěřící by totiž mohl předat věřícímu elementy pravdy, kterých se mu nedostává. Ale ve své instrukci o ekumenismu z 20. 1. 1949 Svaté Officium mimo jiné odmítlo, když hovoří o návratu křesťanů odloučených od katolické církve tento blud:

„Přesto však nebudeme vypovídat tím způsobem, aby se v otázce návratu do církve tito lidé klamali tím, že přináší církvi jistý element, který ji do té doby chyběl.“⁷

Co nám mohou přinést kontakty s nekatolíky jsou lidské zkušenosti, ale ne elementy doktrinální!

Co víc, koncil závažně změnil postoje k jiným náboženstvím a obzvláště k nekřesťanským. V rozhovoru, kterou jsem měl 13. 8. 1975 se sekretářem biskupa Nestora Adama, pozdějšího biskupa Sionu se tento se mnou shodl v tom, že se cosi změnilo v misijních postojích církve. Přesto dodal: „I taková změna byla nutná. Nyní, například v nekřesťanech i v těch, kteří jsou odloučeni od církve, hledáme to, co je dobré a *pozitivní*. Pokoušíme se v jejich hodnotách zahlédnout zrnka jejich spásy.“

⁶ Ze dne 6. srpna 1964.

⁷ Instructio „*de motione oecumenica*“.

Samozřejmě každý blud má své pravdivou a pozitivní stránku; není blud na čistém základu, protože absolutní zlo neexistuje. Zlo je zkažení dobra pravdy, o věci, která přese vše zachovává svou přirozenost, jisté přirozené vlastnosti a jisté pravdy. Ale v opírání se o zbytky pravdy, které se uchovávají v bludu, tkví veliké nebezpečí. Co bychom řekli lékaři, který by přišel k nemocnému řekl: „Ale v tom nemocném je ještě život; ještě není tak zle!“ Mohli byste doktora desetkrát přesvědčovat o nemoci a říkat: „Ale pane doktore, vždyť se přece podívejte, cožpak nevidíte že je nemocný? Je potřeba s ním něco dělat jinak umře!“ Doktor by odpověděl: „Oh, oh, není přece tak zle. Kromě toho můj způsob nespočívá v tom, že se dívám na nemoci, které trápí mé pacienty, ale v tom, že se zabývám zbytky zdraví které v nich ještě jsou.“ V takovém případě ovšem musím říci: popřejme nemocným at' umřou pěknou smrtí! Říci nekatolíkům nebo nekřesťanům: „Máte přece správné svědomí, máte jakési prostředky spásy“, znamená, že uvěří že nejsou nemocní. Ale jak je potom obrátit?

Takový duch nikdy nebyl duchem církve. Naopak misijní duch vždy otevřeně ukazoval nemocným jejich rány, aby je léčil, aby jim zajistil léky, které potřebují. Ta nelidská krutost postavit se před nekřesťany a neříci jim, že potřebují křesťanské náboženství, že nemohou dojít spásy mimo Našeho Pána Ježíše Krista. Na počátku soukromého rozhovoru učinit *captatio benevolentiae* pochválit to, co v jejich náboženství zasluhuje úctu je jistě oprávněné. Ale zanést toto prohlášení do oblasti doktrinálních principů je bludné, je to klamání duší. „Spásonosné hodnoty jiných náboženství“, to je hereze. Udělat z tohoto tvrzení základ misijního apoštolátu, znamená chtít udržovat duše v bludech! Tento „dialog“ je antimisijní v nejvyšším stupni. Náš Pán poslal své apoštoly ne proto aby vedli dialog, ale aby hlásali nauku! Nyní, když protože máme tohoto ducha liberálního dialogu, který byl vštěpen kněžím a misionářům dnešních časů koncilu chápeme proč koncilní církve zcela ztratila misijního ducha, toho skutečně pravého církevního ducha!

*

Ale již dost o svobodném bádání a dialogu; přejdeme nyní k následkům těchto koncilních objevů, jmenovitě k náboženské svobodě. Probereme ji v aspektech historických, individuálních a společenských.

27. Kapitola

II. vatikánium ve světle tradice

„Náboženská svoboda (...) nenarušuje tradiční katolické učení a nepůsobí mu žádné škody...“

„Kromě toho při pojednávání o náboženské svobodě, má posvátný sněm v úmyslu rozvinout učení posledních papežů na téma nezadatelných práv lidské osoby.“¹

To je preambule prohlášení, jejímž úkolem je uklidnit myšlení nad koncilní deklarací o náboženské svobodě. Text byl sestaven tak, jako by bylo všechno napsáno ve shodě s Tradicí. Jenže jak je to ve skutečnosti? Tyto otázky vyvstávají v souvislosti s fakty, že jak jsme viděli, papežové 19. století odsuzovali pod názvy svoboda svědomí, svoboda vyznání, náboženskou svobodu, která je vlastní sestrou II. vatikána.

I

II. Vatikánium a „Quanta Cura“

Tvrzení odsouzená v <i>Quanta Cura</i>	Tvrzení vydaná II. vatikánským
Piém IX.	Koncilem v <i>Dignitatis Humanae</i> :
(A)	(A)
„Nejlepší společenský řád je takový, který nepřiznává vládám povinnost represe osob, které hanobí katolické náboženství pomocí stanovených trestů, vyjma případů, kdy to vyžaduje veřejný pořádek.“	„Ve věcech náboženských není nikomu dovoleno ztěžovat jeho činnost, která je ve shodě s jeho svědomím na veřejnosti nebo v soukromí, ať jde o jednotlivce nebo skupinu v patřičných mezích.“

¹ *Dignitatis Humanae*, č. 1

(B)	(B')
Svoboda svědomí a vyznání je právo, které náleží každému člověku.	Člověk má právo na náboženskou svobodu. Na této svobodě se zakládá (...) (A')
(C)	(C')
„Výše uvedené má být hlášáno a garantováno v každé lidmi zřízené společnosti.“	„Toto lidské právo na náboženskou svobodu musí být vepsáno do společenského řádu.“

Podobnost je zarážející. Analýza tohoto faktu nás vede k závěru, že výše uvedená učení jsou protikladná: Pater Congar osobně přiznává, že *Dignitatis Humanae* obsahuje závěry v rozporu se Syllabem Pia IX.:

Nelze popřít, že tvrzení o náboženské svobodě II. vatikánského koncilu je čímsi podstatně jiným než je tvrzení Syllabu z r. 1864 a dokonce čímsi naprosto opačným k tvrzením vět č. 16, 17, a 19 téhož dokumentu.“

*

II. vatikánský koncil je v zásadním rozporu s prohlášením Pia IX. ale ne formálně. Toto nám vnucují ohledně této věci příznivci tohoto koncilního textu. Jsou to velice zvláštní názory jak jsem se již často zmiňoval: odsouzení náboženské svobody v devatenáctém století představuje historický omyl: papežové odsuzovali, i když ve skutečnosti chtěli odsoudit pouze indiferentismus, který ji v dané době inspiroval: Člověk je svobodný ve věci volby náboženství, které se mu hodí; takže dokonce vlastní právo na náboženskou svobodu. Jinými slovy, papežové zbytečně silně, zaslepeně a bez rozlišení udeřili z obavy před absolutním liberalismem, který navíc ohrožoval jejich světské panování. Pater Congar nabízí následující vysvětlení a uvádí důvody:

Pater John Courtney Murray, jenž náležel k intelektuální a náboženské elitě prokázal, když fakticky se vyslovil, naprosto proti Syllabu, - tento seznam,

pochází z r. 1864 a je, jak dokazuje Roger Aubert poznamenán uvedenými historickými okolnostmi – že totiž tato deklarace byla konsekvencí boje, v němž, tváří tvář jakobinismu a totalitarismu vedli papežové stále aktivnější bitvu o důstojnost a svobodu lidské osoby, stvořené k obrazu Božímu.

My jsme však naproti tomu viděli, že jak Robert Aubert tak John Courtney Murray jsou zajatci historických předsudků, které působí, že mylně relativizují učení papežů 19. století.

Ve skutečnosti odsoudili papežové náboženskou svobodu jako takovou; jako svobodu, která je absurdní, bezbožná a vede lidi k náboženské lhostejnosti. Toto odsouzení je stále aktuální i z důvodu moci staletého učení církve (nejen mimořádného magisteria jako je v případě Quanta Cura) což má značný význam ohledně koncilní deklarace.

II.

Náboženská svoboda, základní lidské právo?

Pojí se náboženská svoboda, jak nás ujišťují shora, P. Congar (a také *Dignitatis humanae* ve svém úvodu) k základním právům lidské osoby chápané posledními papeži s ohledem na jakobíny nebo totalitarismus dvacátého století? Ukažme si nejprve několik principů na téma základů práva božského kultu“.

Člověk jakožto bytost vlastní práva, která obdržel od Boha a která musí zůstat v rámci společnosti mimo veškeré narušení, které by je mohlo popírat, odstranit nebo zlehčovat.

(...) věřící vlastní nezcižitelné právo na vyznávání své víry nebo na její oživení podle toho jak to potřebuje. Právní předpisy, které toto neumožňují nebo ztěžují vyznávání nebo praktikování víry jsou v rozporu s přirozeným právem.

Aby byla podpořena úcta a praktikování základních práv jednotlivců a jmenovitě právo na zachování a rozvoj tělesného života, intelektuálního a duchovního a obzvláště práva na náboženskou výchovu a vzdělání: právo na soukromé a veřejné vyznávání Boha, včetně dobročinných náboženských akcí...

Když bereme věci objektivně, uvedené „vyznávání Boha nemůže být nic jiného, než pravý kult pravého Boha, neboť když hovoříme o předmětném právu (konkrétní předmět tohoto práva právě ten kult) může to označovat pouze něco co je morální a pravé. Pius XII. učí:

„To, co neodpovídá pravdě a mravnímu zákonu nemá objektivně žádné právo na existenci, ani na šíření ani na působení.“¹³

To je vlastně jednoznačný smysl textu Pia XI.: názvy „věřící“ a „víra“, se vztahující na stoupence pravého náboženství a zde konkrétně na německé katolíky pronásledované nacismem.

Ale co nakonec bylo a stále je cílem útoků totalitních a ateistických režimů ne-li samotná podstata náboženských práv? Protináboženské činnosti sovětského komunistického režimu míří na zesměšnění a potlačení veškerého náboženského kultu, je jedno jakého: katolického, ortodoxního nebo jiného. To, po čem touží je odstranění práva všípeného do podstaty a spojeného s povinností dané osoby k tomu, aby vzdávala čest Bohu, bez ohledu na jeho konkrétní praktiky spojené s kultem tím nebo jiným katolickým, ortodoxním atd. Takové právo nazýváme právem osobním, protože se dotýká osoby a ne předmětu. Například mám osobní právo na vzdávání cti Bohu; přesto z toho nevyplývá, zda mám předmětné právo na praktikování buddhistického kultu.

Ve světle tohoto zcela klasického a elementárního rozlišení pochopíte, že tváří tvář bojovnému ateismu papežové našeho století a obzvláště papež Pius XII. kladli důraz na předmětné právo na vzdávání cti Bohu, právo které je zcela základní; a to je vlastní skutečné chápání vyjádření „základní právo na uctívání Boha“. Přesto však nevedlo papeže k tomu, aby se v dobách potřeby domáhali jednoznačně a konkrétně práva jak základního osobního tak předmětného pro katolické duše.

*

Pohled II. vatikánského konciliu je diametrálně odlišný. Koncil jak jsem se pokusil vám dokázat, popsal nejen osobní, ale také předmětné právo na náboženskou svobodu, zcela konkrétní právo, které je každý člověk povinen mít, které má být respektováno v rámci kultu, který praktikuje, ať by byl jakýkoliv. A tak se náboženská svoboda nachází na opačných pozicích fundamentálních práv definovaných Piem XI. a Piem XII.

¹³ Pius XII. Promluva k italským právníkům *Ci riesce* 6. prosince 1953, PIN 3041, loc.cit., Sv. XV., Řím, 1954, s. 488

28. Kapitola

Náboženská svoboda II. vatikána

Ve shodě s II. vatikánským koncilem, by lidská osoba měla mít právo ve jménu své důstojnosti na neomezeného praktikování svého náboženského vyznání, ať je jakékoliv, soukromého nebo veřejného, škoda jen že to narušuje veřejný pořádek a morálku. Připomínám, že veřejná morálka „pluralistického“ státu podporovaná koncilem nesměřuje ze své podstaty k nějakému značnému omezení této svobody, více než jako by hluboce upadlá a zkažená liberální společnost omezovala svobodu partnerství, které bylo nejasně prohlášeno páry, které žijí bez slibu, a manželství, ve jménu jejich lidské důstojnosti!

V souvislosti s tím vy, muslimové, modlete se bez překážek v našich křesťanských ulicích budujte své a vedle našich křesťanských chrámů Církev II. vatikánského koncilu vás ujistí, že vám nebude nikdo překážet. Totéž se týká vás budhisté, hinduisti..

Na oplátku za to my katolíci vás prosíme o náboženskou svobodu ve vašich zemích ve jménu svobody, kterou my vám dáváme v našich zemích. Budeme také schopni hájit náboženství v komunistických zemích ve jménu zásada deklarovaných přes náboženské shromáždění a již uznaných OSN a zednářství. Kromě toho přidávám úvahu danou mi papežem Janem Pavlem II., u příležitosti audience udělené mi 18. listopadu 1978: „Zda-li víte, řekl mi papež že náboženská svoboda nám byla velice prospěšná v Polsku proti komunismu“.

Chtěl jsem mu tehdy odpovědět: Velice prospěšná může být jako *argument ad hominem*, protože komunistické režimy měly svobodu vyznání ve své ústavě, ale ne jako hlavní zásada katolické církve!“

I.

Náboženská svoboda a pravda

Na každý pád Otec Garrigou-Lagrange prohlásil toto již dříve:

„Můžeme... učinit ze svobody vyznání *argument ad hominem* proti těm, kteří přes to že hlásají svobodu vyznání pronásledují církve (světské státy nebo socializující) nebo prostředně nebo bezprostředně omezují vyznání (státy komunistické, muslimské)atd.) Ten *argument*

ad hominem je poctivý a církve jim nepohrdá, využívajíce jej ke skutečné obraně svého vlastního práva ke svobodě. Neplyne z toho přesto, že náboženská svoboda sama o sobě může být katolíky uznána jako zásada, když sama v sobě je absurdní a bezbožná: fakticky pravda a blud nemohou mít tatáž práva.“³

Chtěl bych jen zopakovat: pouze pravda má práva: blud nemá práva; Taková je nauka Církve. Lev XIII. píše:

„Právo“, píše Lev XIII. „je morální oprávnění a jak jsme již řekli a nikdy se dost nebudeme opakovat bylo by absurdní věřit tomu, že náleží ve stejné míře přirozeně a bez rozlišování jak pravdě tak lži, jak dobru tak zlu. Pravda a dobro mají právo na to být šířeny propagovány ve státě rozumnou svobodou tak, aby většina lidí z toho mohla mít užitek a lživá učení, nejvíce smrtící lidské myslí.. musí veřejná moc s největší přísností potlačuje, aby chránila společnost od rozšiřujícího se zla.“⁴

Ve světle toho je jasné, že učení a kulty bludných náboženství neměly právo být vyznávány bez problémů a ani nemohly být nikdy volně propagovány. Aby bylo uniknuto této tautologii, postavilo se proti tomu během koncilu tvrzení, že vlastně ani pravda ani blud nemají práva, jež by byly předmětem zákonů. Poté se pokoušelo minout tento problém tím, že se stavěl na čistě subjektivní rovinu s doufáním, že se takto problém pravdy postaví stranou. Ale tento pokus se nepovedl, jak vám to chci ukázat a věc se stála samotným jádrem problematiky celého koncilu.

Náboženská svoboda postavena na subjektivní rovinu „objekt práva“ představuje totéž právo přiznané těm, *kteří setrvávají v náboženské pravdě jakož i těm, kteří jsou v bludech*. Je představitelné takové právo? Na čem staví koncil toto tvrzení?

Právo svědomí?

Na počátku koncilu chtěli někteří lidé opřít náboženskou svobodu o *právo svědomí*: „Náboženská svoboda by byla neplodná, kdyby se lidé nemohli projevit příkazy svého svědomí navenek ve veřejných aktech.“ Řekl biskup De Smedt na úvod své řeči (*Documentation catholique*, 5. ledna 1964, odst. 74-75). Argument byl následující: každý má povinnost postupovat ve shodě se svým vlastním svědomím, protože to je pro každého přímá zásada činnosti.

³ Podle Reginald Garrigou-Lagrange O.P., *De Revelatione*, sv. II, s. 451, Ferrarri et Gabalda, 1921

⁴ Encyklika *Libertas praestantissimum*, PIN 207.

Nyní se vztahuje nejen na pravdivé svědomí, ale také na nepřekonatelně bludné svědomí a obzvláště také na to, jako jsou svědomí vyznavačů mnoha falešných náboženství. Z toho také tito lidé mají povinnost jít za svým svědomím a navíc je potřeba nechat svobodu volby a opřít se o své vyznání. Nesmyslnost tohoto rozumování byla velice rychle odkryta museli ho rychle odmítnout a hledat dřevo na podpal někde jinde. Ve skutečnosti nepřemožený blud, je blud za který se nenese vina, skutečně osvobozuje od morálního provinění, ale to přesto nečiní jeho konání dobrým. A následně nezakládá pro něj žádná práva. Právo se může opírat pouze o objektivní právní normu a především na božském právu, které ustanovuje obzvláště způsob, jakým si Bůh přeje být ctěn od lidí.

Důstojnost lidské osoby?

Protože svědomí neposkytlo dostatečně objektivní základ, soudilo se, že se nalezne v důstojnosti lidské osoby.

„Vatikánský sněm prohlašuje (...), že právo na náboženskou svobodu je skutečně založeno na důstojnosti lidské osoby.“ (DH).

Tato důstojnost se opírá o fakt, že člověk je obdařen rozumem a svobodnou vůlí a je ze své vlastní přirozenosti mravně zavázán, aby poznal Boha, což se však nemůže stát tehdy, jestliže nejsou svobodni.⁷ Argument je následující: člověk je svobodný; tedy musí zůstat svobodným nebo jinak: člověk je obdařen svobodnou vůlí, proto má právo na svobodu konání. V tom vidíme absurdní princip celého liberalismu jak to nazývá kardinál Billot. Jde o sofisma: svobodná vůle je umístěna do oblasti jsoucna BYTÍ: Morální svoboda a svoboda jednání se odvozují místo toho ze sféry činnosti. Je něco jiného říci jaký člověk ze své přirozenosti je a něco jiného kým se stane svými skutky (dobrými nebo zlými, pravdivými nebo bludnými). Základní lidská důstojnost je fakticky ta (odvozující se) z přirozené inteligence schopna proto osobní volby, ale vyjímečnost důstojnosti lidské osoby se zakládá na snaze konat dobra a pravdu. Právě tato vyjímečná důstojnost je to, která zasluhuje mravní svobodu (schopnost konání) a na svobodu konání (schopnost nebýt omezován v konání).

Ale v té míře v jaké člověk směřuje snaží se o hřích nebo se spojuje se zlem, ztrácí svou vyjímečnou důstojnost nebo ji nedosahuje; a nic již na ní nemůže stavět! To je vlastně to, co tak krásně učil Lev XIII. ve dvou textech překrytých II. vat. koncilem. Když hovoří o falešných novodobých svobodách, píše Lev XIII. v *Immortale Dei*:

⁷ Vgl. *Dignitatis humanae*, č. 2.

„Pokud se inteligence směřuje k mylným názorům, pokud svobodná vůle volí zlo a spojuje se s ním pak ani jedna ani druhá nedosahuje dokonalosti. Obě velice rychle ztrácí svou vrozenou důstojnost a podléhají zkáze. Proto není dovoleno vynášet na denní světlo a ukazovat člověku to, co je proti ctnosti a pravdě a už vůbec ne něčemu takovému poskytovat právní ochranu.“⁸

A v *Libertas praestantissimum* tentýž papež upřesňuje z čeho se skládá náboženská svoboda a na jaké bázi musí být postavena.

„Jiný druh svobody, který je také hlasitě proklamován, je svoboda svědomí. Pokud si pod tím někdo představuje, že může jakkoliv, jak se mu líbí vzdávat čest Bohu nebo ne, pak výše uvedené argumenty postačují k odmítnutí této teze. Je možno tomu také rozumět tím způsobem, že *člověk ve státě má právo ve shodě s hlasem svědomí k vykonávání Boží vůle a plnění jeho příkazů¹⁰ a nikdo nemá právo ho od toho zdržovat. Tato svoboda, skutečná svoboda hodná dětí Božích, která tak chvályhodně chrání lidskou důstojnost je nade vše násilí a zatemňování. Tato důstojnost byla vždy cílem touhy a mimořádné lásky Církve.*“¹¹

Takže k pravé důstojnosti patří pravá náboženská svoboda; k falešné důstojnosti falešná náboženská svoboda!

Náboženská svoboda, universální právo na toleranci?

Pater Ph. André - Vincent, který byl velice zainteresován tímto problémem mi jistého dne napsal abych se měl na pozoru: Opatrnost, napsal, koncil se domáhá pro vyznavače jiných náboženství ne práva „*potvrzující*“ jeho“ vyznání které praktikují, ale pouze „*negativního*“ práva *nepřekážení jim* v praktikování, soukromém nebo veřejném jejich vyznání. Krátce řečeno, koncil neudělal nic jiného, než že zevšeobecnil klasickou nauku církve.

Skutečně, pokud katolický stát ve jménu společenského míru klidu ve shodě s obecným právem nebo aby se zamezilo většímu zlu nebo aby se zabezpečilo větší dobro potvrdí, že je potřeba *tolerovat* praktiky vyznavačů toho nebo onoho falešného vyznání, může buďto přivřít oči k těmto praktikám, čili být tolerantní v omezení přinucovacích prostředků vůči těmto vyznavačům nebo přizná těmto vyznavačům *občanské právo* na

⁸ PIN 149

¹⁰ Jedná se samozřejmě, konkrétně řečeno, že jde o pravé náboženství!

¹¹ PIN 215

nepronásledování jejich náboženství. V druhém případě je to otázka práva čistě negativního. Navíc však papežové neopomněli podtrhnout, že společenská tolerance nepřiznává žádné stvrzující právo odštěpencům, žádné právo k praktikování jejich vyznání, neboť takové stvrzující právo může být opřeno pouze o pravdu uvažovaného vyznání:

„Pokud to vyžadují okolnosti je možno tolerovat vyjímky pravidel, tehdy když je dohodnuto, aby se uniklo většímu zlu, přesto nepatří jim přiznávat důstojnost práva, neboť je potřeba mít na zřeteli fakt, že nemůže existovat právo, které je v rozporu s věčným právem spravedlnosti.“¹²

„Přestože Církev přiznává *právo* výlučně tomu, co je pravdivé a šlechetné nestaví se proti toleranci, kterou musí zaujmout veřejná moc v některých případech v rozporu s pravdou a spravedlností pokud je cílem tohoto jednání uniknout většímu zlu nebo dosažení většího dobra.“¹³

„Žádný stát, žádné společenství států nezávisle na jejich náboženském charakteru nemůže přiznat pozitivní mandát nebo pozitivní oprávnění ku učení nebo konání něčeho, co je v rozporu s náboženskou nebo morální pravdou. (...) Zásadně jinou věcí je otázka: zda může ve společenství států minimálně v omezené míře být zavedena norma, že existence volného praktikování víry nebo náboženské praxe ve státě nebude na celém území státu regulováno žádným z vynucovacích prostředků nebo státními předpisy? (A papež odpovídá¹⁵: Ano, „za jistých okolností“ může být taková norma vydána).

Otec Baucher krásným způsobem shrnuje tuto nauku: Píše:

„Zavedením tolerance se zákonodárce zavazuje vytvořit ne mravní oprávnění pro odštěpence, ale pouze k tomu že nebude překážet jejich praktikování. Nemají nikdy právo na škodlivou činnost, mohou mít pouze právo na ochranu před škodlivou činností, když běžné právo nestačí bránit škodám při dostačujících motivech.“¹⁶

¹² Pius IX., dopis *Dum civilis societas* z 1. února 1975 Charlesi Perrinovi

¹³ Lev XIII. *Libertas praestantissimum*

¹⁵ Pius XII., Promluva Ci riesce k italským právníkům z 6. prosince 1953, *Discorsi...*, sv. XV, s. 487

¹⁶ DTC, sv. IX, Sp. 701, Artikel Liberté.

Pater Baucher správně dodává, že obecné právo na toleranci je jedna věc pokud je garantováno právem které má na mysli obecné blaho společné dobro toho nebo jiného národu v omezených podmínkách. Něčím jiným je na druhé opak zdánlivě přirozené a nedotknutelné právo tolerance pro všechny členy veškerých náboženství, když ono představuje princip a zavazuje za všech okolností.

Občanské právo k toleranci ve skutečnosti dokonce pokud okolnosti jež to ospravedlňují, se zdají obecně narůstat v dalším průběhu pozůstává z pouhé závislosti na těchto okolnostech.

Lev XIII. píše:

„Tolerance zla, která náleží k principům politické rozvahy musí být přísně omezena příčinami jejího zavedení tzn. veřejného prospěchu. Tedy proto pokud je škodlivá veřejnému prospěchu nebo je příčinou většího zla pro stát není následně nutno se jí řídit; když za takových okolností chybí příčiny pro její zavedení.“

Proto by bylo pro II. vatikán velice obtížné, opírajíce se o dřívější dokumenty Magisteria, hlásat přirozené a universální právo na toleranci. Kromě toho se účastníci koncilu pečlivě vyhýbali slovu tolerance, které se jim zdálo příliš negativní; neboť tolerováno je vždy jen zlo. Jejich touhou bylo vyrobit pozitivní hodnoty všech náboženství.¹⁸

Náboženská svoboda, přirozené právo na nedotknutelnost?

Když se neodvolával na toleranci, definoval koncil prosté přirozené právo na nedotknutelnost: právo na neomezené praktikování jakéhokoliv vyznání, ať je jakékoliv.

Úplné umění nebo přinejmenším dovedný krok byl jasný: když nebyli schopni definovat právo na *praktikování* libovolného vyznání, neboť takové právo pro bludné kultury neexistuje, účastníci koncilu naplnili své rozumy, aby zformulovali přirozené právo na *úplnou nedotknutelnost*, které by se vztahovalo na přívržence všech kultů. Tímto způsobem všechny náboženské skupiny (skromný termín, jenž v sobě ukrývá náboženskou babylonskou věž) by se těšily *nedotknutelnosti* v ohledu veškerých omezování jejich „veřejném kultu nejvyššího božstva“ (jakého božstva k lítosti Boží?). Čerpali by rovněž z práva na neomezené vyučování a manifestaci své víry (jaké víry?) veřejně, slovem mluveným i psaným.“ (DH 4)

Je možno si představit větší zmatenost? Všichni vyznavači libovolných náboženství, vyznavači pravého náboženství, jakož i falešných náboženství

¹⁸ Co se týče těchto hodnot již jsem o nich v 26. kapitole hovořil a nebudu se k tomu již vracet.

byli by postaveni na absolutně stejnou úroveň, těšili by se stejnému přirozenému právu, pod záminkou, že nejde o nic jiného než je to výlučné „právo na nedotknutelnost“. Cožpak se to dá pochopit?

Je to zcela zřejmé již ze samého požadavku vyznavačů bludného náboženství, z něhož vyplývá, že nemají přirozené právo na nedotknutelnost. Dovolím si tuto pravdu ilustrovat pomocí konkrétního příkladu. Pokud, uvidíš na ulici modlící se muslimy a zachvátí tě touha zamezit jim v tom nebo dokonce zabránit jim v modlitbě v jejich mešitě, nejspíše hřešíš proti milosrdenství a rozvaze, ale nepácháš přesto na těchto vyznavačích *žádnou nespravedlnost*. Neděje se jim *žádná křivda* v oblasti žádného z těch *dober*, na která mají právo, ani v právu na ta dobra¹⁹: v žádném z jejich *dober* se jim neděje křivda, protože pravdivým dobrem není možnost pokračovat bez překážky ve falešném kultu, ale možnost účastnit se jistého dne konečně pravého kultu; v žádném z jejich práv, když přesně pojímáno mají právo na „soukromé a veřejné vyznávání Boha“²⁰ a to bez překážek. Ale kult alaha není kultem božím! Ve skutečnosti nám totiž samotný Bůh zjevil kult, kterým si přeje být uctíván a tímto kultem je katolické náboženství.²¹

Potud se tedy v rámci přirozené spravedlnosti nečiní žádné zlo těmto věřícím, ať už jde o prevenci nebo ochranu v jejich náboženství, příčinou toho není fakt, že by snad měli nějaké přirozené právo na neomezené praktikování svého náboženství.

*

Mohu se setkat s odsouzením, že jsem „negativně zaměřený“, že nejsem schopen postřehnout pozitivní hodnoty v bludných vyznáních. Již jsem vám na tato obvinění odpověděl, když jsem hovořil na téma „bádání“.²² Odpovídají mi na to, že základní postoj duše vyznavačů falešných náboženství je opravitelný a že je potřeba ho cítit a z toho i vyznání, jehož se to týká. Nemohl bych se však stavět proti takovému vyznání bez toho, abych trhal duši, bez lámání jejího postoje ve vztahu k Bohu. Proto, z důvodu jejího náboženského bludu, nemá zmíněná duše fakticky právo na praktikování svého vyznání; ale z faktu, že je ona mimo jiné tak říkájíc „připoutána k Bohu“, z toho důvodu má právo na nedotknutelnost v praktikování svého

¹⁹ Toto rozlišení zavedené Piem XII. se týká odebírání orgánů z těl mrtvých zemřelých. Viz promluva k očním chirurgům, ze dne 14. 5. 1956, *Discorsi e radiomessaggi di S. S. Pio XII.*, Sv. XVIII, Řím, 1957 s. 193 ff. specialistům

²⁰ Pius XII. Promluva v rozhlase k Vánocům 24. prosinec 1942, PIN 804; *Discorsi...*, Sv. IV, Řím, 1960, s. 340

²¹ Toto vyjádření mim mimo jeho stručnosti umožňuje mj. také vyhnout se nutnému používání komplikovaných termínů: objektivní a subjektivní právo, právo konkrétní a abstraktní.

²² Vgl. 26. Kapitola

vyznání. Každý člověk by tak měl mít *přirozené právo na občanskou nedotknutelnost ve věcech náboženských*.

Představme si na chvíli, že skutečně existuje takové přirozené nasměrování každé duše na Boha, při praktikování jejího vyznání. Naprosto není jasné, zda povinnost respektovat její vyznání z této příčiny je přirozené právo. Zdá se mi mnohem víc, že se jedná spíše o povinnost čistě *blíženské lásky*! Pokud tomu tak skutečně je, pak tato povinnost blíženské lásky nepřiznává přívržencům falešných vyznání žádné přirozené právo na nedotknutelnost, ale vybízí světskou moc, aby jim přiznala přirozené právo na občanskou nedotknutelnost. Teď však koncil přiznává každému člověku bez jakéhokoliv důvodu, přímo *přirozené právo na občanskou nedotknutelnost*. Zdá se mi, že však naopak praktikování falešných kultů nemůže překročit status obyčejného *občanského práva na nedotknutelnost*, což ale je něco naprosto jiného.

Rozlišujme přesně na jedné straně, ctnost *spravedlnosti*, která předepisuje jednomu jejich povinnosti, jiným uděluje odpovídající práva, vykonávat mocí úřední rozhodnutí a na druhé straně, ctnost blíženské lásky, která jistě ukládá některým povinnosti, ale nepřiznává přesto jiným žádná práva.

Přirozená nasměrování každého člověka na Boha?

Koncil (DH 2,3f) se kromě odvolávání na fundamentální důstojnost lidské osoby, opírá i o to, že lidská vlastní přirozenost je pobádá k hledání náboženské pravdy a - přirozenému hledání božského: Každý člověk, když vyznává své náboženství, ať je jakékoliv, je fakticky nasměrován na skutečného Boha, dokonce v nevědomém hledání Boha, „zakořeněn v Bohu“ pokud někdo chce tak. A z toho pohledu mu náleží přirozené právo na úctu k jeho vyznání.

Proto když budhista pálí kadidlo před soškou Budhy, pak ve shodě s katolickou teologií, naplňuje čin modloslužby, ale ve světle nového učení, objeveného II. vatikánským koncilem, tento člověk vyjadřuje „dokonale touhu člověka v hledání Boha.“²³ Tento náboženský akt má být respektován a člověk má mít právo na náboženskou svobodu.

Za prvé existuje zřejmá rozpornost v tvrzení, že všichni lidé, oddaní falešným kultům, jsou *sami od sebe, přirozeně* obráceni k Bohu. Bludný kult sám o sobě, může působit výlučně odvrácení duší od Boha, protože je zavádí na cestu, která nevede k Bohu.

Je přijatelné, že ve falešných náboženstvích existují některé duše, které mohou být obráceny k Bohu, ale děje se tak jen proto, že se nevážou na bludy daného náboženství! Ne *skrze* jejich falešné náboženství se duše obracejí

²³ Jan Pavel II. promluva na generální audienci 22. října 1986

k Bohu, nýbrž *navzdory* němu. Z toho důvodu se z úcty která těmto duším náleží, neodvozuje žádná úcta k jejich náboženství.

V každém případě totožnost a počet takových duší, které Bůh ráčil ve své milosti obrátit k sobě, zůstává věcí naprosto skrytou a neznámou. Jistě to však není větší počet. Kněz, který se vrátil ze země, jejíž obyvatelé vyznávají různá náboženství, mi sdělil jednu své zkušenosti o práci s těmi, kteří patří k heretickým sektám. Vyprávěl mi o svém překvapení, když viděl s jakou zarytostí trvají tyto osoby na svých bludech a jak málo jsou otevřeni analytickým úvahám, které jim katolík může nabídnout a jak málo jsou otevřeni Duchu Pravdy...

Identita duší opravdově obrácených k Bohu, v rámci jiných náboženství zůstává tajemstvím Božím a vymyká se lidskému úsudku. Proto je nemožné na ní zakládat nějakého přirozené nebo občanské právo. Bylo by to jakoby chtěl někdo zavést právní řád ve společnosti, který by se opíral o velice rizikové nebo dokonce nejednoznačné domněnky. Bylo by to stavění společenského řádu na subjektivismu jednotlivců a budování domu na písku...

Mohu k tomu ještě dodat, že mám za sebou dostatečný kontakt s náboženstvími Afriky (animismus, islám), ale totéž mohu říci o náboženstvích Indie (hinduismus), abych potvrdil, že tragické následky dědičného hříchu se projevují u vyznavačů těchto náboženství, obzvláště ve slepotě jejich rozumu a pověřčivém strachu. V tomto ohledu tvrzení jaké učinil II. vatikánský koncil, že všichni lidé mají přirozenou bezprostřední orientaci na Boha je naprosto nerealistická a ryze naturalistická hereze! Ať nás Bůh chrání před subjektivistickými a naturalistickými bludy! Ty jsou totiž neomylným znamením liberalismu, který inspiroval náboženskou svobodu II. vatikánského koncilu. Tyto nemohou vést k ničemu jinému než pouze ke společenskému chaosu a k babylonskému náboženskému zmatení!

Evangelijní mírnost

Koncil nás přesto ujišťuje, že Boží Zjevení: ukazuje „s jakým respektem Kristus jednal s úctou ke svobodě člověka při plnění jeho povinnosti uvěřit Božímu slovu“ (DH 9). Ježíš „tichý a pokorný srdcem“, říká „nechte koukol růst až do dne žní“; „neláme nalomenou třtinu, nezhasíná doutnající knot“(DH 11, vgl. Mt.13,29; Is. 42, 3).

Zde je odpověď: Když Pán hovoří, aby se nechal koukol růst nebrání v jeho odstranění. On dává radu žencům, „aby trhající plevel nevytrhli jste i pšenici.“ Je to rada *moudrosti*: je často lepší zabránit pohoršení věřících, které může nastat obrazy represe nevěřících. Je někdy lepší zabránit občanské válce, kterou vyvolává netolerance. Podobně pokud Ježíš neláme nalomenou třtinu

a činí z toho pastýřskou zásadu pro své apoštoly, koná tak z *lásky* k těm, kteří zbloudili, aby neodešli ještě dál od pravdy, což by se nepochybně stalo, kdyby byly použity drastické prostředky proti jejich vyznání. Je zřejmé, že Církev a katolický stát z času na čas mají povinnost prokazovat rozvahu a milosrdenství ve vztahu k vyznavačům falešných kultů. Tato povinnost však žádným způsobem nedává jiným jakákoliv práva! Právě tímto nerozlišováním mezi ctností spravedlnosti, (která jediná přiznává právo) od ctnosti rozvahy a blízké lásky, (které ukládají pouze povinnosti), se II. vatikánský koncil pohroužil do bludů. Tím, že chceme učinit spravedlnost z milosrdenství, boříme společenský a politický řád.

A kdybychom dokonce, což je nemožné, předpokládali, že Náš Pán dává také koukolu právo na to, „nebýt vytržen“, toto právo by bylo naprosto relativní *ve vztahu* k dané (zvláštní) příčině, která je motivuje. Nikdy by to nebylo přirozené a neporušitelné právo! Sv. Augustin píše: „Tam, kde se nemusíme obávat vytržení dobrého zrna (současně s koukolem), nechť přísnost disciplíny nebývá uspávána“²⁴, ať není tolerováno vyznávání falešných kultů. A dokonce sv. Jan Chrysostom, který ač nebyl nakloněn utiskování disidentů, přesto nevyklučuje represe jejich vyznání. Říká: „Kdo ví, snad se dokonce část koukolu změnila v dobré zrno? Takže pokud ho nyní vytrhneš, zničíš budoucí žně, vyrváním těch, jež se mohou ještě změnit a stát se lepšími. On (Pán) nám nebrání jistě v represí heretiků, v jejich utiskování, odebrání jim svobody slova, v rozhánění jejich shromáždění, v nepřijímání jejich přísah. To, čemu nám brání, je pouze prolévání jejich krve a zabíjení.“²⁵ Autorita těchto dvou Církevních Otců se mi zdá dostačující, abych odmítl nepřiměřenou interpretaci evangelní mírnosti, kterou navrhuje koncil. Náš Pán jistě nepřikazoval žádné násilné obrácení, ale to není žádný důvod k tomu, přestrojit ho za apoštola liberální náboženské svobody.

Svoboda úkonu víry

Dále je zdůrazňován svobodný úkon víry (DH 10). Předkládá se zde dvojitá argumentace. První: Omezováním praktikování falešných kultů z důvodu náboženských se stává nepřímým nucením jeho vyznavačů k přijetí katolické víry. Úkon víry však musí být naprosto dobrovolný bez jakéhokoliv nátlaku. „Ať nikdo není nucen k přijetí katolické víry proti své vůli.“ (Církevní právo z r. 1917, kán. 1351).

Odpovídám pomocí zdravé morální teologie, že takový nátlak je dovoleným ve shodě s právem *voluntarium indirectum*, tj. nepřímý dobrovolný

²⁴ *Contra epist. Parmeniani*, 3,2, citováno ze sv. Tomáše in *Catena aurea*, in Matthaem XIII, 29f.

²⁵ *Homilie 46 o sv. Matouši*, citováno ze sv. Tomáše, loc. cit.- Otázka zabíjení heretiků nemá pro naše současné úvahy význam

akt nebo skutek. Ve skutečnosti, je jeho bezprostředním cílem omezení kultu disidentů, což je dobré²⁶ a pouze jeho *nepřímý* a dlouhodobý efekt je, že působí navracení se nekatolíků, při existujícím riziku, že někteří z nich se mohou stát katolíky více ze strachu nebo pod vlivem společenského tlaku než z přesvědčení. Není to požadovaný efekt, ale akceptuje se pod podmínkou, že příčina je odpovídající velikosti.

Druhý argument má větší význam a vyžaduje širší pojednání. Opírá se o *liberální pojem aktu víry*. Podle katolické učení²⁷, je víra souhlasem a dobrovolným podřízením se lidského rozumu autoritě *zjevujícího se Boha*, z popudu svobodné vůle, vlivem milosti. Na jedné straně musí být akt víry dobrovolný, tzn. musí být prost jakýchkoliv vnějších příkazů, jež by měly za cíl nebo bezprostřední efekt jeho vynucení proti vůli zainteresovaného.²⁸ Na druhé straně akt víry je poddáním se božské moci a žádná jiná síla nebo třetí osoba nemá právo bránit prospěšnému vlivu Nejvyšší Pravdy, jež má nepřekonatelné prvenství k osvícení rozumu věřícího. Z toho vyplývá, že věřící má právo na náboženskou svobodu: nikdo ho nemůže nutit, nikdo mu nemůže bránit nebo ztěžovat přijetí božského zjevení nebo rozvážného vykonávání odpovědných vnějších aktů kultu.

V současnosti, bez toho aby brali ohled na objektivní a naprosto božský a nadpřirozený charakter božské víry, liberálové a jejich nástupci modernisté, činí z víry projev *subjektivního přesvědčení* subjektu,²⁹ jenž je výsledkem jeho osobního hledání,³⁰ s cílem nalezení odpovědi na velké otázky, které před něj staví okolní svět.³¹ Fakt vnějšího božského zjevení, jeho skutečnost zastávaná Církví musela ustoupit kreativní činnosti subjektu; nebo je subjekt minimálně povinen učinit vše pro to, aby hledal a našel tuto skutečnost...³² Pokud je to skutečně tak, pak je božská víra zredukována do oblasti náboženských přesvědčení nekřesťanů, kteří tvrdí, že našli božskou víru, zatímco mají pouze lidské přesvědčení: motivem jejich příslušenství k určitému náboženství není zjevení Boží autority, ale svobodné rozhodnutí jejich myšlení. A v tom se ukazuje jedna ze základních nekonsekvencí. Liberálové tvrdí, že v tomto aktu lidského přesvědčení jsou obsaženy nenucení a volnost od veškerých omezení, jež jsou znakem výlučně božské víry! Ujišťují, že díky úkonům jejich náboženského přesvědčení, se vyznavači jiných náboženství přibližují k Bohu

²⁶ Je to dobré pro katolické náboženství a dokonce pro časné všeobecné dobro, neboť ono se může opřít o jednotu obyvatel.

²⁷ Vatikán I., dogmatická konstituce *Dei Filius*, Dz 1789; sv. Tomáš II II,q2,a9;q4,a2

²⁸ Viz výše.

²⁹ Vgl. sv. Pius X., encyklika *Pascendi*, č.8, Dz 2075

³⁰ Vgl. Vatikán II. *Dignitati humanae*, č. 3

³¹ Vgl. Vatikán II. *Nostra aetate*, č. 2

³² Petr Pierre-Reginald Cren, O.P. bezostyšně staví do popředí svou personalistickou koncepci zjevení proti katolickému chápání víry: „Zjevení: dialog mezi božskou a lidskou svobodou“: takový název dal svému článku věnovanému dobrovolnosti úkonu víry (*Lumier et Vie*, č. 69, *La liberté religieuse*,s.39)

a že proto musí být toto přibližování prosto jakýchkoliv omezování, které by někdo mohl ukládat. Říkají, že všechny *formy náboženské víry* jsou hodny úcty a nedotknutelné.“

Jenže toto poslední tvrzení je zjevně nepravdivé, neboť skrze své náboženské přesvědčení, vyznavači jiných náboženství nedělají nic jiného, než že se drží křečovitě představ svého vlastního rozumu, rozumu lidských tvorů, kteří v sobě nemají nic božského, ani ve své počátku, ani ve svém cíli, ani v motivech setrvávání při nich.

Neznamená to, že tato přesvědčení jsou úplně zbavena pravdy nebo že nevlastní některé prvky prvotního nebo druhotného zjevení. Ale přítomnost těchto *semina Verbi* je nedostačující sama o sobě, aby učinila z těchto přesvědčení akt božské víry! Je to pravda tím spíš, že kdyby tento nadpřirozený akt chtěl Bůh povzbudit svou milostí, byl by ve většině případů udržován skrze různé bludy, předsudky a pověry v něž tito lidé zarytě věří.

Tváří tvář subjektivismu a naturalismu liberálů, je dnes nutné potvrzení objektivního a nadpřirozeného charakteru božské víry, jež je vírou křesťanskou a katolickou. Pouze ona má absolutní a nevyvratitelné právo na úctu a na náboženskou svobodu.

II.

II. vatikánský koncil a katolická společnost

Vyvodíme závěr. Koncilní deklarace o náboženské svobodě se jeví v rozporu s neměnným učením Církve.³³ Co víc, nedá se doložit fundamentálními základními právy vypsáných a definovaných posledními papeži.³⁴ Kromě toho, jak jsme také viděli, neopírá se o žádné racionální ani zjevené základy. Nyní je přistoupit k poslednímu závažnému zkoumání a to, zda je vůbec ona ve shodě s katolickými principy, které upravují vztah mezi politickým společenským zřízením a náboženstvím.

Hranice náboženské svobody

II. vatikánský koncil upozorňuje již na počátku, že náboženská svoboda musí být vymezena v „rozumných mezích“ (DH 1), „ve shodě s právem (...) i objektivním mravním řádem, protože toto vše je nezbytně nutné k efektivnímu zabezpečení práv všech (...), autentického společenského míru (...), jakož i ochrany mravnosti ve společnosti“. Toto vše je velice rozvážné, ale nedává přesto odpověď na základní otázku, jmenovitě: zda stát nemá

³³ 27. kapitola, Díl I.

³⁴ 27. kapitola, Díl II.

povinnost (a co z toho vyplývá z práva) na ochranu náboženské jednoty obyvatelstva v rámci pravého náboženství, jakož i na ochranu všech duší před pohoršením a šířením náboženských bludů *a z toho důvodu* omezení činnosti a možnosti praktikování ve falešných kultech, popř. jejich zákazu, pokud existuje taková potřeba?

To je totiž skutečné učení Církve, ustanovené plnou mocí papežem Piem IX. v encyklice *Quanta Cura*, ve které papež odsuzuje názory těch, kteří „v rozporu s naukou Písma, Církve a svatých Otců se nebojí tvrdit, že nejlepší vláda je ta, která nemá povinnost represemi, sankcemi a tresty stíhat osoby, které ohrožují katolické náboženství, s výjimkou situace, kdy tyto vyžaduje veřejný klid a společné dobro.“ (PIN 39,Dz 1690). Samozřejmým významem výrazu „narušující katolické náboženství“ se rozumí: ti, kteří veřejně praktikují jiné vyznání než katolické nebo ti, kteří se veřejně neřídí církevními zákony. Pius IX. tedy učí, že stát splní mnohem lépe své poslání a vládu, když uzná svou povinnost represe falešných kultů, zvláště z toho důvodu, že tyto kulty jsou bludné, než jen proto, aby zajistil společenský klid; a to z důvodu že tato náboženství nejsou ve shodě s křesťanským společenským pořádkem a ne jen proto, že jsou jimi ohrožovány společenský klid a mravy.

Proto je také nutno říci, že meze náboženské svobody, ustavené koncilem jsou pouhým pískem v očích, ukrývajícím v sobě základní nedostatek, kterým je to, že *neberou do úvahy rozdíly mezi pravdou a omylem!* Navzdory veškeré spravedlnosti, touží dát totéž právo pravému náboženství a náboženstvím falešným a následně zkoušejí dovedně omezit škody, které z toho plynou bariérami, které však naprosto nemohou splnit nároky a požadavky katolického učení.. Lehce můžeme přirovnat tyto „meze náboženské svobody“ k bezpečnostním balustrádám na autostrádách, které jsou určeny k tomu, aby zadržely vozidla vybočující z dráhy, jejichž řidiči nad nimi ztratili vládu. Hlavní věcí však nadále zůstává povinnost připomínat řidičům dodržování jízdního řádu!

Zfalšování pojetí časného společenského dobra

Pojďme nyní k několika dalším nedostatkům náboženské svobody, které jsou ještě mnohem zásadnější. Argumentace koncilu se zakládá ve skutečnosti na falešné personalistické koncepci společenského dobra, zredukovaného na samé individuální zájmy nebo, jak se často říká na respektování práv jednotlivce - ke škodě společné práce vykonané k větší chvále Boží a k dobru všech. Již Jan XXIII. v *Pacem in terris* se přiklání k přijetí tohoto nedopracovaného a tím škodlivého úhlu pohledu, když píše:

„V současném chápání je společenské dobro chápáno obzvláště jako ochrana práv a povinností lidské osoby.“³⁵

Pius XII. tváří tvář současným totalitarismům bezpochyby správně postavil do kontrastu základní práva lidské osoby,³⁶ ale neříká, že katolická doktrína se týká pouze tohoto. Skrze personalistické zatmění pravdy, noříme se do hry na šílený individualismus, který se liberálové rozhodli zavést do Církve. Jak zdůrazňuje Charles de Konick (*De la primauté du bien commun conter les personalistes*) i Jean Madiran („*Le principe de totalité*“), nebijeme se pouze s totalitarismem, tím, že vyvyšujeme práva jednotlivce, ale připomínáme, že skutečně pravé společenské dobro není samo o sobě smyslem, ale je absolutně posvátné, nekonečné bezprostředně dobru společnosti boží na zemi a v nebi. Nedovolme dělat ze sebe soupeřníky personalistů v jejich snahách o sekularizaci práva.

Jinými slovy a více konkrétně, dříve než si stát dá práci s tím, aby zjišťoval jestli moonovci nejsou náhodou příliš šikanováni zákony, je nejprve povinen (nehovořím o státech nekřesťanských) nejprve prokázat citlivost pro ochranu křesťanské duše, která je skutečným elementem společenského dobra ve státě, který je ještě stále křesťanský. Někteří řeknou, že je to pouze otázka kladení důrazu! Ne! To je otázka základní: je globální představa katolického státu (společnosti) katolickým učením nebo ne?

Zánik veřejného práva církve

Chtěl bych říci, že to nejhorší na náboženské svobodě II. vatikánského koncilu jsou její následky: zánik veřejného práva církve, konec společenské vlády Našeho Pána a následně, náboženský indiferentismus jednotlivců.

Podle koncilu se může Církev nadále těšit zvláštnímu uznání ve státě, ale nemá již na to žádné přirozené a prvotní *právo*, dokonce ani v zemi, kde žije většina katolíků: je pryč doba států, které se řídily katolickým vyznáním, jež je příčinou štěstí národů, které jsou katolické. Nejjasnějším znamením přijetí II. vatikánského koncilu byla likvidace katolických států, jejich laicizace, podle zásad přijatých na koncilu a dokonce na nátlak Vatikánu. Všechny katolické národy (Španělsko, Kolumbie, Itálie, Irsko atd.) byly zrazeny samotným Apoštolským Stolcem a zaváděním koncilu! Při reformě italského konkordátu byla rozluka Církve a státu velebena kardinálem Casarolim a Janem Pavlem II. jako „ideální systém“!

Církev je v současnosti oslabena kvůli principu občanského práva, kterým stát přiznává právo všem náboženstvím. Díky bezejmenné bezbožnosti, se

³⁵ 11. dubna 1963, č. 61 Encyklika

³⁶ Vgl. rozhlasové poselství o Vánocích 1942, *Discorsi...*, sv. IV, s. 327ff.(passim).

Církev ocitla na stejné úrovni, jako hereze, zrady a modlářství. Její veřejné právo se tím radikálně zmenšilo.

Nezůstalo už nic v oblasti učení a praxe z bývalého systému vztahů společnosti a Církve s jinými náboženstvími, jež by bylo možno popsat těmito slovy: uznání pravého náboženství, možná a rozumná tolerance pro jiná náboženství. Proto charta práv a povinností občanů Španělska *Fuero de los españoles* prozíravě předvídala ve svém šestém článku ještě před počátkem koncilu co nastává:

„Vyznání a praktikování katolického náboženství, které je státním náboženstvím Španělska bude zajištěno oficiální ochranou. Nikdo se nemusí zneklidňovat, ani s ohledem na své náboženství, ani s ohledem na soukromé praktikování svého kultu. Nebudou dovoleny žádné veřejné ceremonie a náboženské demonstrace jiného kultu než je státní náboženství.“³⁷

Tato velice přísná netolerance disidentských kultů je plně oprávněná. Na jedné straně lze k ní zavázat stát ve jménu jeho *cura religionis*, jeho povinnosti ochrany Církve a víry jejich členů. Na druhé straně náboženská jednota obyvatel v pravé víře je cenným a nezastupitelným dobrem, které je stát povinen bránit za každou cenu, nezávisle od všeho s ohledem na časné *společenské dobro* katolického národa. Takto vypadalo schéma na téma vztahů státu a církve napsané pro koncil kardinálem Ottavianim. Tento dokument odpovídal na danou otázku katolickou naukou, která je plně přijatelná pro katolický národ:

„Odtud také světská moc uvažuje, že má právo bránit mravnost společnosti, podobně aby chránila občany před pokušením bludů a aby zachovala společnost v jediné pravé víře, která je nejvyšším dobrem a zdrojem četných, dokonce i časných statků. Světská moc může regulovat a omezovat veřejnou manifestaci jiných falešných vyznání a chránit tak obyvatele před šířením falešných doktrín, které podle úsudku Církve ohrožují jejich věčnou spásu.“³⁸

Zmatek, který je udržován, prozrazuje skrytou apostasii!

Fuero de los Españoles, jak jsme viděli toleruje *soukromé* praktikování bludných kultů, ale nedovoluje jejich *veřejnou* manifestaci. To je naprosto klasické rozlišení, které *Dignitatis humanae* nechťelo přijmout. Koncil definoval

³⁷ Citace z Kardinál Ottaviani in *L'Eglise et la Cité*. Imprimerie Polyglotte Vaticane, Rom, 1963, s. 275

³⁸ Plný text v závěru s. 160

náboženskou svobodu jako právo jednotlivce ve věcech náboženských „*soukromé tak jako veřejné*, jednotlivě nebo při shromáždění“ (DH 2). A koncilní dokument ospravedlnil toto odepření takového rozlišení následovně:

„Společenská přirozenost člověka fakticky sama vyžaduje aby člověk projevoval vnitřní náboženské akty navenek, aby ve věcech náboženských přijímal zásadu dávání a brání současně s jinými, aby vyznával své náboženství ve formě rozhovoru“ (DH 3).

Mimo veškerou pochybnost, je *náboženství* sloučením aktů nejen vnitřních pro duši (odevzdání se, modlitba), ale také vnějších adorace, posvěcení, nejen soukromých (rodinná modlitba), ale také veřejných (náboženská služba v budovách kultu – nazvěme je kostely – procesí, poutě atd.) Nepředstavuje to ale žádný problém. Důležité je o *jaké* náboženství se jedná zda o pravé nebo falešné! Pokud se jedná o pravé náboženství, má všechna práva, jak zde byla zmíněna na všechny akty „s rozumnou svobodou“ jak to popisuje Lev XIII.³⁹, což značí v mezích společenského řádu a ne v nepořádku.

Ale akty falešných kultů musí být všechny důkladně rozlišovány. Čistě *vnitřní* akty již ze své povahy unikají jakékoliv lidské moci. Soukromé akty *vnější* mohou být vládou katolického státu zakázány, pokud narušují katolický řád, např. modlitební setkávání nekatolíků v soukromých místnostech. Rovněž *veřejné* akty vyznání podléhají právu, které má za cíl bránit jim, pokud vznikne taková potřeba, jakémukoliv šíření informací o falešných kultech.

Tak vidím již dnes jak se muslimové se svými soukromými právy nijak nespokojují a začínají se roztahovat tak, že se vytrácí křesťanská identita? Platí to o to víc, když vidíme odpornou násilnickou nesnášenlivou tvář islámu všude ve světě.

Jak ale mohl koncil dojít k takovému závěru a zavést toto rozlišení, když již na počátku odmítl rozlišení mezi pravým náboženstvím a falešnými náboženstvími, jakož i mezi státem katolickým a státem s vyznáním nekatolickým, státem komunistickým, státem pluralistickým atd. Kardinál Ottaviani, naproti tomu ve svém schématu neopomněl zavést naprosto nezastupitelné precizní a přesné termíny. Po pravdě řečeno i v tomto je možno pochopit hloupost a bezbožnost koncilních schémat, II.vatikánský koncil měl v úmyslu vytvořit právo, které by pasovalo na všechna vyznání a všechny formy náboženství, nezávisle na pravdě. A to bylo přesně to, o co žádali zednáři.. V tomto byla ona skrytá apostasie, onen odpad od pravdy, kterou je náš Pán Ježíš Kristus!

³⁹ *Libarts prestantissimum*, PIN 207.

Konec společenské vlády Našeho Pána Ježíše Krista

V současnosti, když už stát neuznává své povinnosti vůči jedinému pravému náboženství a pravému Bohu, společné dobro společnosti již není touhou po nebeském společenství se svatými. Společnost Boží na zemi to je Církev, byla zbavena svého spasitelného a jedinečného vlivu na veřejný život! Ať už chceme nebo nechceme, společenský život je organizován mimo pravdu, mimo božské právo. Společnost se stala ateistická. Je to konec společenské vlády našeho Pána Ježíše Krista.

A právě toto vykonal II. vatikánský koncil, když biskup De Smedt předsedající schématu o náboženské svobodě třikrát prohlásil, že: „*Stát není kompetentní autoritou a mocí k tomu, aby vynášel úsudek týkající se rozlišování pravosti nebo nepravosti v náboženských věcech.*“⁴¹ To tedy udělal II. vatikánský koncil, když vydal tak obludnou deklaraci, která hlásá, že Náš Pán Ježíš Kristus již nemá právo na to, aby kraloval ve společnosti, ve všech občanských zákonech, které by byly proniknuty zákony evangelia! Kolikrát jen Pius XII. odsoudil takový *právní pozitivismus*,⁴² který tvrdí, že se má oddělit právní řád od mravního řádu a opírá se o to, že rozlišení mezi tím, které náboženství je pravé a které je falešné není možné vyjádřit v právních termínech! - Přečtěte si ještě jednou *Fuero de los Españoles!*

Ale nepřekonatelné rouhačství koncilu tvrdí ještě víc: Koncil si přeje, aby stát, který je osvobozen od povinností vůči Bohu, měl povinnosti zaručit, aby se žádnému náboženství „*nebránilo svobodně prokazovat zvláštní sílu svého učení, pokud jde o uspořádání společnosti a ožívování veškeré lidské aktivity.*“ Tímto způsobem žádá II. vatikánský koncil Našeho Pána, aby přišel, zorganizoval a oživil společenství spolu s Lutherem, Mohamedem a Budhou! To je to, co se snažil docílit Jan Pavel II. v Assisi! Jaký antináboženský a rouhačský plán!

Plodem spojenectví mezi Církví a katolickým státem byla katolická společnost, dokonalá realizace společenské vlády Našeho Pána Ježíše Krista. Dnes je církev II. vatikánského koncilu oddána se státem, který chce být ateistický; plodem takového cizoložství je jen náboženský Babel, indiferentní stát, který naopak představuje cíl všech zednářských tužeb!

Vláda náboženského indiferentismu

Říká se, „každému jeho náboženství“ nebo také: „katolické náboženství je dobré pro katolíky, – budhistické je dobré pro budhisty!“ takové je motto obyvatel nábožensky lhostejné společnosti. Ale co jiného po ní můžeme chtít,

⁴¹ Relatio de reemendatione schematis emendati, 28. květen 1965, Dokument 4 SC.

⁴² Pius XII. List z 19. 10 1945 k sociálnímu týdnu italských katolíků, AAS 37, 274; promluva *Noc vivo compisacimento* z 13. 11. 1945 k Tribunálu Roty, PIN 1064, 1072

když se žijeme v situaci, kdy církev II. vatikánského koncilu učí, že jiná náboženství „nejsou pozbavena významu a hodnot v tajemství spásy“⁴³ Jaké je od nich možno očekávat jiné chování k jiným náboženstvím, když stát jim zaručuje tutéž svobodu? Náboženská svoboda se projevuje osudově v lhostejnosti jednotlivců. Pius IX. odsoudil již v Syllabu větu:

„Není pravda, že společenská svoboda všech vyznání a plné právo pro všechny k otevřenému a veřejnému manifestování jejich myšlení snáze působí zkázu mravní a zkázu myšlení a také rozšiřování indiferentismu.“⁴⁴

To je to v čem dnes žijeme: od doby deklarace o náboženské svobodě je většina katolíků přesvědčena, „že lidé mohou dojít věčné spásy a vykoupení i v jiných náboženstvích“⁴⁵ Také zde vidíme realizovat se plán zednářství, podařilo se jim díky II. vatikánskému koncilu dosáhnout „věrohodnost pro největší blud naší doby který spočívá v tom (...) stavět všechna náboženství na stejnou úroveň“.⁴⁶

Uvědomovali si zodpovědnost jakou na sebe berou všichni ti koncilní otcové, kteří hlasovali pro *Dignitatis humanae* a vyhlásili společně s Pavlem VI. náboženskou svobodu, že ve skutečnosti sesadili z trůnu Našeho Pána Ježíše Krista, tím, že mu strhli korunu jeho společenského vlády? Uvědomili si, že velice konkrétním způsobem zbavili Našeho Pána Ježíše Krista trůnu, že ho sesadili z trůnu Jeho božství? Chápou, že se stali hlasateli apostasie národů a připojili se k tomu strašnému rouhačství, které bylo vrháno proti jeho trůnu: „Nechceme, aby tento kraloval nad námi!“ (Lk.19,14), „nemáme krále jenom císaře!“ (Jn. 19,15)?

Ale On, pohrdl jejich reptáním, které povstalo uprostřed shromážděných nemoudrých lidí a odejmul jim Svého Ducha.

⁴³ Dekret o ekumenismu *Unitatis redintegratio*, č. 3.

⁴⁴ Věta 79.

⁴⁵ *Syllabus* odsouzená věta č. 17.

⁴⁶ Lev XIII. , Encyklika *Humanum Genus* z 20. dubna 1884 o svobodných zednářích.

29. kapitola

Pacifistický koncil

Dialog a „svobodné bádání“, velebené koncilem - již jsem o nich shora hovořil, jsou charakteristickými symptomy liberalismu II. vatikánského koncilu: chtěli se najít nové metody apoštolátu mezi nekřesťany, tím že se nechá upadnou pravý misionářský duch. Nyní přicházíme, jak já je označuji, k *principům apostasie*, které se vyznačují liberálním duchem... Ale liberalismus, který naplnil koncil šel ještě mnohem dál; šel ke *zradě*, k uzavření míru se všemi nepřáteli Církve. Chtěl se stát pacifistickým koncilem.

Připomeňme si jakým způsobem ve své otevírací řeči Jan XXIII. uvedl nové postoje, které má církev nyní zaujímat vůči omylům, které ji ohrožují. Když nejprve poznamenal, že Církev se nikdy nepřestala stavět proti těmto bludům a že je často odsuzovala s největší přísností, využil nyní papež faktu, že Církev začala preferovat „*spíše užití léčebných prostředků a milosrdenstvím než rigorózních zbraní*“ a uznal za prospěšnější v současných podmínkách poukazovat spíše na sílu vlastního učení církve než na odvolávání se na odsouzení.¹ Nebyla to pouze žalostná slova, která pouze poukazují na nevýrazný způsob myšlení; šlo o celostný program vyjadřující pacifismus koncilu.

Začalo se říkat, že musíme uzavřít mír se zednáři, s komunisty, s protestanty. Musíme udělat konec těm věčným válkám, nepřetržitým nepřátelstvím! Totéž mi řekl již ostatně Mgr. Montini, tehdejší substitut státního sekretariátu, když jsem po něm požadoval v padesátých letech odsouzení „*mravního zbrojení*“. Odpověděl mi: „Ach, nesmíte jen pořád odsuzovat, pořád odsuzovat! Církev je jako macecha!“ To byl terminus, který on zavedl, Mgr. Montini, substitut papeže Pia XII.; zní mi dodnes ještě v uších! Takže již žádné odsuzování, žádná anathemata! Máme se už konečně jednou s tím vším smířit!

Tři pakty

„*Svobodní zednáři, co si přejete? Co po nás žádáte?*“

To byla otázka, kterou před rozpočítím koncilu šel položit kardinál Bea členům (lóže) B'nai B'rith; společné jednání bylo oznámeno všemi novinami v New Yorku, kde se odehrálo. A zednáři sdělili co požadují: „Náboženskou

¹ Wiltgen s. 15

svobodu!“ to znamená všechna náboženství postavit na stejnou úroveň. Církev se už nesmí nazývat jediným pravým náboženstvím, jedinou cestou ke spáse, jediným státem povolovaným náboženstvím. Udělejme konec tomuto nepokornému upřednostňování; vyhlaste tedy náboženskou svobodu! Dobrá tedy, budete ji mít: Tak vzniklo *Dignitatis Humane*.

„*Protestanti, co si přejete*, aby jste se mohli s námi společně modlit? A odpověď byla: „Změňte váš kult, odstraňte to, co my nemůžeme přijmout!“ Velice dobře bylo jim řečeno, my vás dokonce pozveme, aby jste pracovali na liturgické reformě. Zformulujte svá přání a my podle nich zařídíme náš kult. Dobrá, zařízeno: To byla liturgická konstituce *Sacrosanctum concilium*, první text promulgovaný II. vatikánským koncilem, který obsahoval základy a detailní program pro toto liturgické přizpůsobení protestantským požadavkům², poté skrze Pavla VI. promulgovaný v *Novus ordo missae*.

„*Komunisti, co si přejete* vy, abychom měli to štěstí mít na koncilu několik zástupců ruské ortodoxní církve, několik emisarů KGB? – A moskevský patriarchát stanovil podmínky: Neodsuzujte na koncilu komunismus, nemluvte o něm!“ (Já bych dodal zvláště se nezabývejte zasvěcením Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie!“). A pak ukažte otevřenost a dialog s námi.“ A dohoda³ byla uzavřena, zrada dokonána: „Dobře neodsoudíme komunismus.“ Hle, co se stalo s peticí kterou jsem doručil společně s biskupem Proenca Sigaud, obsahujícím podpisy 450 koncilních otců, sekretáři koncilu biskupovi Felicimu s žádostí, aby koncil vynesl prohlášení odsuzující nejhroznější způsob nevolnictví v lidské historii, jakým je komunismus. Následně, protože se nic nedělo, zeptal jsem se, co se stalo s naší peticí. Kdosi se na to podíval a nakonec mi k mému úžasu bez nějaké ceremonie odpověděl: „Oh, vaše žádost zůstala zapomenuta kdesi v šufletu...“⁴A komunismus zůstal neodsouzen; nebo lépe koncil, který na sebe vzal zodpovědnost za rozpoznávání znamení času, byl odsouzen Moskvou, aby mlčel na téma toho nejzřejmějšího a monstrózního znamení tohoto času!

Je zřejmé, že na koncilu došlo k dohodě s nepřáteli Církve, tak aby se skončilo s existujícím nepřátelstvím. Ale je to dohoda s ďáblem!

Obrácení Církve ke světu

² Princip liturgické revoluce byl skutečně v tomto obsažen, ale formulován tak, že to na první pohled nezasvěcený člověk nezaznamenal.

³ Mezi kardinálem Tisserantem, zplnomocněným představitelem papeže Jana XXIII. a biskupem Nikodemem, potvrzena v Metz v r. 1962 (viz *Itinéraires*, duben 1963, únor 1964, červenec-srpen 1984).

⁴ Vgl. Wiltgen, s. 272-278

Pacifistický duch koncilu je zdá se mi velice dobře charakterizován papežem Pavlem VI. samotným a sice v jeho řeči, kterou měl na závěrečném zasedání koncilu 7. prosince 1965. Církev a moderní člověk, Církev a svět to byla témata na která se koncil podíval novými očima, projednal je s novým pohledem, která Pavel VI. výtečně definoval:

„Koncilní církev, se pravda nepřela sama se sebou nepřemýšlela o své přirozenosti a o svém spojení s Bohem. Církev byla velice zaujata člověkem, člověkem takovým jakým skutečně je, v naší době: člověkem živým, člověkem zcela zaujatým sebou, člověkem, který ze sebe dělá nejen centrum všeho, co se ho týká, ale který se odvažuje pokládat sebe za podstatu a konečnou příčinu veškeré skutečnosti (...)“

Zde začíná celý výčet neštěstí člověka bez Boha a jeho falešné velikosti, což se končí takto:

„...člověk je hříšník a člověk je svatý, a tak dále.“

Skutečně jsem zvědav, co má dělat *svatý člověk* na konci toho nahromadění nečistoty! A navíc proto, že Pavel VI. podsouvá vlastně to, co opsal, když hovoří o *světském a pohanském humanismu*:

„Světský a pohanský humanismus se náhle objevil ve své celé obludné podstatě v čele koncilu a jistým způsobem mu předhodil výzvu. Náboženství Boha, který se stal člověka, se střetlo s náboženstvím (je jedno z nich) člověka, který se činí bohem. Co se to stalo? Šok, boj, anathema? Mohlo se tak stát, ale nedošlo k tomu. Stará pověst o milosrdném samaritánovi byla modelem spirituality pro koncil. Pochopení bez hranic jej zcela ovládlo. Odhalení lidských potřeb (a ony jsou stále větší, jak syn země stále více roste) upoutalo pozornost našeho synodu. Je potřeba mu přiznat minimálně tu zásluhu a je to i vaše zásluha, že máme také my v církvi a to ještě více než kdo jiný nový kult, kult člověka.“

Zde tedy máme vysvětleno lyrickým a jasným, ale také strašným způsobem to, - co nebylo duchem, ale *spiritualitou* koncilu: „bezmezná sympatie“ k světskému člověku, k člověku bez Boha! Kdyby to ještě bylo s cílem pozvednout tohoto padlého člověka a ukázat mu jeho morální rány, poukázat na nutnost jejich ošetření skutečnými léky a balzámem, uzdravení a přivedení zpět do lůna Církve, podřízení ho Bohu... Ale ne! Bylo to proto, aby bylo možno světu říci: „Pohleďte, Církev má také kult člověka“.

Nerozpakuji se tvrdit, že koncil uskutečnil obrácení Církve ke světu. Ponechávám vaší úvaze, abyste doplnili, kdo byl pohánějícím duchem této

duchovnosti: postačí, abyste si vzpomněli na toho, koho Náš Pán Ježíš Kristus nazývá knížetem tohoto světa.

30. kapitola

II. vatikánium, triumf liberálního katolicismu

Nevěřím, že bych byl obviněn z přehánění, když říkám, že koncil byl triumfem liberálních idejí. Předcházející kapitoly vám o tom přinesly dostatečné důkazy: liberální tendence, taktika a úspěchy liberálů na koncilu a konečně jejich spolčení se nepřáteli Církve.

Kromě toho sami liberálové, liberální katolíci prohlašují, že vatikánský koncil byl jejich vítězstvím. V rozhovoru s Vittorio Mesorim kardinál Ratzinger, bývalý periti liberálního klanu na koncilu vysvětluje, jak koncil zformuloval a vyřešil problém asimilace liberálních principů katolickou církví. Kardinál netvrdí, že toto vítězství bylo plodné, ale tvrdí, že tato asimilace byla nutná a že byla uskutečněna.

Problémem let šedesátých bylo osvojení si nejlepších hodnot dvou staletí liberální kultury, neboť jsou to totiž věci hodnotné, které i když se zrodily mimo Církev, mohou očištěny a upraveny zaujmout místo v její vizi světa. A to se uskutečnilo.¹

Kde se to uskutečnilo? Bezpochyby na koncilu, který ratifikoval liberální principy v dokumentech *Gaudium te spes* a *Dignitatis humanae*. Jakým způsobem? Za pomoci pokusu odsouzenému k nezdaru, zavedením kvadratury kruhu: sňatku církve s principy revoluce. A to je vlastně i cíl iluzí liberálních katolíků.

Kardinál se však příliš nechválí tímto předsevzetím; dokonce posuzuje jeho následky dost přísně:

V současnosti se klima změnilo. Po pravdě řečeno k horšímu, v porovnání s tím, jež bylo příčinou tehdejšího bez pochyby naivního optimismu. Nyní musíme hledat nový druh rovnováhy.²

Zatím však až dosud, o dvacet let později, nebyla rovnováha nalezena. Hledá se však dále: to je skutečně neměnná liberální iluze!

Zbylí liberální katolíci, nejsou na rozdíl od kardinála tak pesimističtí. Otevřeně slaví vítězství: Koncil je našim vítězstvím. Stačí si například přečíst

¹ Měsíčník *Jesus*, listopad 1984.,s.72

² Tamtéž.

dílo Marcela Prelota, senátora z Doubs o dějinách liberálního katolicismu. Autor začíná srovnáním dvou citátů, prvního z prohlášení Pavla VI., druhého z Lamannaise, jejichž srovnání je velice významné. Pavel VI. ve svém koncilním poselství z 8. 12. 1965 určeným hlavám států (tento výrok jsem již citoval):

O co vás žádá Církev, po bez mála dvou tisíci letech nejrůznějších změn ve vztazích s vámi, pozemští vládcové? O co vás dnes žádá? Bylo vám to řečeno v jednom z textů tohoto koncilu: žádá vás pouze o svobodu.

A co napsal Lammennais v letáku, který měl za úkol zvětšit popularitu jeho novin *L'Avenir*:

„Všichni přátelé náboženství jsou povinni pochopit, že ono potřebuje pouze jednu věc: svobodu.“

Jak tedy vidíte jak u Lamennaise, tak na II. vat. koncilu jde o tutéž liberální zásadu „*pouhé svobody*“: žádná privilegia pro pravdu, pro Našeho Pána Ježíše Krista, pro katolickou Církev. Ne! Stejná svoboda pro všechny: pro bludy i po pravdu, proi Ježíše Krista. Cožpak to není vyznání nejčistšího liberalismu (nazývaného katolickým)?

Marcel Prelot poté připomíná historii tohoto liberalismu až do chvíle jeho triumfu na II. vatikán. koncilu,

Katolický liberalismus (...) zažívá svá vítězství;... klíčí v době otevřeného dopisu Ecksteinova v r. 1814, rozvíjí se s listem *L'Avenir* na podzim 1830. Zažívá střídání svých triumfů a krizí, až do chvíle, kdy koncilní provolání vládám ukazuje jeho cíl: jeho základní požadavek: potvrzen a vysvětlen byl přijat samým koncilem. Proto je dnes možno rozvažovat liberální katolicismus takový jaký nakonec je, po změnách, které prošly během věků. Vyhýbá se zmatkům, které mu škodily a v jistých okamžicích takřka mu způsobily smrt. Zdá se, že nebyl ve skutečnosti řadou zbožných iluzí ale v průběhu posledních sto padesáti let jako mohutná myšlenka ovládl myšlení a zákony, aby nakonec konečně získal konečně pozvání od koncilu, kterému dobře sloužil a kterým velice často nebyl docenován.

To potvrzuje naše dřívější tvrzení: II. vat. koncil je koncilem triumfu liberalismu.

Totéž potvrzení dostáváme při čtení knihy Yves Marsodona *L'œcumenisme vu par un franc-macon de tradition*, Ekumenismus z pohledu starého zednáře, napsanou během koncilu, kde se píše:

„Vy křesťané nesmíte zapomenout, že každá cesta vede k Bohu (...) a musíte si osvojit onen odvážný způsob myšlení, svobodného myšlení, který – někdo může mluvit o revoluci, jež vyšla z našich zednářských lóží- se tak skvěle rozšířil pod kopulí baziliky svatého Petra.“

On tedy triumfuje. Co se nás týče, pláčeme! A k tomu ještě připojím jednu jeho strašlivou, ale přesto pravdivou úvahu:

„Když Pius XII. rozhodl, že bude osobně řídit důležité ministerstvo zahraničí, byl státní sekretář Mgr. Montini povýšen na nezvykle obtížné místo milánského arcibiskupa, největší italské arcidiecéze, ale neobdržel kardinálský purpur. Z kanonického hlediska nebylo za tohoto stavu věci možné, aby nastoupil na papežský trůn po smrti Pia XII. Ale právě z tohoto důvodu se objevil člověk, který tak jako Předchůdce byl nazván Jan; a vše se začalo měnit.“

Tento zednář a tím pádem liberál řekl pravdu: všechny jejich ideje o které bojovali více než sto padesát let byly přijaty koncilem. Všechny ty svobody – myšlení, svědomí, vyznání – byly zapsány do koncilních dokumentů. Náboženská svoboda v *Dignitatis humanae* a svoboda svědomí s odporem v *Gaudium et spes*. Nestalo se to náhodou, ale přičiněním lidí infikovaných liberalismem, kteří vstoupili na Stolicí Petrovu. A využili své moci, aby vnutili tyto bludy církvi. Tak je II. vatikánský koncil skutečně ratifikací liberálního katolicismu. A když si vzpomeneme, že osmdesát pět let před tím papež Pius IX. řekl a opakoval těm, kteří jej v Římě navštěvovali „Buďte ostražití! Neexistují horší nepřátelé Církve než liberální katolíci!“ je možno dohlédnout rozměr katastrofy, kterou takoví liberální papežové a takový koncil připravil pro Církev a pro vládu Našeho Pána Ježíše Krista!

31. Kapitola

Pavel VI., liberální papež

Možná, že se ptáte, jak byl tento triumf liberalismu skrze papeže Jana XXIII. a Pavla VI., nebo koncil možný? Jak je možno spojit tuto katastrofu se zaslíbením, které dal Náš Pán Petrovi a své Církvi: „a brány pekelné ji nepřemohou“; nebo „já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa? Nemyslím si, že je v tom nějaký rozpor. Pokud totiž tito papežové a koncil *zanedbali nebo odmítli využívat svůj dar neomylnosti*, který jim byl přislíben dán pro chvíle, kdy skutečně z něj chtěli něco vyzískat a mohli vyhubit doktrinální bludy a tak by nedošlo k tomu, čeho se dopustili, že totiž vinou jejich nedbalosti a liknavosti nepřítel pronikl do Církve. V jaké míře byli vinni? Jakou vinu je možno jim připsat? Do jaké míry se jejich úřad jako takový zkompromitoval?

Je zcela jistou věcí, že jednoho dne církve tento koncil odsoudí a s ním i papeže; to je naprosto nutné. Jak bude obzvláště souzen Pavel VI.? Někteří lidé soudí, že byl *heretik, schizmatik, apostata*. Jiní jsou přesvědčeni, že mohou dokázat, že neměl na mysli dobro církve a co víc, že nebyl papežem. Tak zní názor pro *sedes vacans* - sedisvakantistů. Netvrdím, že názory těchto lidí se nedají podpořit žádnými argumenty. Někdo možná řekne, že po třiceti letech vyjdou najevo různé dosud neznámé skutečnosti; budou vzaty v potaz zásadní principy, které musí být pro současníky zřejmé, tvrzení tohoto papeže naprosto v rozporu s tradicí církve atd.. Snad, je to možné.

Nemyslím si, že by útěk k podobným hypotézám vedl k nějakým vysvětlením; myslím si, že přijímání takových hypotéz je dokonce bludem.

Jiní zase tvrdí, vybírajíce si versi nesmírně odvážnou, že byli tehdy vlastně papežové dva: jeden, ten pravý, uvězněný vatikánských vězeních, zatímco druhý, ničema, dvojník k neštěstí Církve, zasedl na trůn sv. Petra. Objevilo se spousta knih na toto téma zabývajících se problémem *dvou papežů*, podepřené projevy osoby posedlé děblem, i tzv. argumenty vědeckými, tvrdícími např. že hlas papeže Pavla VI. není jeho skutečným hlasem!

A samozřejmě existuje názor, že Pavel VI. *neodpovídá za své činy*, že byl obětí svého okolí, je možné že byl pod vlivem narkotik, což se zdálo potvrzeno různými důvody svědčícími o fyzickém vyčerpání papeže, čemuž napomáhaly důvody, že musel být často podpírán, atd. ... Také tato vysvětlení se mi zdají příliš přehnaná; V tom případě musíme pouze čekat na nového papeže. Nyní máme dalšího (nemluvím zde o Janu Pavlu I., který vládl pouze něco víc než

měsíc.) papeže Jana Pavla II., který kráčí beze změny ve směru vytyčeném Pavlem VI..

*

Myslím si, že existuje jiné skutečné vysvětlení, mnohem komplexnější, trapnější, trýznivější a bolestnější. Bylo zveřejněno osobním přítelem Pavla VI. kardinálem Daniélou. Ve svých *pamětech* publikovaných jedním členem jeho rodiny kardinál jasně potvrzuje: „Je to zřejmé, že Pavel VI. je *liberální papež*.“

To je vysvětlení, které se z historického pohledu na věc zdá nejpravděpodobnější, protože tento papež je plodem liberalismu. Po celý svůj život podléhal vlivu lidí, kteří jej směřovali, nebo které si vybral za své učitele a kteří byli liberálové.

Pavel VI. se neskrýval se svými liberálními sympatiemi: lidé, které během koncilu jmenoval *moderátory* místo předsedajících určených Janem XXIII.; tito čtyři moderátoři, byli kromě kardinála Agagianiana, člena kurie bez nějakého vlivu, kardinálové Lercaro, Suenens a Döpfner, všichni liberálové a přátelé papeže. Předsedající byli odstaveni a jejich funkce byla již jen čestná; a tito tři moderátoři řídili debaty koncilu. Podobně Pavel VI. podporoval během celého koncilu liberální frakci, která se stavěla proti Tradici Církve. To je známo. Pavel VI. opakoval – již jsem to citoval – na závěr koncilu doslovně slova Lamennaise: „*Církev nežadá nic jiného než svobodu*“, učení odsouzené Řehořem XVI. a Piem IX.!

Nedá se popřít, že Pavel VI. byl velice silně ovlivněn liberalismem. To vysvětluje historickou evoluci, kterou v průběhu posledních několika desetiletí církev prošla a znamenitě to vystihuje osobní postoje Pavla VI.. Liberál je, jak jsem již řekl člověk, který žije neustále mezi rozpory. Hlásá pevné zásady, ale postupuje a jedná proti nim. Je to člověk permanentně nespokojený a neklidný.

Chtěl bych zde připojit několik příkladů pro tuto dvoudílnou tezi-antitezi v níž se nešťastný Pavel VI. neustále pohyboval a na nichž se zračí jasně tento jeho ustrašený a paradoxiální duch. Encyklika *Ecclesiam suam* z 6. 8. 1964, která je chartou jeho pontifikátu nám může sloužit jako ilustrace.

„Pokud si je Církev skutečně vědoma toho, jak říkáme, co Pán chce vidět, vzniká v ní jistý pocit povinnosti a potřeba exprese s jasným úmyslem misie, která před ní stojí a radostné zvěsti, kterou musí hlásat. Povinnost evangelizace. To je povinnost k *misijnímu poslání*. To je povinnost apoštolátu. Známe to velice dobře: „Jděte tedy a učte všechny národy, je poslední příkaz Kristův jeho apoštolům. Jejich nenásilnou misií popisuje již samotné nazvání těchto lidí apoštoly.“

To je teze a nyní bezprostředně na to antiteze:

„Pro tento vnitřní impuls milosrdenství, který se často projevuje jako vnitřní dar budeme užívat dnes tak používaného termínu dialog. Církev musí vstoupit do dialogu se světem, v němž žije. Církev se stává slovem, církev se stává posláním, církev se stává rozmluvou.“

A na závěr pokus o syntézu, která se však stává výlučně potvrzením antiteze:

„(...) Ještě než obrátíme svět, ještě lépe: abychom ho obrátili musíme se k němu přiblížit a promluvit k němu.“¹

Závažnější a liberální psychologii Pavla VI. lépe charakterizující jsou slova, která užil po koncilu, aby ohlásil odstranění latiny v liturgii. Poté co vychválil všechny přednosti latiny – posvátná, sakrální jazyk, neměnný jazyk, universální, prosí ve jménu přizpůsobení se o „obět“, o odstranění latiny, i když přiznává, že to bude pro církev velká ztráta! To jsou slova Pavla VI. která přináší Louis Salleron ve své knize *La nouvelle messe*²:

7. března 1965 oznámil papež věřícím shromážděným na náměstí sv. Petra:

„Je to veliká oběť, kterou činí Církev, když se zříká latiny, jazyka osvědčeného, posvátného, krásného, výrazného, elegantního. Staletí tradice a jazykové jednoty obětujeme ještě silnější touze po universalitě.“

A 4. května 1967 byla tato oběť dokonána skrze instrukci „*Tres abhinc annos*“, kterou byla zavedena lidová řeč pro – zpívání – nebo hlasitou recitaci mešního kánonu.

Tato „oběť“ – v duchu Pavla VI. se považovala za konečnou. Prohlásil to ještě jednou 26. listopadu 1969 když představoval novou mši:

„Již ne latina, ale běžná řeč bude hlavní mešní řečí. Pro každého, kdo zná krásu a sílu latiny, její schopnost pro posvátné výrazy, to bude jistě velká oběť, když ji uvidí nahrazenou hovorovou řečí. Ztrácíme řeč křesťanských staletí. Stáváme se jakoby vetřelci a laiky v oblasti posvátných literárních výrazů. Tímto způsobem ztrácíme rovněž ve značné míře to překrásné a nesmírné umělecké a duchovní bohatství,

¹ *Documnets pontificaux de Paul VI*, Edition St. Augustin, Saint-Maurice, 1964, s.677-679

² *Collection Itinéraires*, Nouvelles Editions Latines, 1976,S.83.

jakým je gregoriánský chorál. Zcela jistě ne bez důvodu pocit'ujeme proto zmatek a bolest.“

Toto vše přece muselo Pavla VI. odradit od toho, aby přinášel takovou obět' a přesvědčit ho o tom, že je potřeba latinu zachránit. Ale ne; osobitým, masochistickým způsobem slastně se vyžívajíc ve svém utrpení a „zmatku“ jedná přesně proti zásadám, které právě přednesl. A přináší tuto „obět'“ ve jménu lepšího „porozumění modlitbě“. Tohoto pozoruhodného a klamného argumentu, který byl jedním z požadavků modernistů:

Latinská liturgie nebyla nikdy překážkou při obracení věřících nebo při jejich křesťanské výchově. Zcela naopak. Prostí obyvatelé Afriky a Asie milovali gregoriánský chorál a tuto posvátnou řeč, znamení jejich příslušnosti ke katoliscismu. A zkušenosti nás učí, že tam, kde misionáři latinské církve neprosazovali latinu, tam se objevily zárodky pro budoucí schisma.

Pavel VI. však zformuloval tento kontradiktorní výrok:

„Odpověď se zdá banální a prozaická“, říká, „přesto je dobrá, protože je lidská a apoštolská. *Porozumění modlitbě má větší důležitost než zničené hedvábné šaty, do nichž byla modlitba královsky oděna. Cennější je spoluúčast lidí, lidí dneška, kteří si přejí, aby se k nim mluvilo jasným a srozumitelným způsobem, jenž si budou moci přeložit do svého světského jazyka. Pokud nás vznešená latina oddělovala od dětí, od mládeže, od světa práce a zájmů a pokud místo toho, aby byla průzračným krystalem stávala se temnou záclonou, byla by to od nás rybářů duší poctivá volba, kdybychom ji rezervovali právo na to, být výlučným jazykem modlitby a náboženství?“*

Oh, jaké zmatení ducha! – Kdo mi brání abych se modlil ve své řeči? Ale liturgická modlitba není soukromá modlitba, to je modlitba celé Církve. A další politováníhodná záměna! - liturgie není *poučování* určené lidu, nýbrž kult určený křesťanskému lidu k uctívání Boha. Katechismus je jedno a liturgie druhé! Lidé se shromáždili v kostele ne proto, aby se k nim hovořilo srozumitelným způsobem, ale proto, aby tento Boží lid chválil Boha tím nejkrásnějším, nejposvátnějším a nejslavnostnějším způsobem jaký existuje! „Modlit se k Bohu co nejkrásněji“, to byla liturgická zásada svatého Pia X.. Jak velikou měl pravdu!

*

Jak vidíme liberál je paradoxální a zmatený duch, plný obav a rozporuplností. Takový byl také Pavel VI.. Velice dobře to vysvětluje Louis

Salleron, když popisoval vzhled tohoto papeže: „Je to člověk dvou tváří“. Nemá na mysli dvojjazyčnost, jak bylo někdy zlomyslně uváděno. Ne, jde o rozdvojenou osobnost člověka, jež se odráží také ve fyziognomii, chvíli tradicionalista ve slovech, chvíli zase modernista v činech; teď katolík v úsudcích a zásadách, pak zas pokrokář v závěrech neodsuzující to, co je povinen odsoudit a odsuzující to, co je povinen chránit.

Tato skutečnost psychické slabosti papeže poskytla nepřátelům církve dobrou příležitost a jedinečný způsob, aby ho využili: když po celou dobu bedlivě zachovával tvář katolíka (nebo aspoň půl tváře, pokud někdo chce), nezaváhal se postavit proti Tradici. Ukázal se jako osoba přející změnám, odporným mutacím a pokroku, přešel na stranu všech nepřátel Církve, kteří ho k tomu povzbuzovali. Cožpak jsme neviděli jak jednoho dne roku 1976 požádala Izvestija, orgán KSSS Pavla VI. aby ve jménu II. vatikánského koncilu mne a Ecône odsoudil? Podobně se vyjádřila také italská L'Unita rozvzteklá mými útoky proti komunismu, když mi věnovala celou stranu v době mého kázání, které jsem 29. srpna 1976 pronesl v Lille: „Bud'te si vědom“, psala a obracela se na papeže Pavla VI., „Bud'te si vědom nebezpečí, jaké představuje Lefebvre. A pokračujte v onom krásném hnutí sbližování započatém ekumenismem II. vatikánského koncilu.“ To je skutečně trochu trapné, takoví přátelé, není-liž pravda? Jsou to bohužel skutečnosti, které jen potvrzují to, co jsme již dříve pozorovali: liberalismus vede od kompromisu ke zradě.

*

Psychice takového liberálního papeže lze snad porozumět, ale je značně těžší ji snášet! Staví nás to do značně delikátní situace ve vztahu k tak důležité osobě, ať už je to Pavel VI., nebo Jan Pavel II. ... V praxi je naší povinností zaujímat již dříve uvedený vztah, jistým způsobem nám vnucený touto nezvyklou okolností, jakou je vláda papeže, který je – stoupencem liberalismu. A tento vztah je následující: Když papež mluví něco, co je ve shodě s Tradicí, přijímáme to; pokud mluví něco, co je proti naší víře nebo se opovazuje vyzývat nás k něčemu, co naší víře škodí, nemůžeme to přijmout. Základní příčinou toho je fakt, že Církev, papež a hierarchie stojí *ve službách víry*. Oni netvoří víru; oni ji musí sloužit. Víra není něco, co se tvoří, je neměnná, budiž to jasně řečeno. Proto nemůžeme podporovat ty činy papežů, jejichž cílem je další činnost proti Tradici: tím bychom se sami zapojili do *sebezničení Církve*, do destrukce naší víry!

Nyní je jasné, že to, co se po nás neustále vyžaduje: naprostá poslušnost papeži, naprostá poslušnost koncilu, akceptace celé liturgické reformy – to vše stojí v bezprostředním rozporu s katolickou tradicí v takové míře, v jaké stojí proti těmto věcem papež sám. Koncil a reformy nás oddělují od tradice,

k čemuž každým rokem přibývají důkazy. Žádat od nás něco takového znamená, abychom umenšili svou víru. To není možné! Mučedníci umírali pro obranu víry; známe příklady vězněných křesťanů, mučených, posílaných do koncentračních táborů za svou víru! A jen špetka kadidla obětovaná pohanskému bohu, by jim zachránila život. Kdosi mi jednou dal radu: „Podepište, podepište, že se vším souhlasíte a potom si dělejte svoje!“ Ne! S vírou se nehraje!

32. Kapitola

Sebevražedný liberalismus pokoncilních reforem

Loajální a poněkud jasně vidící duše, když chtějí popsat pokoncilní epochu hovoří o „*krizi církve*“. Kdysi dávno v minulosti se hovořilo o „ariánské krizi“, „protestantské krizi“, ale nikdy se ještě nehovořilo o „krizi církve“. Ale bohužel ne všichni jsou za jedno v příčinách této tragédie. Například kardinál Ratzinger samozřejmě vidí krizi, ale zcela zbavuje viny koncil a pokoncilní reformy. Začíná od uznání faktu existence krize:

„Je nepopiratelné, že vývoj od koncilu se zdá být v naprostém rozporu s očekáváním všech, včetně papeže Jana XXIII. a Pavla VI. Papežové a otcové koncilu očekávali novou katolickou jednotu. Místo toho přišla doba takových roztržek a neporozumění, že se zdá, abychom užili slov Pavla VI., že sebekritika přešla k sebezničení.“ Očekávalo se nové nadšení a zatím to častokrát skončilo přesně opačně, nastoupil úpadek ducha a znechucení. Očekával se skok vpřed a ocitli jsme se tváří tvář pokračujícímu úpadku Církve...“¹

Poté kardinál vysvětluje (příčiny) krize

„Jsem přesvědčen, že ztráty, které jsme utrpěli během posledních dvaceti let nejsou způsobeny skutečným koncilem, jako spíše skutečností, že se *uvnitř Církve* protlačily do popředí skryté agresivní a odstředivé síly, možná nezodpovědné, možná pouze naivní, plné povrchního optimismu a nadšení z moderní doby, které zaměnily dnešní technický pokrok za opravdový celkový pokrok. *Vně Církve* se pak jako škodlivá projevila kulturní revoluce: na Západě úspěšný nástup vyšší střední vrstvy, nové ‚terciální buržoazie‘ s její liberálně-radikální ideologií individualistického, racionalistického a hedonistického ražení.“²

A o něco dále kardinál Ratzinger znovu demaskuje to, co podle něj je skutečným činitelem nesoucím odpovědnost za „vnitřní“ krizi Církve. Je jím: „Anti-duch nebo také nepravý duch koncilu“:

¹ O víře dnes, Praha Zvon 1994 s.

² Tamtéž s. 24

„Již v průběhu zasedání koncilu a pak stále více v následující době se vzpíral ‚pravému koncilu‘ onen *domnělý ‚duch koncilu‘*, který je však ve skutečnosti odpůrcem jeho pravého ducha. Podle něho vše, co je nové (nebo údajně nové, vždyť kolik jen se v těchto letech vynořilo starých herezí, vydávaných za cosi nového), vždy a v každém případě je mnohem lepší, než to, co bylo nebo to co je. Podle tohoto nepravého koncilního ducha se na II vatikanum hledí jako na nulový bod, od něž teprve začínají církevní dějiny.“³

Poté kardinál navrhuje své řešení: návrat k *pravému koncilu*, jeho uznání

„ne za výchozí bod od něhož všechno vychází, ale za základnu na níž se dá solidně stavět.“

*

Velice toužím pochopit *vnitřní* příčiny krize Církve, obzvláště liberální a na vyhledávání příjemných věcí nasměrovanou liberální mentalitu, která se šíří ve společnosti, dokonce křesťanské. Ale co udělal koncil proto, aby se proti tomu postavil? Nic! A navíc dokonce se raději vydal tím stejným směrem. Využijí to k přirovnání: Co byste si řekli, kdyby holandská vláda z důvodu ohrožení potopou pojala úmysl otevřít stavidla hrází, aby unikla záplavě? A kdyby se poté, po zaplavení celé země omluvila: Nemáme s tím nic společného, to byla přílivová vlna!“ Totéž učinil koncil: otevřel všechny tradiční bariéry vůči duchu světa, když prohlásil: otevřete se světu, skrze náboženskou svobodu, skrze pastorální konstituci „Církev v současném světě (*Gaudium et spes*) jež jsou skutečným duchem koncilu a opět antiduchem!

Co se týče onoho *anti ducha koncilu*, potvrzují skutečně jeho existenci během koncilního jednání i po jeho ukončení. Byly to zcela revoluční ideje Küngů a Boffů, atd. ...které nechali Ratzingery a Congary daleko vzadu. Tvrdím, že tento duch zcela zničil semináře a univerzity. V tomto smyslu Ratzinger, vzdělanec a teolog, jistě postřehl způsobené škody: je to jeho obor.

Přesto potvrzují dvě věci: To, co kardinál Ratzinger nazývá nepravým duchem koncilu představuje pouze extrémní cíl teorií teologů, kteří byli experty během koncilu! Mezi *duchem* koncilu a jeho tzv. domnělým, či *nepravým duchem* vidím rozdíl pouze v napětí a síle. Zdá se mi, že nepravý duch nutně vyvinul vliv na samotný duch koncilu. Na druhé straně duch koncilu, onen liberální duch, který jsme podrobili v předcházejících stranách důkladné analýze⁴ a který představuje základ právě všech koncilních textů a všech reforem, které měly poté nastoupit, je potřeba odsoudit.

³ Tamtéž s. 28

⁴ 25. kap.

Jinými slovy „Žaluji koncil“⁵, zdá se mi být nutnou odpovědí na „omlouvám koncil“, které vyšlo z úst kardinála Ratzingera. Vysvětlím své stanovisko: tvrdím a zamýšlím to zdůvodnit, že *krize Církve zásadně pochází z pokoncilních reforem, které vycházejí z těch nejoficiálnějších orgánů Církve a také z přijatého učení a nařízení koncilu*. V souvislosti s tím není nic okrajového nebo skrytého v zásadních příčinách pokoncilní katastrofy! Nezapomínejme, že to byli titíž lidé, zvláště tentýž papež Pavel VI., kteří byli autory koncilu a poté oni nejvíce metodicky a oficiálně ze všech, za pomoci hierarchie ho uvedli do života: proto vlastně nový misál Pavla VI. byl „ex decreto sacrosancti oecumenici concilii Vaticani II. instaurantum, auctoritate Pauli PP. VI. promulgatum.“⁶

*

Bylo by omylem tvrdit: Ale zřídlem reforem není koncil. Bez pochyby v některých bodech reformy překročily literu koncilu. Například koncil se nedomáhal odstranění latiny z liturgie. Koncil žádal pouze zavedení národních jazyků.

Ve shodě s tím co jsem již řekl, úmyslem těch lidí, kteří otevřeli tato malá dvířka bylo zavedení radikálních změn. Pokud bych chtěl být přesný, stačí potvrdit, že všechny reformy se oficiálně odvolávají na II. vatikánský koncil: nejen reforma mše svaté a všech ostatních svátostí, ale i řeholních kongregací, seminářů, biskupských konferencí, vytvoření římského synodu, reforma vztahů mezi státem a Církví atd.

Omezím se výlučně na tři z těch reforem: likvidaci Svatého Officia, otevřeně pro- komunistickou politiku Vatikánu a rovněž nový konkordát mezi Apoštolským Stolcem a Itálií. Jaký je duch těchto reforem?

Likvidace Svatého Officia

Nejsou to moje výmysly. Tuto otázku jsem položil kardinálu Brownovi, který pracoval ve Svatém Oficiu po dlouhý čas: „Je proměna Svatého Officia na Posvátnou kongregaci pro nauku víry“ změna pouze nepodstatná, povrchní, pouhá změna etikety, nebo je to hluboká a radikální změna?“ Kardinál mi odpověděl: „*Jde o zásadní změnu, to je jasné.*“ Ve skutečnosti byl tribunál víry nahrazen *úřadem pro teologické bádání*. Oni říkají to, co chtějí, taková je realita. Dvě instrukce týkající se teologie osvobození, abychom si posloužili tímto příkladem byly daleko od toho, aby odsoudily tuto „teologii“

⁵ Podle knihy arcibiskupa Marcela Lefebvra : *Žaluji koncil!* (1977)

⁶ Promulgován na základě dekretů posvátného II. vatikánského sněmu a autority papeže Pavla VI..

a její stoupence a jejich výsledkem byla jejich ještě větší opovázlivost! A proč? Protože tribunál se stal převratně úřadem pro bádání. To je radikálně jiný duch, duch zednářství: žádná pravda už není, nemáme ji, ale snažíme se ji nalézt, bádáme po pravdě. Můžete se ztratit v diskusích komisí teologů z celého světa, jejichž prací je vyhotovování nekonečných textů. Mlhavost těchto textů odráží neklid jejich autorů.

V praxi již neodsuzují, nepoukazují na učení, která jsou nepřijatelná necejchují již heretiky rozžhaveným železem hanby. Ne. Pouze se dotyční požádají, aby během jednoho roku mlčeli a poté se řekne: Toto učení není možno učit na katolických katedrách teologie. To je vše. V praxi likvidace Svatého officia znamená, jak jsem napsal Svatému Otcí: *neomezené šíření bludů*. Bezbranné stádo ovcí Našeho Pána Ježíše Krista je vydáno za kořist loupežným vlkům..

Prokomunistická politika Apoštolského Stolce

„Ostpolitik“ neboli politika vztažené ruky vůči východu se bohužel nedatuje od dob koncilu. Již za Pia XI. a Pia XII. byly navazovány kontakty s vědomím i bez vědomí těchto papežů, což vedlo ke katastrofám, naštěstí v omezeném rozsahu. Ale u příležitosti koncilu a od těch dob vyhledáváme faktickou dohodu. Řekl jsem vám již, že sověti si koupili mlčení koncilu ohledně komunismu. Po II. vatikánském koncilu helsinské dohody probíhaly a uzavíraly za patronace Vatikánu. První a závěrečný projev pronesl biskup Casaroli, který byl u této příležitosti vysvěcen na arcibiskupa. Zakrátko Apoštolský Stolec manifestoval své nepřátelství vůči antikomunistickým vládám. V Chile podporoval Apoštolský Stolec Allendovu komunistickou revoluci v letech 1970–1972. Podpora Vatikánu se projevovala činností nunciatur a nominacemi kardinálů, mezi jinými Taracon (Španělsko), Ribeiro (Portugalsko), Aramburu (Argentina), Silva Henriquez (Chile) ve shodě s prokomunistickou politikou Apoštolského Stolce. V současnosti je vliv těchto kardinálů, arcibiskupů metropolí v těchto katolických zemích značný! Jejich vliv je rozhodující při zasedáních biskupů, jež nominují revoluční biskupy, rovněž jsou ve své většině na straně politiky Apoštolského Stolce a v opozici proti vládě. Co potom může dělat katolická vláda proti většině episkopátu, který je proti ní? Je s ní v opozici. Tato situace je děsivá! Jsme svědky neuvěřitelného převratu sil. Církev se stává zásadní revoluční silou v katolických zemích.

Nový konkordát s Itálií

Liberální politici Apoštolského Stolce si pomocí zásad II. vatikánského koncilu vytyčili cíl zničit státy, které ještě byly katolické. To bylo konkretizováno v novém konkordátu uzavřeném mezi Apoštolským Stolicem a Itálií. Dozrávalo to během dvanácti let diskusí. To nebyla malá věc. Text byl přijat italským senátem. 7. 12. 1978 to noviny oznámily, po předchozím přijetí komisí určenou italským senátem, jakož i komisí Vatikánu. Místo analýzy tohoto textu vám přečtu prohlášení prezidenta Andreottiho přečteného v tentýž den během představení dokumentu:

„...Mám zde právní výnos. Nový text prvního článku slavnostně potvrzuje, že stát a katolická církev jsou každý podle svého vlastního řádu nezávislé a suverénní.“

Již to je naprostý klam: „suverénní“. Ano, je to pravda. To učil již Lev XIII. v *Immortale Dei*; ale ne „nezávislé“! Lev XIII. říká: „Je nutnou věcí, aby mezi těmito dvěma vládami existoval systém vztahů dobře uspořádaných, ale ne bez analogie, v níž člověk tvoří *jednotu* (unio) duše a těla. Lev III. řekl „unio“- „*jednota*“. Neřekl „nezávislost“! Odkazuji vás na přednášku v níž jsem mluvil o vztazích Církve a státu. Zde je co dále řekl italský prezident ve svém projevu:

„V podstatě jde o ústupky z obou stran, od ideje konfesijního státu, ve shodě s ústavou a také je v souladu se závěry II. vatikánského koncilu.“

Tímto způsobem již nemůže existovat katolický stát, stát konfesijní, tj. stát, který vyznává pravé náboženství. Uznává se to za zásadu s odvoláním se na závěry II. vatikánského koncilu. Následně, jakožto konsekvence tohoto principu, zákonodárství je manželství převráceno vzhůru nohama. Totéž se týká výuky náboženství. Tímto způsobem se připravují prostředky k zániku náboženské výchovy. Pokud jde o církevní statky, východiska byla předem podepsána mezi státem a náboženstvím metodistů, kalvinistů a židů. Všechna náboženství budou postavena na stejnou úroveň.

*

Chtěl bych zdůraznit, že ta chuť odstranit všechny katolické instituce ze společenského života, je chuť ze zásady. Říká se a nezáleží na tom, zda jsou to slova italského prezidenta, kardinála Casaroliho, Jana Pavla II. nebo teologů typu Ratzingera, že texty koncilních deklarácí týkající se náboženské svobody rozhodně hovoří o tom, že již není zapotřebí, aby existovaly katolické „pevnosti“. To je rozluštění této zásady. Obzvláště již nemusí existovat katolické státy.

Něco jiného by bylo říci: Shodli jsme se na přijetí rozluky státu od Církve, neboť situace v naší zemi se změnila z příčiny špatné vůle lidí, národ přestal být ve své většině katolickým atd.. V souvislosti s tím, pod tlakem událostí, jsme odhodláni provést odpovídající reformy ve vztazích církve a státu. Ale nesouhlasíme s laicizací státu a veřejných institucí. V zemích kde se situace vskutku změnila by bylo ohlášení takového záměru zcela oprávněné.

Všeobecné tvrzení, že v naší době je ve všech zemích systém harmonických vztahů mezi církví a státem zastaralý je naprostý podvod a lež. Za prvé žádná ze zásad a katolického učení nikdy není zastaralá, dokonce pokud její zavedení musí brát na zřetel okolnosti. Proto systém harmonie souladu představuje princip katolického učení, neměnný jako samotné učení církve. V době konání II. vat koncilu i po jeho zakončení existovaly katolické státy, tehdy zcela katolické (Španělsko, Kolumbie, švýcarský Wallis) nebo téměř zcela katolické (Itálie atd.) Touha po jejich zlaicizování by byla zcela neodůvodněná.

*

K tomu, aby si posloužil příkladem prohlašuje kardinál Ratzinger cosi naprosto jiného ve své knize Principy teologického vyučování:

„Dnes již nikdo nediskutuje o faktu že konkordáty se Španělskem a Itálií chtěly příliš mnoho zachovat z koncepce světa, která již delší dobu nekorespondovala s jeho realitou.

Podobně, právě tak nikdo nevyvrací fakt, že toto svázání se starými ideami vztahu mezi Církví a státem bylo spojeno s podobnými anachronismy v oblasti výchovy.“¹⁷

„Ani zatvrzelost, ani *ghetto* nejsou sto trvale vyřešit křesťanům problém současného světa. Ukazuje se, že *zboření hradeb*‘ jehož se domáhal v r. 1952 Urs von Balthazar se *stalo v současnosti nutným úkolem.*“¹⁸

„Bylo nutné (pro Církev) oddělit se od mnoha věcí, které ji dosud zajišťovaly bezpečnost a patřily k ní, jakožto i z ní pocházely. Církev musela zbořit staré hradby a zakládat se výlučně na ochraně víry.“¹⁸

¹⁷ Josef Kardinál Ratzinger, Theologische Prinzipienlehre, Základní kameny fundamentální teologie, Erich Wewel – Verlag Munchen , 1982,s.399

¹⁸ Op. cit.s.409

¹⁸ Op.cit.s.409

Sami můžete potvrdit, že to jsou tytéž liberální banality, o nichž jsme již hovořili u příležitosti dopisů Johna Courtneye Murraye, Y. Congara: učení církve v této materii je svázáno se světem a epochou, která již skončila. Vývoj mentality ve směru apostasie je uznán za věc nevyhnutelnou, neodvolatelnou a zcela všeobecnou. Nakonec kardinál Ratzinger vyjadřuje své pohrdání nebo nezájem vůči ochranné zdi, kterou katolický stát a instituce z něj vystupující staví kolem víry.

Je možno položit jen jednu otázku: Jsou tito lidé ještě katolíky, když si myslí, že království Našeho Pána Ježíše Krista je přestárlou koncepcí? Položím vám také následující otázku: mylím se snad, když říkám, že křesťanská a katolická společnost a také Církev umírá? Nejen z důvodů působení komunistů a zednářů, ale spíše z důvodu zrady liberálních katolíků, kteří byli původci koncilu, poté zavedli do života pokoncilní reformy. A uznejte se mnou, s fakty před očima.

Komunisté jsou zcela jistě chápavější, jak plyne z následujícího faktu. V muzeu na Litvě v části zasvěcené ateistické propagandě je možno vidět dlouhé pojednání o „výměně dokumentů“ u příležitosti podpisu italského konkordátu mezi prezidentem a kardinálem Casarolim. Fotografii provází nápis: „Nový konkordát mezi Itálií a Vatikánem – veliké vítězství ateismu.“ Zdá se mi, že jakýkoliv komentář je zbytečný.

33. Kapitola

Prostředky záchrany proti liberalismu: „Vše obnovit v Kristu“

Na těžké nemoci ještě silnější léčebné prostředky! Co však může zachránit Církev která trpí rakovinou nebo dokonce AIDS? Odpověď je zřejmá: Musí se obrátit k prostředkům spásy, které byly papeži proti moderním omylům předepsány a to: tomistická filosofie, zdravá teologie a z nich vyplývající právo.

Zdravá filosofie, svatého Tomáše Aquinského

Chápete, že k tomu, abych přemohl subjektivismus a racionalismus, které představují základ liberálních bludů se nebudu obracet k novodobým filosofiím, které jsou právě subjektivismem a racionalismem zkaženy. Filosofie všech dob *Philosophia perennis* a obzvláště metafyzika si nebere za předmět svého bádání ani *subjekt*, ani jeho poznání, ani jeho touhy. Objektem je sama podstata věci. To, *co jest*. To znamená skutečné Bytí s jeho zákony a principy, které nám odkrývá naše nejspontánnější poznání. A v jejím čele přirozená moudrost, která je filosofií, vede nás přes theodiceu nebo teologii přirozeně k Bytí *par excellence*, k Bytí, které existuje samo od sebe. Samozřejmě, že zdravý úsudek podepřený, umocněný a povznesený pravdami víry nás vede k tomu, abychom toto první Bytí postavily na vrchol věcí podle uvedené definice „Ego sum, qui sum“ (Exod.3,14): „Jsem, který jsem.“ Víte jistě, že Bůh Mojžíšovi, který se zeptal na Jeho jméno, odpověděl: „Jsem, který jsem“, což znamená: Jsem, ten, který existuje sám v sobě. Skrze sebe dostávám existenci, díky sobě.

Uvažujeme proto o tomto Bytí, které existuje skrze sebe samo, které nedostalo existenci, ale má ji díky sobě samotnému. On je „ens a se“: Bytí samo o sobě, na rozdíl od všech ostatních bytí, které jsou „ens ab alio“: existují díky jiné existenci, díky daru existence od Boha! Můžeme nad tím meditovat celé hodiny. Je to tak ohromující a tak nepředstavitelné. Dostávat existenci díky sobě samému znamená žít od věčnosti, to znamená být věčný. Ten, jenž má existenci díky sobě samému, nikdy nemohl být bez toho, aby neexistoval. Bytí jej nikdy neopustilo. On stále jest, On stále byl a bude.

V jaké pokoře nás udržuje uvažování o těchto věcech. Musíme si uvědomit svou *nicotu*, kterou jsme v Božích očích. „Jsem, který jsem a ty jsi, která nejsi“!

řekl Pán Ježíš jisté svaté duši. Jak je to pravdivé. Čím více člověk proniká tyto zásady nejjednodušší filosofie, tím lépe zaujímá své skutečné místo před Bohem.

Samotné vyslovení faktu: Já jsem „ab alio“, Bůh je „ens a se“. Já mám počátek, Bůh je věčný. Jaký strašlivý rozdíl, jaká propast! A co víc, toto malé bytí, které dostalo svou existenci od Boha, že by mělo mít moc omezovat Boží slávu? Ono že by mělo skutečně právo na to říci: „Máš právo na to a na to, ale ne víc?!“ Kraluj si v lidských srdcích a v sakristiích, v kaplích, to ano, ale na ulici a do společnosti to ne, tam nemůžeš? Jaká je to domýšlivost? A navíc, cožpak toto malé bytí „ab alio“ má právo k tomu reformovat a opravovat Boží plány, měnit věci, aby byly něčím jiným, než tím, čím je učinil Bůh? Cožpak to ubohé bytí „ab alio“ má právo k tomu, aby měnilo ustanovení, která Bůh ve své všemohoucnosti a moudrosti ustanovil pro každé bytí a obzvláště pro člověka a pro lidskou společnost? Cožpak k tomu má právo, podle svých vrtochů říkat: Jsem svoboděn? Jaká to troufalost! Jakou absurdnost představuje tato vzpoura liberalismu. Podívejme se na to jakou vážnou věcí je potřeba zdravé filosofie a co je s tím spojeno, základní poznatky o přirozeném a nadpřirozeném řádu, o řádu společenském, politickém. Z tohoto důvodu je nauka svatého Tomáše naprosto nezastupitelná. Neodepřu si, abych Vám neocitoval encykliku Lva XIII. *Aeterni Patris* ze dne 4. 8. 1879:

„Doctor angelicus¹ promýšlel filosofické důsledky spočívajících v základech a samé podstatě věcí: to je velikost jeho zásad, které obsahují ve své podstatě pro všechny učitele dostatečně bohatý materiál k hojnému zpracování, jenž bude dokončen v budoucích časech.

Pokračující v tomto procesu potírání bludů dosáhl veliký doktor dvojího výsledku. Odstranil veškeré bludy minulých dob a také poskytl dostatečnou výzbroj k tomu, abychom potřeli bludy, které ještě nepochybně v budoucnu povstanou.“

Již Lev XIII. si velice přál obzvláště používání léčebné působení tomistické filosofie proti bludům současného liberalismu:

„Veliké nebezpečí, jež ohrožuje jak rodinu tak světskou společnost z důvodu perverzních názorů je pro nás všechny zřejmé. Jistě by v rodinách i ve společnosti byla většího klidu a bezpečí, kdyby se na akademiích a ve školách učilo zdravější učení, které je více ve shodě

¹ Sv. Tomáš Aquinský

s církevním učením, takové učení, které se nachází v díle sv. Tomáše Aquinského. To, co nás sv. Tomáš učí o pravdivé povaze svobody, která v našich časech degeneruje ve nevázanost, na téma božského původu moci, na téma práva a jeho moci, na téma rodičovství a spravedlivé moci monarchů, na téma poslušnosti náležející nejvyšším mocem, na téma oboustranného milosrdenství, které musí vládnout mezi lidmi - to, co on říká k těmto uvedeným a jiným tématům představuje ohromnou a nepřekonatelnou sílu, jež může povalit principy nového práva, plného různých nebezpečí, jak víme pro veřejný pořádek a dobro.“

Zdravá theologie, rovněž svatého Tomáše

Kromě přirozené moudrosti, čili zdravé filosofie ten, kdo touží uchránit se před liberalismem, musí poznat nadpřirozenou vědu, již je teologie. Proto Církev s cílem dosažení důkladné znalosti nadpřirozeného řádu věcí doporučuje především filosofii svatého Tomáše. Právě o *Summu theologicu* svatého Tomáše Aquinského se rozhodli svatí Otcové tridentského koncilu, aby byla umístěna uprostřed svatého shromáždění současně s Písmem Svatým a dekrety papežů, otevřena na samém oltáři tak, aby bylo možno z ní čerpat rady, důvody a výroky.²

Právě školou svatého Tomáše rozehnal tridentský koncil první mraky rodícího se naturalismu.

Kdo lépe než svatý Tomáš ukázal, že nadpřirozený řád nekonečně překračuje výsady přirozeného řádu? Svatý Tomáš nám ukazuje, (zde na zemi to vše můžeme přesvědčit pouze v mlhavém zrcadle víry) jak Náš Pán skrze Jeho Výkupnou Oběť, díky svým zásluhám, povznesl přirozenost vykoupených, skrze je posvěcující milost, skrze křest a jiné svátosti, skrze oběť mše svaté. Dobrá znalost této teologie působí, že v nás roste duch víry, to znamená víry a postojů odpovídajícím životu z víry.

V božském vyznání, pokud někdo skutečně vlastní víru, vlastní také výhody z ní plynoucí. Řečeno jasněji obviňujeme celou novou liturgickou reformu z toho, že vytváří nové postoje, které nejsou postoji víry. Reforma nám vnucuje naturalistické a humanistické vyznání. Právě proto se lidé již bojí poklekat. Nechtějí již projevovat postoj adorace, jenž náleží Bohu. Touží zredukovat sacrum na profanum. To je ta nejvíce pocitovaná věc pro lidi, kteří mají kontakt s novou liturgií. Vidí, že je nudná, že je nepovznášá na duchu a neobsahuje již žádná tajemství.

² Lev XIII. , *Aeterni Patris*.

Zdravá teologie posiluje naše přesvědčení víry: Náš Pán Ježíš Kristus je Bůh – to je ústřední pravda víry: Božství Našeho Pána Ježíše Krista. Potom sloužíme našemu Pánu jako Bohu a ne jako obyčejnému člověku. Byli jsem bezpochyby posvěceni jeho člověčenstvím, skrze jeho posvěcující milost, jež naplňoval a jeho svatou duši. To jsou důvody, kvůli nimž máme mít neskonale uctívání k jeho Svatému Lidství. V současnosti nás ohrožuje učinění z našeho Pána obyčejného člověka, neobyčejného člověka, jistě, supermana, ale ne Syna Božího. Přesto pokud On skutečně je Bohem ve shodě s tím, jak nás to učí víra, potom se všechno musí změnit. Neboť od té chvíle je on Mistr všech věcí. V takovém případě plynou z jeho božství další následky. Musíme mu přiznat všechny atributy, jež teologie přiznává Bohu: Jeho všemohoucnost, jeho všudypřítomnost, Jeho neustálou nadřazenou příčinnost všeho, vůči všem věcem, jež existují, když On je Zdrojem existence bytí – tak se vše se vztahuje k Němu k Našemu Pánu Ježíši Kristu. V souvislosti s tím Jemu náleží svrchovanost nade všemi věcmi. On, ze své přirozenosti je Králem, Králem všehomíra. A žádné stvoření, osoba nebo společnost, nemůže uniknout před jeho vládou, jeho suverénní moci, jeho suverénní milosti:

„Neboť všechno bylo stvořeno v Něm: i to co je v nebi, i to co je na zemi, věci viditelné i neviditelné, at' jsou to Trůny, nebo Panství, at' jsou to Vrchnosti, nebo panstva. Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. A on jest především, a všechno v něm stojí. On jest hlavou těla (to jest) Církve; neboť on jest počátek, prvorozenec z mrtvých (vstalých), aby ve všem měl přednost. Neboť zalíbilo se (Otcí), aby v něm přebývala všecka plnost a aby skrze něj smířil se sebou všechno, uveda v pokoj skrze krev kříže jeho i co jest na zemi i co jest v nebi. (Svatý Pavel Kolosanům 1,16-21)

Proto z první pravdy víry, Božství Našeho Pána Ježíše Krista, vyvozuje se druhá pravda víry: Jeho kralování a zvláště jeho Království ve společnostech a také poslušnost společností vůči Ježíše Krista, podřízení světského práva, jež musí být uspořádáno podle práva Našeho Pána Ježíše Krista. A dokonce více, Náš Pán Ježíš Kristus touží po spáse duší ne nepřímo, ale skutečně, pomocí světské křesťanské společnosti, zcela oddané evangeliu, jež je uspořádána podle Jeho spasitelského plánu a představuje časný nástroj tohoto plánu. Od té chvíle, co může být více spravedlivé, více nutné, než světské právo, které je ve shodě s právem Ježíše Krista a které trestá s veškerou přísností trestů ty kteří přestupují zákony Ježíše Krista ve věcech veřejných a společenských? Přesně chápáno, to je přesně pojmání náboženské svobody, zednářské svobody a také svobody II. vatikánského koncilu, která se chce odstranit toto

omezování lidí. Ale to je přece úpadek křesťanského společenského řádu. Cožpak si Náš Pán přeje něco jiného kromě toho, aby jeho vykupitelská oběť pronikla celou světskou společností? Co je křesťanská civilizace, co je to křesťanství ne-li vtělení Kříže Našeho Pána Ježíše Krista do života celé společnosti? Právě to nazýváme společnou vládou našeho Pána. Dnes tváří tvář liberalismu, musíme právě tyto pravdy hlásat s o to větším zápalem.

Následná, druhá konsekvence Božství Ježíše Krista je fakt, že jeho Vykoupení není jedna z možností dosažení věčného života! On je tou jedinou cestou, Pravdou a Životem! On je Brána. On sám hovoří tímto způsobem:

„Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kteří vstoupili přede mnou, jsou zloději a lotři, ale ovce neslyšeli jich. Já jsem dveře. Vejde-li kdo skrze mne, bude zachován; a vejde i vyjde a nalezne pastvu.“ (Jn. 10, 7-9)

On je jedinou cestou spásy pro každého člověka. Svatý Petr oznamuje :

„Není v nikom jiném spásy; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, v němž bychom měli býti spaseni.“ (Sk. ap. 4,12)

Proto je v naší době nutné tyto pravdy co nejvíce zdůrazňovat, tváří tvář dnešního falešného ekumenismu liberální povahy, který přesvědčuje masy o tom, že hodnoty spásení jsou v každém náboženství. A že je to jediné otázkou jejich rozvíjení. Pokud je to tak, potom k čemu by byli dobří misionáři? Právě proto, že mimo Krista není spásy, je Církev ožívována misijním duchem, duchem podmaňování, jenže je mimořádným duchem víry.

Právo

K filosofii a teologii je potřeba připojit třetí disciplínu, která promění veliké pravdy přirozeného i nadpřirozeného pořádku v *zásady právní*. Liberalismus fakticky i ve své nejemírnější formě hlásá lidská práva bez Boha. Neexistuje nic nutnějšího pro katolického právníka, než aby lidská práva lidí žijících ve společnosti byla opět postavena na povinnostech lidí k bohu, na zákonech Božích. Popravdě řečeno existují pouze taková práva lidí, které pomáhají lidem podřídit se zákonům Božím!

Tutéž pravdu vyslovuje tvrzení, právo přikazující, právo světské se musí opírat o *přirozené právo*. Papež Pius XII. trval na této zásadě, proti bludu právního pozitivismu, jenž činí z (libovůle) arbitrážní vůle člověka pramen práva.

Je také nadpřirozené právo: právo Ježíše Krista a Jeho Církve, právo duší vykoupených Jeho krví. Zákony Církve a křesťanských duší ohledně státu,

tvorí to, co jsme nazvali veřejným právem Církve. Tato nauka byla prakticky zničena koncilní deklarací o náboženské svobodě jak jsem se pokoušel vysvětlit. ¹Dnes není nic nutnějšího než výuka nového veřejného práva Církve, které zavádí veliké zásady řídicí vztahy státu a Církve. Na toto téma doporučuji obzvláště přednášky *Institutiones juris publici ecclesiastici* kardinála Ottavianiho nebo práce *Ecclesiae et status, fontes selecti* Giovanniho Lo Grasso S.J. Obzvláště to druhé dílo obsahuje veškeré dokumenty od čtvrtého do dvanáctého století, nedoceňované nebo odhozené do zapomnění liberály.

Na konec nezapomeňme, že nevyčerpatelem zdrojem práva Církve jsou **dějiny Církve**: postoje prvních křesťanských vládců a panovníků, kteří ve čtvrtém století propůjčovali meč do služeb duchovní vlády Církve a jsou nepřetržitě velebeni Církví. Nebo odvážný odpor ze strany biskupů a papežů proti knížatům usurpujícím si duchovní moc v průběhu věků. To je jednoduše dogma uvedené do praxe. Představuje to nejzásadnější odmítnutí celého liberalismu: liberalismu revolučních pronásledovatelů Církve a také mnohem zrádnějších tzv. liberálních katolíků.

¹ viz kapitola 28

34. Kapitola

Znovu vybudování katolické obce

„Liberalisme, kvůli tobě umírám“¹, říká dnes Církev ve své agónii. Může říci tak jako Ježíš těm, kteří ho přišli zatknout: „Toto je vaše hodina a vláda temnoty“ (Lk. 22,53). Jsou to její Getsemany, ale ona nezemře. Skýtá obraz města, obsazeného nepřitelem, ale odpor proti liberální sektě se formuje a sílí.

Jak jsme viděli, vzešla tato sekta v 16. století z protestantské vzpoury a poté se stala osnovatelkou velké revoluce. Po dobu dvě stě padesáti let proti ní papežové bez oddechu vedli boj na život a na smrt a odsuzovali jak principy, tak realizaci liberalismu. Přesto sekta dosáhla svého cíle. Zažili jsme její pronikání do Církve – pod pláštěm přijatelného liberalismu, s úmyslem usmířit Ježíše Krista s revolucí. Poté jsme zažili k našemu ohromení její průnik do hierarchie. Viděli jsme její postup až na nejvyšší místa v Církvi a její triumf na II. vatikánském koncilu. Dostali jsme liberální papeže.... První liberální papež, který si tropil šprýmy ze „špatných proroků“, svolal první liberální koncil v dějinách Církve. A brány ovčince byly otevřeny a vlci vtrhli do ovčince a začali trhat ovce. Pak přišel druhý liberální papež, papež dvou tváří, humanistický papež; zničil oltáře, odstranil obět', zprofanoval svatyni Boží.² A pak se objevil na scéně třetí liberální papež, papež lidských práv, ekumenický papež, papež spojených náboženství. Umývá si své ruce a zakrývá si tvář před tou obrovskou zkázou a troskami, aby neviděl krvavé rány dcery síónské, smrtelná zranění neposkvrněného Těla Ježíše Krista.

*

Ale já nerezignuji. Nechci stát s ukřižovanými pažemi při agónii mé matky, svaté Církve. Ne, nemohu se účastnit onoho iluzorního optimismu a krasořečnění typu: „Zažíváme povznášející dobu. Koncil znamenal zcela mimořádnou obnovu. Zažíváme kulturní převrat! Naše společnost se vyznačuje náboženským pluralismem a volnou ideologickou soutěží. Je to bezpochyby skok vpřed i když tento „pokrok“ je doprovázen jistými „ztrátami“: náboženská praxe je takřka nulová; popírá se každá autorita; křesťanství se znovu stává menšinou. Ale podívejte se přece jaký zisk: křesťané jsou kvasem skrytým v těstě, jsou duší budoucnosti, budoucí vitální,

¹ „Eveque, c'est par toi que je meurs“ – (Hříchu, kvůli tobě umírám) Výrok sv. Jany z Arcu biskupovi Cauchonovi. (pozn. překl.)

² Vgl. Dan. 9,27; Mt. 24,15

křesťanské, pluralitní společnosti, s tím jak odchází tato slabá doba, stávají se oni motorem, ideálem nového světa, který je v procesu výstavby, bratrského, mírového, svobodného světa!“

Nemohu si takový druh zaslepenosti vykládat jinak, než jako vyplnění proroctví apoštola Pavla o apostasii posledních časů: Bůh sám to řekl: „pošle jim působnost klamu, aby uvěřili lžím“ (2. Thes. 2.10). Existuje vůbec nějaký horší a strašnější trest než hierarchie, která zbloudila a dostala se na scestí? Pokud máme věřit sestře Lucii, tak nám právě toto Naše Milá Paní z Fatimy předpověděla: Církev a její hierarchie se stane obětí „*dábelských zmatků*“.³ A tato krize podle sestry Lucie, odpovídá přesně tomu, co nám říká apokalypsa o boji Ženy s drakem. Byli jsme ale Nejsvětější Pannou ujištěni, že na konci těchto zápasů „Její Neposkvrněné Srdce bude triumfovat.“

Pokud je to tak, pak mi jistě budete věřit, že navzdory všemu nejsem pesimista. Vítězství bude patřit Nejsvětější Panně! Ona zvítězí nad velikou apostasií, plodem liberalismu. To je o důvod víc, proč neskládat ruce v klín! Musíme zápasit více než kdy jindy o společnou vládu Našeho Pána Ježíše Krista. V tomto boji nejsme osamoceni: Máme na své straně všechny papeže až do Pia XII. včetně. Ti všichni bojovali proti liberalismu, aby od něj osvobodili Církev. Bůh dopustil, že se jim to nepodařilo, ale to není důvod k tomu, abychom vzdávali boj! Musíme v něm pokračovat! Musíme znovu stavět, zatímco jiní boří. To znamená znovu vystavět a vybudovat pevnosti víry a nově je vyzdít: jako první věc je nutno uchovat mši svatou všech časů. Pak naše kostely a kaple, které jsou našimi skutečnými a pravými farnostmi, naše kláštery, naše početné, na děti bohaté rodiny, naše podniky věrné sociálnímu učení Církve, naše politiky, kteří jsou ochotni provádět politiku Našeho Pána Ježíše Krista - celou tkáň křesťanského sociálního života, křesťanských mravů, křesťanské reakce, kterou musíme znovu vybudovat v celé mohutnosti, tak, jak si to přeje Bůh, v době, kdy Bůh to bude chtít. Vím jen tolik, - učí mne to víra, - že Náš Pán Ježíš Kristus musí vládnout zde na zemi. A to nyní a ne až někdy na konci světa,⁴ jak to chtějí liberálové!

Zatímco vy ničíte, máme my to štěstí, že můžeme stavět. A ještě větší štěstí: Generace mladých kněží bere na sebe s nadšením úkoly, které znamenají novou výstavbu Církve ke spáse duší.

Otče náš, přijď k nám Tvé království !

At' žije Kristus, král!

³ Frère Michel de la Sainte Trinité, *Toute la vérité sur Fatima*, Bd. III *Le troisième secret*, S.507.

⁴ To udělala koncilní liturgie, když symbolicky posunula svátek Krista Krále na poslední neděli liturgického cyklu.

Svatý Duchu naplň Srdce svých věřících!

Ó Královno plna krásy, Maria!

Tvým vlastnictvím jsme, Tobě zasvěceným, Maria!

PŘÍLOHA

Papežská centrální přípravná komise druhého vatikánského koncilu
Schéma konstituce o Církvi, předložené teologickou komisí

Část druhá, 9. kapitola

O vztazích mezi Církví a státem a o náboženské toleranci

**Jeho Eminence kardinál Alfredo Ottaviano,
předseda**

Předběžná poznámka: Předložené schéma kardinála Ottavianiho obsahovalo ve svém latinském originále 7 stran a k tomu 13 stran odkazů, na citace papežů od Pia VI. (1790) po Jana XXIII. (1959). Bylo již při prvním sezení koncilu zamítnuto ve prospěch schématu sekretariátu pro jednotu křesťanů pod vedením kardinála Bey. Toto nové schéma, které chtělo být pastorální je roztaženo na 14 stran bez jediného odkazu na učitelský úřad Církve.

Schéma kardinála Ottavianiho nemá sice učitelskou autoritu, přesto představuje stav a úroveň katolického učení o této otázce v předvečer koncilu a vyjadřuje fakticky učení, které měl koncil za úkol předat, kdyby nebyl od tohoto cílu odvrácen státním převratem, těch, kteří učinili z koncilu „shromáždění generálních stavů božího lidu“ a zopakováním roku 1789! Přirozeně, že by koncil mohl uvedené učení upřesnit, upravit nebo vylepšit.

1. Princip: Rozdíl mezi Církví a občanskou společností a podřízení se účelu společnosti účelům Církve.

Člověk, určený Bohem k nadpřirozenému cíli, potřebuje k dosažení své plné dokonalosti jak Církev, tak světskou společnost. Světská společnost, k níž člověk svým společenským charakterem náleží, musí zajišťovat pozemská dobra a pracovat takovým způsobem, aby zde na zemi mohli obyvatelé „vést život tichý a pokojný“ (1.Tim. 2,2). Církev, k níž se musí člověk připojit z důvodu svého povolání k nadpřirozenému životu, byla Bohem ustanovena, aby se stále šířila, za pomoci učení, svátostí, modlitby a práva a mohla tak vést své věřící k jejich věčnému cíli.

Každá z těchto dvou společností vlastní bohaté zásoby prostředků, které jí umožňují, aby náležitě plnily své vlastní poslání. Každá je také dokonalá, to znamená, nejlepší ve své kategorii a k tomu přistupuje i to, že je každá nezávislá na té druhé, má svou vlastní zákonodárnou, soudní a řídicí moc. Toto rozlišení dvou společností se opírá, jak učí neměnná tradice Církve o slova Pána: „Dávejte tedy císaři co jest císařovo a Bohu, co Bohu náleží“ (Mt. 22,21).

Přes to, protože obě tyto společnosti vykonávají svou moc nad týmiž stejnými osobami a často ve vztahu ke stejnému předmětu, nemohou se vzájemně ignorovat. Naopak musí pracovat v dokonalé harmonii, aby podporovali svůj rozvoj, právě tak jako rozvoj svých společných členů.

Posvátný sněm s úmyslem učit jaké vztahy musí být mezi těmito dvěma mocemi, v souvislosti s přirozeností každé z nich vyhláší především neměnnou vůli zachování zásady, že právě tak jako Církev tak je i světská společnost ustanovena k prospěchu člověka; ale přesto pozemské štěstí, jež je svěřeno péči světské vlády, neznamená pro člověka nic, pokud by měl tento utrpět škodu na duši. (Mt. 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25) Proto tedy cíle světské společnosti nemohou stát v rozporu s cíli Církve, ani vystavovat nebezpečí konečný cíl člověka a jmenovitě jeho věčnou spásu.

2. Církevní moc – a její vymezení; povinnosti Církve vůči světské moci.

Když tedy církevní moc zahrnuje vše, co provází lidi k věčné spáse; světské moci pak podléhá všechno to, co se týká pouze pozemského štěstí; je z toho zřejmé, že se Církev netýká časná dobra, kromě těch, která jsou určena k nadpřirozenému cíli. Co se týče činnosti spojené s cíli, které jsou společné jak Církvi tak světské společnosti, takovými jsou manželství, vzdělávání dětí a jiné podobné úkony, musí se světské zákony uplatňovat takovým způsobem, aby podle názoru Církve vyšší hodnoty náležející do nadpřirozeného řádu nedoznaly újmy. Do jiných činností v oblasti časných věcí, jež neohrožují božská práva, jsou rozvažovány a nebo dosahovány ve shodě s právem rozmanitými způsoby, Církev nezasahuje žádným způsobem. Je strážcem svých vlastních práv, plně respektující právo jiných. Církev si neosobuje právo na volbu formu vlády a institucí zabývajících se světskou vládou řízení křesťanských národů; mezi rozmanitými formami vlády Církve žádnou neodsuzuje, pod podmínkou, že z toho důvodu netrpí náboženství a morální zásady. Podobně když zachovává svou vlastní svobodu nestojí Církev proti světské moci při využívání jejich práv a moci.

Vládcové národů jsou povinni vzít na vědomí velký zisk, jaký při plnění svého poslání přináší Církev světské společnosti. Ve věci samé pomáhá Církev obyvatelům v usilování o dobro díky jejich ctnostem a křesťanské zbožnosti. A kdyby postupovali ve shodě s křesťanským učením, byl by to bez pochyby veliký přínos proto veřejné blaho, o čemž svědčí sv. Augustin. Církev ukládá rovněž obyvatelům povinnost jednat ve shodě s právním pořádkem, nejen s ohledem na tresty, ale s ohledem na svědomí.“ Těm, kterým byla svěřena vláda nad zemí Církev připomíná povinnosti v souvislosti s jejich funkcí ne z důvodu obdržení moci, ale pro dobro obyvatel, neboť budou muset před Bohem skládat účty ze své vlády, kterou Jeho přičiněním obdrželi. Souhrnem: Církev se domáhá zachování práva jak přirozeného tak nadpřirozeného díky kterým je v míru a spravedlivě možno dosáhnout veškerého společenského pořádku jak mezi obyvateli tak mezi národy.

3. Náboženské povinnosti světské moci

Světská moc nemůže být nezávislá na náboženství. Ustanovena Bohem, aby pomáhala člověku dosáhnout pravou lidskou dokonalost, musí ovládaným vytvářet možnosti k získávání nejen pozemských dober pro vlastní potřeby, jak materiálních tak intelektuálních, ale musí kromě toho přát hojnost dober duchovních, umožňujících lidem žít ve shodě s náboženskými zásadami. Mezi těmito věcmi není nic důležitějšího než to, aby Bůh byl poznáván a uznáván a potom plnění svých povinností vůči Němu; to je vlastně základ veškeré osobní ba co více, také veřejné ctnosti.

Tyto povinnosti vůči Bohu, vůči Jeho Božskému Majestátu mají nejen jednotliví obyvatelé země, ale také světská moc, která ve své veřejné činnosti řídí světskou společnost. Bůh je skutečným Tvůrcem světské společnosti a zdrojem veškerých dober, které skrze Něj plynou k jednotlivým členům společnosti. Světská společnost proto musí Boha uctívat a Jemu sloužit. Co se týče způsobu služby Bohu, v současné ekonomii spásy nemůže existovat jiný způsob než ten, který On sám ustanovil jako závazný v Jeho pravé, Kristově Církvi; a to se týká nejen osob jednotlivých obyvatel, ale ve stejné míře i vlády, která reprezentuje světskou společnost.

Je jasné, že světské vlády mají možnost poznat Kristovu pravou Církev podle výrazných znaků Jeho Božské instituce a jejího poslání, znaků daných Církvi jejím božským Zakladatelem. Rovněž světská moc a nejen jednotliví obyvatelé mají povinnost přijmout Zjevení hlášené samotnou Církví. Podobně ve svém zákonodárství se musí světská moc zařídit podle příkazů přirozeného práva a zohlednit pozitivní právo, jakož i Božské právo a také církevní právo, jež mají člověka provázet na jeho cestě k nadpřirozenému štěstí.

Tak, jako nemůže žádný člověk sloužit Bohu způsobem ustanoveným Kristem bez toho, aby si jasně uvědomil, že Bůh promluvil skrze Ježíše Krista, podobně to nemůže učinit ani společnost, ani světská vláda, v oblasti v jaké reprezentuje společnost, pokud je tak mnoha obyvatelům neznámý fakt Zjevení.

To znamená, že světská moc musí zcela mimořádným způsobem chránit celkovou svobodu Církve a žádným způsobem jí nemůže bránit v celkovém plnění jejího poslání, ať už je to při plnění posvátného učení nebo v organizování a konání bohoslužeb, či udělování svátostí a pastýřské péči věřícím. Světská moc je povinna přiznat Církvi svobodu ve všem, co se týká jejího poslání a zvláště formace aspirantů na kněžský stav, volby biskupů, svobodnou vzájemnou komunikaci mezi papežstvím v Římě a biskupy a věřícími, v zakládání a řízení institucí náboženského života, v publikaci a rozšiřování tiskovin, vlastnění a spravování časných statků a také řečeno obecně veškeré činnosti, které Církev bez narušení světských zákonů uzná Církve za prospěšné pro přivedení člověka k nejvyššímu cíli, v tom též světské výchovy, sociální činnosti a v mnoha jiných různých otázkách.

A konečně na světskou moc spadá povinnost odstranit z právního systému způsobu řízení a veřejné činnosti vše, co by ztěžovalo Církvi dosažení jejího odvěkého cíle; a navíc musí dbát o to, aby vedla život opřený o křesťanské zásady v nejvyšším stupni ve shodě se vznešeným cílem, pro nějž Bůh stvořil člověka..

4. všeobecná zásada řízení se uvedenou doktrínou

Církev si vždy uvědomovala, že církevní a světská moc mají rozdílný vztah ke způsobu, jakým světská moc osobně reprezentuje společnost, pojímá Krista a Jím založenou Církev.

5. použití v katolické společnosti

Toto učení, zveřejněné posvátným sněmem, nemůže být přijato nikde jinde než pouze ve společnosti lidí nejen pokřtěných, ale také vyznávajících katolickou víru. V takovém případě samotní obyvatelé provedou svobodnou volbu, rozhodující se na přijetí veřejného života podle katolických zásad a tím i toho, co s tím souvisí, čímž „Cesta do nebes bude šířeji otevřena“ jak napsal svatý Řehoř Veliký.¹

Přesto však dokonce ani v tak výhodných podmínkách nemůže světská moc žádným způsobem znásilnit svědomí obyvatel k přijetí víry zjevené Bohem. Víra je v podstatě věcí zcela svobodné volby a nemůže být předmětem jakéhokoli nátlaku, jak učí Církev: Nikdo nebude nucen k vyznávání katolické proti sobě samému.²

To ovšem neosvobozuje světskou moc od povinnosti vytváření podmínek intelektuálních, sociálních a morálních, potřebných k tomu, aby věřící, dokonce i ti kteří mají menší poznání, mohli snáze vytrvat v přijaté víře. A tak, ze stejných důvodů, z jakých si světská moc osobuje právo k ochraně veřejné mravnosti, podobně může, aby chránila obyvatele před pokušením bludů a aby zachovala ve společnosti jednotu víry, která je nejvyšším dobrem a zdrojem nejrůznějších, také dočasných dober a výhod světská moc podle vlastního rozhodnutí regulovat a omezovat veřejné projevy jiných vyznání a tím chránit své obyvatele před rozšiřováním falešných učení, jež podle úsudku názoru Církve vystavují nebezpečí jejich věčnou spásu.

6. Náboženská tolerance v katolické společnosti.

Při obraně pravé víry je potřeba postupovat ve shodě se zásadami křesťanského milosrdenství a rozvážně, tak aby se disidenti se strachem nevzdalovali od Církve, ale aby se k ní raději hrnuli. A aby ani Církev ani společnost nedoznaly škody.

Proto je zapotřebí mít na zřeteli vždy jak obecné dobro Církve tak státu z kteréhož důvodu za jistých okolností je možno na světské moci vymoci spravedlivou toleranci, někdy dokonce ustanovenou právně. Je to možné proto, aby se na jedné straně uniklo a zabránilo většímu zlu, jako jsou pohoršení nebo občanské války, jež představují překážky k obrácení se na pravou víru, či jiného zla

¹ *Ep.65, ad Mauricium*

² Kodex kanonického práva, kánon 1351.

tohoto druhu; na druhé straně, aby se získalo důležité dobro, jako například společenská spolupráce a mírová koexistence obyvatel různých vyznání, větší svoboda pro Církev a možnost skutečného plnění jejího nadpřirozeného poslání nebo jiná dobra tohoto druhu. V této otázce je potřeba vzít v úvahu nejen pořádek národní, ale kromě toho i zdar štěstí všeobecné Církev (nebo dobro mezinárodní společnosti). Touto tolerancí následuje katolická světská moc příklad Božské Prozřetelnosti, jež dopouští zlo, z něhož vyvádí vyšší dobro. Tuto toleranci je nutno střežit zvláště v těch zemích, v nichž po celé věky existovaly nekatolické společnosti.

7. Přijetí v katolické společnosti

Ve společnostech, v nichž značná část obyvatel nevyznává katolickou víru nebo je jim dokonce neznámý fakt Zjevení, musí se světská moc v náboženských otázkách přinejmenším přizpůsobit přirozenému právu. Za těchto podmínek je nekatolická světská moc povinna přiznat občanské svobody všem formám kultu, které nejsou v rozporu s přirozeným náboženstvím. V takovém případě tyto svobody nestojí v rozporu s katolickými zásadami, pokud slouží zároveň dobru církve i státu.

Ve společnostech, v nichž moc nevyznává katolické náboženství mají občané především povinnost přivést ji k tomu svými ctnostmi a občanskou činností. Za jejich přičinění, sjednocení a spojení se svými spoluobčany podporují všechny statky státu a přičinují se o to, aby církvi byla přiznána plná svoboda k vyplnění Jejího Božského poslání. Také nekatolická společnost nebude mít ze svobodné činnosti církve žádnou škodu a dokonce získá řadu významných výhod. Katoličtí obyvatelé se musí proto co nejlépe usilovat o to, aby při zachování dosud ještě existujících právních rozdílů, Církve i světská moc si poskytovali vzájemnou přející pomoc.

Aby nadměrnou nebo nerozvážnou horlivostí nebyly vystaveny škodě ani církve ani stát, jsou obyvatelé katolického vyznání povinni řídit se názory církevní vrchnosti: jí náleží rozhodnout o tom, co slouží je v nejrůznějších podmínkách k dobru Církev a jak vést osoby katolického vyznání v jejich občanské činnosti jež směřuje k obraně oltáře.

8. Závěr

Posvátný sněm uznává, že vzájemné vztahy mezi církevní a světskou mocí se musí opírat výlučně o principy výše uvedené. Přesto však není možno souhlasit s tím, aby tyto principy byly zatemněny jakýmsi falešným laicismem, dokonce pod záminkou společného dobra. Tyto principy jsou ve své podstatě založeny na božských zákonech, na neměnné konstituci a poslání Církev a také na společenské povaze člověka, která zůstává během věků stále stejná, lze z ní vyčíst podstatný cíl světské společnosti, navzdory rozmanitým politickým systémům a jiným proměnám v průběhu dějin.

I. Bibliografie francouzského originálu

Zkratky: AAS Acta Apostolice Sedis
DC Documentation Catholique
DTC Dictionnaire de Theologie Cartholique
Dz Denzinger
PIN La Paix Interieure des nations

1. Papežské dokumenty

La Paix Intérieure des nations. Enseignements pontificaux, présentation et tablesd par le moines de Asolesmes, Desclée et Cie (PIN).

2. Liberalismus

Cardinal L. Billot, *De Ecclesia Christi*, Bd. II, Ed. Gregor., Rom 1929, *De habitudine Ecclesiae ad civilem societatem*.

C. CONSTANTIN, *Le liberalisme catholique*, in DTC Bd.IX, Sp. 506-629.

Julio OUSSET, *Pour qu 'il regne*, Předmluva od S.E. Mgr. Marcel Lefebvre, arcibiskup z Dakaru, La Cité Catholique, Paris 1959.

Jaques PLONCARD D'ASSAC, *L'Eglise occupée*, Difusion de la Penseé Francaise, Chiré-en-Montreuil 1975

ROUSEL, *Liberalisme et catholicisme*, rapports présentés a la „Semaine catholique“, Rennes 1926.

Theotime de SAINT-JUST O.M.C., *La Laroyauté Sociale de N.S. Jésus Christ d'après le cardinal Pie*, Beauchesne, Paris 1925.

3. Veřejné právo Církve

Giovanni LO GRASSO S.J., *Ecclesia et Status, Fontes selecti*, Univ. Gregor. Rom 1952

Kardinal Alfredo Ottaviani, *Institutiones iuris publici ecclesiastici*, Imp. Polygl., Vatic. 1958-1960

-, *L'Eglise et la Cité*, Imp. Polygl. Vatic. 1963

A. ROUL, *L'Eglise catholique et le droit commun*, Doctrine et Verité, Casterman 1931.

4. Náboženská svoboda II. vatikánského koncilu

Ph.- J. André – Vincent O.P., *La liberté religieuse droit fondamental*, Téqui, Paris 1976.

Le Courier de Rome, Nr. 157 (květen 1967), 162 (říj. 1976), článek od Michel Martin a R. Teverence.

J.E. Mgr. Marcel Lefebvre, *J'Accuse le Concile*, ed. Saint Gabriel, Martigny 1976

-, *Mgr. Lefebver et le Saint –Office, Itinéraires* Nr. 233 Květen 1979.

-, *Lettre ouverte aux catholiques perplexes*, Albin Michel, Paris 1985

Obsah

Předmluva.....	4
DÍL PRVÝ: Liberalismus , jeho principy a jeho praxe.....	8
1. Kapitola: Počátky liberalismu.....	10
2. Kapitola: Přirozený řád a liberalismus.....	18
3. Kapitola: Náš Pán Ježíš Kristus liberalismus.....	23
4. Kapitola: Omezuje zákony svobodu?.....	30
5. Kapitola: Blahodárný nátlak.....	35
6. Kapitola: Nutná nejednota.....	39
7. Kapitola: Ježíš Kristus, Král republiky?.....	44
8. Kapitola: Liberalismus neboli společnost bez Boha.....	50
9. Kapitola: Svoboda svědomí a svoboda vyznání.....	60
10. Kapitola: Odsouzení náboženské svobody papeži.....	69
11. Kapitola: Svoboda tisku.....	71
12. Kapitola: Svoboda vyučování.....	72
13. Kapitola: Existuje v Církvi veřejné právo?.....	76
14. Kapitola: Jak byl Ježíš Kristus zbaven trůnu.....	82
DÍL DRUHÝ: Liberální katolicismus	
15. Kapitola: Velká zrada.....	88
16. Kapitola: Liberálně katolická mentalita.....	90
17. Kapitola: Papežové a liberální katolicismus.....	95
18. Kapitola : Mýtus pouhé svobody.....	100
19. Kapitola: Přízrak pluralismu.....	106
20. Kapitola: Smysl dějin.....	109
DÍL TŘETÍ: Liberální satanův komplot proti Církvi a papežství	
21. Kapitola: Komplot karbonářské „Alta Venty“.....	115
22. Kapitola : Papežové odhalují komplot sekty.....	119
23. Kapitola: Převrat v Církvi uskutečněn skrze koncil.....	123
DÍL ČTVRTÝ: Revoluce v tlači a ornátě	
24. Kapitola: Loupežný II. vatikánský koncil.....	127
25. Kapitola: Duch koncilu.....	133
26. Kapitola: „Bádání a dialog“- smrt misijního ducha.....	137
27. Kapitola: II. vatikánum ve světle tradice.....	141
28. Kapitola: Náboženská svoboda II. vatikána.....	146
29. Kapitola: Pacifistický koncil.....	150
30. Kapitola: Vatikánum II., triumf katolického liberalismu.....	154

31. kapitola: Papež Pavel VI., liberální papež.....	159
32. Kapitola: Sebevražedný liberalismus pokoncilních reforem.....	178
33. Kapitola: Prostředky proti liberalismu: „Vše obnovit v Kristu“.....	184
34. Kapitola: Znovu vybudování katolické společnosti.....	190
PŘÍLOHA: Schéma kardinála Ottavianiho o vztazích mezi Církví a státem.	193
BIBLIOGRAFIE.....	198
OBSAH KAPITOL.....	199